„*Războiul etern* este genial – fără îndoială una dintre cele mai influente cărți despre război ale timpului nostru."
Greg Bear

JOE HALDEMAN

RĂZBOIUL ETERN

NAUTILUS

NAUTILUS
science fiction

colecție coordonată de Ana Nicolau

Joe Haldeman s-a născut în Oklahoma City pe 9 iunie 1943 și în copilărie a locuit, împreună cu familia, în mai multe orașe din America. După ce a studiat fizica și astronomia la universitatea din Maryland, a participat în calitate de inginer la războiul din Vietman, fiind rănit și apoi decorat pentru misiunile sale. Din această experiență s-au născut *War Year* (1972), romanul său de debut, precum și romanele *The Hemingway Hoax* (1990) și *Old Twentieth* (2005). Consacrarea autorului a avut loc în 1974, odată cu publicarea volumului *Războiul etern*, cel mai cunoscut roman al său, recompensat cu premiile Hugo, Nebula și Locus. Scriitorul îl va dezvolta ulterior într-o serie de succes. Romanul *Forever Peace*, apărut în 2008, a câștigat, de asemenea, premiile Hugo și Nebula. De altfel, autorul, care de-a lungul anilor a urmat mai multe cursuri de creative writing, predând și conferențiind la numeroase instituții americane, a fost recompensat cu numeroase distincții. Joe Haldeman a publicat și volume de proză scurtă, și alte serii apreciate, fiind prezent în diferite antologii.

JOE HALDEMAN

RĂZBOIUL ETERN

Traducere din limba engleză
Mihai-Dan Pavelescu

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HALDEMAN, JOE
Războiul etern / Joe Haldeman; trad.: Mihai-Dan Pavelescu. - Bucureşti: Nemira Publishing House, 2015
ISBN print: 978-606-758-504-9
ISBN epub: 1
ISBN mobi: 2

I. Pavelescu, Mihai-Dan (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Joe Haldeman
THE FOREVER WAR

Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU
Ilustrația copertei: Tudor POPA
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR
Lector: Ecaterina DERZSI
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

CUPRINS

NOTA AUTORULUI

Aceasta este versiunea definitivă a *Războiului etern*. Există alte două versiuni, iar editorul meu a fost îndeajuns de amabil pentru a-mi permite să clarific lucrurile aici.

Cartea pe care o țineți în mână este cea care a fost scrisă original. Ea are însă o istorie destul de întortocheată.

Este o ironie a sorții, deoarece ulterior a obținut premiile Hugo și Nebula, ca și titlul de „Cel mai bun roman" în alte țări, însă *Războiul etern* n-a fost lesne de plasat în anii 1970. A fost respinsă de optsprezece edituri înainte ca St. Martin's Press să decidă să-și asume riscul. „O carte destul de bună", era reacția uzuală, „dar nimeni nu vrea să citească un roman science fiction despre Vietnam." După douăzeci și cinci de ani, majoritatea tinerilor cititori nici măcar nu descoperă paralele între *Războiul etern* și războiul aparent interminabil în care am fost implicați pe atunci, iar asta este foarte bine. Cartea este despre Vietnam, pentru că acela a fost războiul la care a participat autorul. Dar este în primul rând despre război, despre soldați și despre motivele pentru care noi credem că avem nevoie de ele.

În timp ce romanul era examinat de editorii aceia, a fost de asemenea serializat în revista *Analog*. Editorul revistei, Ben Bova, a însemnat un ajutor remarcabil, nu numai în redactarea cărții, ci și pur și simplu pentru existența ei! I-a oferit un loc important în revistă, iar girul acordat de el a atras atenția Editurii St. Martin's Press asupra romanului, decizând să-l publice în ediție cartonată, deși până atunci nu se mai ocupaseră de science fiction.

Ben a respins totuși secțiunea mijlocie a romanului, o nuvelă intitulată „You Can Never Go Back". Mi-a spus că-i plăcea cum era scrisă, dar o considera prea pesimistă pentru publicul lui *Analog*. Așa că i-am scris o nuvelă mai optimistă și am pus „You Can Never Go Back" în sertar; până la urmă Ted White a publicat-o în revista *Amazing*, ca o coda la *Războiul etern.*

În momentul acesta, nu sunt sigur de ce n-am reintrodus mijlocul original când a fost acceptată cartea. Poate că nu m-am încrezut în propriul meu gust sau poate că, pur și simplu, n-am vrut să-mi complic viața. Dar acea primă versiune a romanului este practic versiunea *Analog*, cu „limbaj și situații mai orientate spre adulți", cum se spune la Hollywood.

Ediția broșată a acelei versiuni a fost retipărită timp de șaisprezece ani. Apoi în 1991 am avut oportunitatea de a repune în drepturi versiunea mea originală, care apare acum pentru prima dată în Marea Britanie. Datele din carte sunt acum destul de caraghioase; majoritatea oamenilor înțeleg că în 1996 nu am intrat într-un război interstelar. Inițial alesesem anul acela, pentru ca să fie abia posibil ca ofițerii și subofițerii să poată fi veterani ai Vietnamului, și am decis să lăsăm lucrurile așa, în ciuda anacronismului evident. Gândiți-vă la acțiune ca având loc într-un univers paralel.

Dar poate că este cel real, și noi suntem într-un vis.

JOE HALDEMAN
Cambridge, Massachusetts

SOLDATUL MANDELLA

1

– În seara asta vă vom demonstra opt modalități silențioase prin care puteți ucide un om.

Vorbise un sergent care nu părea să fie cu cinci ani mai în vârstă decât mine. Așa că, dacă ucisese vreodată un om în luptă, silențios sau altfel, o făcuse în pruncie.

Eu cunoșteam deja optzeci de modalități de a ucide oameni, însă majoritatea erau destul de zgomotoase. Mi-am îndreptat spinarea în scaun, am adoptat o expresie de atenție politicoasă și am adormit cu ochii deschiși. La fel au procedat majoritatea celorlalți. Învățasem că la orele de după cină nu se programa niciodată ceva important.

M-a trezit bâzâitul proiectorului și am privit un material video scurt care demonstra cele „opt modalități silențioase". Unii actori trebuie să fi avut creierele spălate, fiindcă au fost uciși cu adevărat.

După vizionare, o fată din rândul întâi a ridicat mâna. Sergentul a încuviințat din cap și ea s-a sculat în poziție de repaus. Nu arăta rău, dar avea ceafa și umerii prea musculoși. Toți pățesc asta după câteva luni de cărat ranița.

– Domnule sergent (până la absolvire, trebuia să-i „domnim“ pe toți), mi s-a părut că cele mai multe dintre aceste metodele sunt… lipsite de sens.

– De exemplu?

– De exemplu, uciderea prin lovirea în rinichi cu lopata de infanterie. Vreau să vă întreb, când o să avem cu adevărat *numai* lopata de infanterie și nu un pistol sau un cuțit? Și de ce să nu-l lovim în cap?

– Pentru că ar putea purta cască, a replicat logic sergentul.

– În plus, este posibil ca tauranii să *nici nu aibă* rinichi!

– Probabil că nu, a strâns din umeri sergentul.

Eram în anul 1997 și nimeni nu văzuse vreun tauran; nici măcar nu se descoperise vreo bucățică de tauran care să depășească dimensiunile unui cromozom carbonizat.

– Metabolismul lor, a urmat sergentul, este similar cu al nostru și trebuie să presupunem că sunt creaturi la fel de complexe. *Trebuie* să aibă puncte slabe, vulnerabile. Voi veți afla unde sunt. Asta-i important, a împuns el ecranul cu degetul. Ăștia opt condamnați au mierlit-o spre binele vostru, pentru că trebuie să aflați cum să-i ucideți pe taurani și s-o puteți face, indiferent dacă aveți un laser de un megawatt sau o coală de șmirghel.

Fata s-a așezat fără să pară foarte convinsă.

– Alte întrebări?

Nimeni n-a ridicat mâna.

– Perfect. Drepți!

Ne-am ridicat clătinându-ne și el ne-a privit cu o expresie de așteptare.

– Lua-v-ar dracu', domnule, a răsunat salutul obosit.

– Mai tare!

– LUA-V-AR DRACU', DOMNULE!

Una dintre tehnicile psihologice mai puțin inspirate ale armatei.

– Așa-i mai bine. Nu uitați, mâine în zori avem aplicație. Deșteptarea la 3:30, raportul la 4:00. Cine-i găsit în pat după 3:40 face o tură. Rupeți rândurile!

Mi-am închis fermoarul salopetei și am traversat zăpada spre cantină, pentru o cană de soia și o iarbă. Întotdeauna făcusem față cu cinci-șase ore de somn și acesta era singurul moment când puteam rămâne singur, uitând puțin de armată. Câteva minute am privit știrifaxul. Încă o navă dăduse colțul, în sectorul Aldebaran. Asta se petrecuse acum patru ani.

Se pregătea o flotă de represalii, dar aveau nevoie de alți patru ani să ajungă acolo. Până atunci, tauranii aveau să sigileze toate planetele portal.

Când am revenit la dormitor, toți trăgeau aghioase și luminile principale fuseseră stinse. Compania nu-și revenise după cele două săptămâni de instrucție selenară.

Mi-am trântit hainele în dulăpior, m-am uitat pe graficul de culcare și am văzut că aveam cușeta *31*. La dracu', exact sub radiator!

M-am furișat cât mai neauzit prin perdea, ca să nu-l trezesc pe cel de lângă mine. Nu puteam să văd cine era, dar nici că-mi păsa. M-am strecurat sub pătură.

– Ai întârziat, Mandella, a căscat un glas.

Era Rogers.

– Scuză-mă că te-am trezit, am șoptit.

– Nu-i nimic.

S-a tras spre mine și m-a prins în linguriță. Avea trupul cald și mulțumitor de moale.

Am bătut-o pe coapsă cu ceea ce speram că fusese un gest frățesc.

– Noapte bună, Rogers.

– Noapte bunicică, armăsarule.

Mi-a răspuns printr-un gest mult mai explicit.

De ce întotdeauna ai parte de alea obosite când ai chef de acțiune și de arzoaice când cazi din picioare? M-am resemnat înaintea inevitabilului.

2

– Haide, băgați *material*! Grupa cu grinda! Sus, mișcați-vă curu’!

În timpul nopții zona fusese afectată de un front atmosferic cald și ninsoarea se transformase în lapoviță. Grinda din permaplast cântărea două sute cincizeci de kilograme și se manevra ca dracu’, chiar și dacă n-ar fi fost acoperită cu gheață. Eram patru, câte doi la un capăt și o căram cu degete amorțite. Rogers era partenera mea.

– Cade! a zbierat cel dinapoia mea, anunțând că-i luneca din mână.

Fără să fie din oțel, grinda era suficient de grea ca să-ți rupă piciorul. Toți i-am dat drumul și am sărit în lături. Ne-a împroșcat din cap până în picioare cu noroi și zăpadă pe jumătate topită.

– Băga-mi-aș picioarele, Petrov, a spus Rogers, de ce nu te-ai dus tu la Crucea Roșie? Căcatu’ ăsta nu-i chiar așa de greu!

Majoritatea fetelor se exprimau cu ceva mai multă atenție, însă Rogers era băiețoi.

– Haideți, mișcați-vă *dracu’* de-acolo! Grinda – epoxi! Băgați mare! Băgați mare!

Cei doi epoxi din grupa noastră au venit în goană, legănând gălețile.

– Dă-i bice, Mandella! Mi-au înghețat coaiele!

– Și mie, a zis fata mai degrabă cu sentiment decât cu rațiune.

– Unu-doi-și!

Am ridicat grinda și ne-am împleticit spre pod. Era pe trei sferturi terminat. Se părea că plutonul 2 avea să ne întreacă. Puțin îmi păsa, dar primii care terminau podul plecau aeropurtați. Pe ceilalți îi așteptau șapte kilometri de noroaie și niciun fel de odihnă până la masă.

Am pus grinda pe poziție, i-am dat drumul cu un zăngănit și am fixat clamele statice care o țineau de piloni. Jumătatea feminină a grupei de epoxi începuse s-o mânjească cu adeziv încă înainte s-o fi asigurat. Partenerul ei aștepta de cealaltă parte a grinzii. Grupa bază se găsea la piciorul podului, fiecare ținând deasupra capului în chip de umbrelă câte o bucată de permaplast ușoară, tensionată. Erau uscați și curați. M-am întrebat cu voce tare ce anume făcuseră ca să merite asemenea soartă, iar Rogers a sugerat câteva posibilități pline de savoare, însă cu totul improbabile.

Ne întorceam să luăm a doua grindă când sergentul-major (pe care-l chema Dougelstein, dar noi îl poreclisem „Asta-i“) a fluierat și a răcnit:

– Asta-i, soldați, zece minute pauză. Fumați, dac-aveți ce!

A băgat mâna în buzunar și a folosit telecomanda care ne activa încălzitoarele salopetelor.

M-am așezat cu Rogers pe capătul grinzii și am scos tabachera. Aveam o mulțime de chiștoace, dar căpătasem ordin să nu fumăm iarbă decât după cină. Singurul tutun era un trabuc lung de aproape opt centimetri. L-am aprins, ferind flacăra înapoia capacului tabacherei; după două fumuri nu mi s-a părut deloc rău. Rogers a tras un fum, doar ca să fie fată de treabă, dar s-a strâmbat și mi l-a dat înapoi.

– Erai la școală când te-au luat? m-a întrebat.

– Mda. Tocmai îmi luasem diploma în fizică. Voiam să mă fac profesor.

Ea a încuviințat sobru.

– Eu urmam biologia.

– M-am gândit eu. M-am ferit de o rafală de lapoviță. Cât făcuseși?

– Șase ani, licența și tehnica. Și-a târșâit bocancul pe sol, ridicând o creastă de noroi și zăpadă cu consistența unei creme de albuș înghețate. De ce morții mă-sii a trebuit să se-ntâmple asta?

Am strâns din umeri. Nu mi se ceruse un răspuns, în niciun caz răspunsul pe care ni-l repeta FENU. Elita intelectuală și fizică a planetei, pregătită să apere omenirea de pericolul tauran! Rahat de soia! Totul nu era decât un mare experiment, ca să vedem dacă-i putem rade pe taurani.

„Asta-i“ a fluierat cu două minute mai devreme, după cum ne așteptam, dar Rogers, eu și ceilalți doi din grupa grinzi am reușit să stăm jos încă un minut, până ce grupele epoxi și bază au terminat să acopere grinda. Înghețai rapid dacă stăteai locului cu încălzirea costumelor dezactivată, totuși am rămas inactivi în mod deliberat.

Pur și simplu instrucția în ger era lipsită de sens. Genul de semilogică specifică militarilor. Bineînțeles că acolo unde urma să ajungem avea să fie frig, dar nu frigul gheții sau al zăpezii. Aproape prin definiție, o planetă portal rămânea permanent la un grad sau două peste zero absolut – deoarece colapsarii nu radiază lumină –, iar primul fior rece pe care-l simțeai însemna că erai un om mort.

Saltul colapsar se descoperise cu doisprezece ani în urmă, pe când eu aveam zece ani. Expediai orice obiect, cu suficientă viteză, spre un colapsar și el apărea ca prin farmec în alt colțișor al Galaxiei. N-a durat mult până la deducerea formulei care prezicea locul unde se ivea; călătorea pe aceeași „linie“ (de fapt, o geodezică einsteiniană) pe care ar fi urmat-o dacă nu i-ar fi stat în cale colapsarul – până ajungea la alt câmp colapsar, unde reapărea, respins cu aceeași viteză cu care se apropiase de primul colapsar. Timpul călătoriei între cei doi colapsari? Egal cu zero.

A însemnat o grămadă de muncă pentru fizicienii matematicieni, care au fost nevoiți să redefinească simultaneitatea, apoi să dărâme relativitatea generală și s-o reconstruiască. Iar asta îi bucurase teribil pe politicieni, pentru că acum puteau expedia spre Fomalhaut o navă plină cu coloniști la un cost mai mic decât cel necesar cândva pentru trimiterea unui echipaj de bărbați bravi pe Lună. Existau mulți oameni pe care politicienii ar fi dorit să-i vadă pe Fomalhaut, angajându-se într-o aventură glorioasă în loc să provoace tulburări acasă.

Navele erau permanent însoțite de o sondă automată, care le urma la vreo trei milioane de kilometri. Noi știam de existența planetelor portal, resturi și sfărâmături ce se roteau în jurul colapsarilor; scopul sondei era de a reveni și a ne anunța dacă nava se izbise de o planetă portal la viteza de 0,999 din cea a luminii.

Genul acela de catastrofă nu se petrecuse niciodată, dar într-o bună zi o sondă șchiopătase singură înapoi. Datele ei fuseseră analizate și se dovedise că nava coloniștilor fusese urmărită de altă navă și distrusă. Asta se întâmplase lângă Aldebaran, în constelația Taurul,

dar fiindcă „aldebaraneni“ sună cam greoi, dușmanii au fost denumiți „taurani“.

După aceea navele coloniștilor plecaseră escortate de nave înarmate. Adesea escorta înarmată pleca singură și în cele din urmă Grupul de Colonizare se transformase în FENU, Forța de Explorare a Națiunilor Unite. Accentul pus pe „forță“.

După care un deștept din Adunarea Generală decisese că ar trebui să trimitem militari să păzească planetele portal ale colapsarilor cei mai apropiați. În felul acesta se ajunsese la Legea de Mobilizare a Elitei din 1996 și la armata drăgălaș recrutată din istoria războiului.

Așa ajunsesem aici, cincizeci de bărbați și cincizeci de femei cu IQ-uri peste 150 și corpuri neobișnuit de sănătoase și puternice, târându-ne drăgălaș prin noroiul și zăpada din centrul statului Missouri, reflectând asupra utilității abilităților noastre de a construi poduri pe planete unde singurele fluide sunt ocazionalele băltoace de heliu lichid.

3

Cam după o lună, am plecat spre etapa finală a instrucției, exerciții de manevră pe planeta Charon. Deși se apropia de periheliu, depărtarea ei față de Soare depășea de două ori distanța Pluto-Soare.

Nava cu care am pornit era un „mărfar“ modificat, prevăzut pentru transportul a două sute de coloniști însoțiți de flora și fauna asortate. Să nu credeți însă că beneficiam de spațiu, doar fiindcă noi nu eram

decât o sută. Majoritatea spațiului nefolosit îl ocupau masa suplimentară de reacție și armamentul.

Drumul a durat trei săptămâni; în prima jumătate am accelerat la 2 *ge*, iar în partea a doua am decelerat. Viteza maximă, atinsă lângă orbita lui Pluto, reprezenta cam a douăzecea parte din cea a luminii – nu tocmai îndeajuns pentru ca relativitatea să-și arate colții complicați.

Trei săptămâni în care să-ți târăști o greutate de două ori mai mare decât cea normală nu înseamnă tocmai un picnic. De trei ori pe zi efectuam cu prudență un complex de exerciții fizice, după care rămâneam cât mai mult posibil la orizontală. În ciuda precauțiilor, au existat câteva fracturi și dislocări destul de serioase. Bărbații trebuiau să poarte suspensoare speciale pentru a nu acoperi podelele cu organe desprinse. Era aproape imposibil să dormi; aveam coșmaruri că ne înecam în somn și eram striviți, iar periodic trebuia să ne întoarcem de pe o parte pe alta ca să evităm acumulările de sânge și escarele. O fată a fost atât de obosită încât nu s-a trezit în timp ce o coastă i s-a rupt, perforându-i pielea.

Eu mai fusesem de câteva ori în spațiu, așa că atunci când decelerarea s-a oprit în cele din urmă și am intrat în imponderabilitate, n-am simțit altceva decât ușurare. Alții însă nu încercaseră experiența respectivă, exceptând stagiul selenar și au fost asaltați de vertij brusc și dezorientare. Noi ceilalți am curățat după ei, plutind prin cabine cu bureți și aspiratoare pentru a îndepărta globulețele semidigerate de „Concentrat bogat în proteine, conținut redus de grăsimi, aromă de vită (soia)“.

Coborând de pe orbită, l-am putut zări în detaliu pe Charon. Mare lucru nu era de văzut. O sferă alb-murdar, neclară, cu câteva pete.

Am asolizat la două sute de metri de bază. O șeniletă presurizată a ieșit și s-a cuplat la navetă, așa că n-a trebuit să îmbrăcăm costumele. Am zăngănit și am scârțâit până la clădirea principală, un paralelipiped din plastic cenușiu lipsit de semne distinctive.

Pereții dinăuntru aveau aceeași culoare spălăcită. Restul companiei s-a instalat la mese și a început să pălăvrăgească. Am găsit un loc liber lângă Freeland.

– Te simți mai bine?

Mi se părea încă palid.

– Dacă zeii au intenționat ca omul să supraviețuiască în imponderabilitate, ar fi trebuit să-l înzestreze cu o glotă din fontă. A oftat adânc. Ceva mai bine. Mor după o pipă.

– Așa-i.

– *Tu* însă pari să fi suportat cu bine. Ai mai fost în spațiu, nu?

– Subiectul lucrării mele de diplomă a fost sudura în vid. Am stat trei săptămâni pe o orbită terestră.

M-am așezat și mi-am căutat pentru a mia oară cutia cu iarbă. N-o aveam. Sistemul de susținere a vieții nu dorea să se ocupe de nicotină și THC.

– Instrucția a fost destul de nasoală, a mormăit Jeff, da' rahatu' *ăsta*.

– 'ten-*ție*!

Ne-am sculat fără grabă, câte doi-trei. Ușa s-a deschis și a intrat un maior. Instinctiv, mi-am aranjat puțin ținuta. Era gradul cel mai mare

pe care-l văzusem vreodată. Salopeta îi era garnisită cu un șir de decorații, incluzând o panglică purpurie, ceea ce însemna că fusese rănit în acțiune, luptând în vechea armată americană. Probabil că fusese chestia aia din Indochina, care se fâsâise înainte de nașterea mea. Nu părea chiar așa bătrân.

– Luați loc, a rostit el însoțindu-și vorbele de gesturi cu palmele în jos. După aceea și-a pus mâinile în șolduri și a examinat compania, zâmbind șters. Bine ați venit pe Charon. Ați ales o zi minunată pentru asolizare: la exterior temperatura este de vară: 8,15 Kelvin. Nu ne așteptăm la modificări prea mari în următoarele două secole.

Câțiva au râs cu jumătate de gură.

– Ar fi bine să profitați de climatul tropical de aici, de la Baza Miami – bucurați-vă cât mai puteți. Ne găsim pe centrul feței luminate, iar majoritatea instrucției voastre se va desfășura pe fața întunecată. Acolo temperatura se menține permanent la 2,08. Ați putea privi instrucția de pe Pământ și Lună ca pe niște exerciții elementare, destinate a vă oferi șanse de supraviețuire pe Charon. Aici veți parcurge tot repertoriul: unelte, arme, manevre. Veți constata că la temperaturile astea, uneltele nu funcționează așa cum ar trebui, iar armele nu vor să tragă. În plus, oamenii se mișcă cu f-o-a-r-t-e multă atenție.

A studiat clipboardul pe care-l ținea în mână.

– În clipa de față compania este compusă din patruzeci și nouă de femei și patruzeci și opt de bărbați. Doi decedați pe Pământ, unul trecut în rezervă pe motive psihiatrice. Citind rezumatul programului vostru de instrucție, sunt realmente surprins că ați reușit în număr așa mare. Puteți afla că nu voi fi deloc nemulțumit

dacă numai cincizeci dintre voi, jumătate din numărul actual, vor absolvi această etapă finală. Iar singurul mod prin care nu se absolvă îl reprezintă moartea. Aici. Singurul mod în care veți reveni pe Pământ – și eu alături de voi – este după stagiul activ. Veți termina instrucția peste o lună, apoi veți pleca spre colapsarul Stargate, aflat la o jumătate de an-lumină. Veți fi cazați pe Stargate 1, cea mai mare planetă portal, până la sosirea companiei care vă va înlocui. Cu puțin noroc, asta va însemna maximum o lună – alt grup sosește aici imediat după plecarea voastră. Când veți părăsi Stargate, vă veți îndrepta spre un colapsar cu importanță strategică, unde veți stabili o bază militară și vă veți lupta cu inamicul, dacă veți fi atacați. În caz contrar, veți menține baza până la noi ordine. Ultimele două săptămâni ale instrucției de aici vor consta din construirea unei baze identice, pe fața întunecată. Acolo veți fi complet izolați de Baza Miami – nu vor exista comunicații, evacuări medicale sau aprovizionări. Înainte de terminarea celor două săptămâni, capacitățile defensive vă vor fi evaluate într-un atac întreprins de drone ghidate. Ele vor fi înarmate.

Cheltuiseră atâția bani cu noi doar ca să ne ucidă în timpul manevrelor de instrucție?

– Pe Charon, întregul personal permanent este alcătuit din veterani. Ca atare, toți avem patruzeci-cincizeci de ani. Cred totuși că putem ține pasul cu voi. Doi vă vor însoți permanent și vă vor duce până la Stargate. Ei sunt căpitanul Sherman Stott, comandantul companiei voastre, și sergentul-major Octavio Cortez. Domnilor?

Doi bărbați din rândul întâi s-au sculat nepăsători și s-au întors cu fața spre noi. Căpitanul Stott era puțin mai scund decât maiorul, dar plămădit din același aluat: părând de cel mult treizeci de ani, chip

dur și neted ca porțelanul, semisurâs cinic, un centimetru de barbă încadrând bărbia energică. La șold purta un pistol mare, de tipul celor cu pulbere.

Sergentul Cortez era altă poveste, o poveste horror. Avea țeasta rasă și cu conformație stranie, turtită într-o parte, de unde dispăruse o porțiune mare a craniului. Fața foarte întunecată era încrețită de riduri și cicatrici. Jumătate din urechea stângă îi lipsea, iar ochii păreau la fel de inexpresivi ca butoanele unei mașini. Avea o combinație de mustață și barbă, care semăna cu o omidă albă și subnutrită ce-i ocolea gura. La oricine altcineva, zâmbetul lui de școlar ar fi putut părea plăcut, însă el era cea mai urâtă și amenințătoare creatură pe care o văzusem vreodată. Cu toate acestea, dacă nu-i priveai capul, ci numai cei vreun metru optzeci de dedesubt, ar fi putut poza pentru reclamele unui centru de body building. Niciunul nu avea medalii. Cortez purta un mic laser de buzunar suspendat într-un toc magnetic, în lateral, sub brațul stâng. Plăselele din lemn îi erau șlefuite de uzură.

– Înainte de a vă lăsa pe mâinile acestor doi domni amabili, vreau să vă repet un avertisment: Acum două luni pe planeta aceasta nu exista absolut niciun om, doar niște echipamente lăsate de expediția din 1991. O echipă de patruzeci și cinci de oameni s-a chinuit vreme de o lună să clădească baza. Douăzeci și patru dintre ei, mai mult de jumătate, au murit în timpul construcției. Aceasta este planeta cea mai periculoasă pe care au încercat oamenii să trăiască vreodată, dar locurile în care veți merge vor fi și mai rele. Șefii voștri vor încerca să vă țină în viață în următoarea lună. Ascultați-i și urmați-le exemplul. Ei au supraviețuit aici mai mult decât va trebui s-o faceți voi. Căpitane?

Căpitanul s-a sculat din nou când maiorul a ieșit pe ușă.

– ‘ten-*ție*!

Ultima silabă a fost ca o explozie și toți am țâșnit în picioare.

– Vă voi spune asta o *singură dată*, așa că ar fi bine să fiți atenți, a mârâit el. Aici suntem în stare de *război* și pentru insubordonare sau neascultare există o *singură* pedeapsă.

A smuls pistolul de la șold și l-a ținut de țeavă ca pe un ciomag.

– Acesta este un *pistol* militar automat, model 1911, calibrul 11,43 milimetri – o armă primitivă, dar eficientă. Eu și sergentul suntem autorizați să ne folosim de arme pentru a ucide în scopul menținerii disciplinei. Nu ne obligați s-o facem, fiindcă nu vom ezita. O *vom face*.

A pus pistolul înapoi. Tocul s-a închis cu un pocnet care a răsunat puternic în liniștea mormântală.

– Eu și sergentul Cortez am ucis mai mulți oameni decât se găsesc în odaia asta. Amândoi am luptat în Orientul Mijlociu și Îndepărtat și amândoi ne-am înrolat în Forțele Internaționale ale Națiunilor Unite cu peste zece ani în urmă. Eu am renunțat temporar la funcția de maior pentru privilegiul de a conduce această companie, iar sergentul-major Cortez a renunțat la funcția de plutonier, întrucât amândoi suntem veterani de *război* și asta este prima situație de *război* apărută după 1987. Nu uitați ce v-am spus în timp ce sergentul-major vă va instrui în mod mai specific asupra îndatoririlor pe care le veți avea sub comanda lui. Preia comanda, sergent!

S-a răsucit pe călcâie și a ieșit din încăpere. Pe tot timpul discursului, expresia de pe chipul lui nu se modificase nici măcar cu un milimetru.

Sergentul-major se mișca aidoma unei mașini grele prevăzute cu o mulțime de rulmenți. Când ușa a fâșâit, închizându-se, s-a întors lent spre noi și a rostit cu o voce surprinzător de blândă:

– Pe loc repaus. Stați jos.

S-a așezat pe masa din capătul odăii. Masa a scârțâit, dar n-a cedat.

– Căpitanul vorbește amenințător, iar eu arăt amenințător, însă amândoi vă vrem binele. Veți lucra destul de mult cu mine, așa că ar fi bine să vă obișnuiți cu chestia asta care-mi atârnă în fața creierului. Probabil că pe căpitan nu-l veți vedea decât cu ocazia manevrelor.

Și-a atins partea teșită a capului.

– Pentru că tot vorbim de creieri, eu continui să-i am pe toți, în ciuda eforturilor contrarii ale chinezilor. Noi, veteranii care ne-am înrolat în FENU, a trebuit să ne conformăm acelorași criterii pe baza cărora ați fost voi înrolați: Legea de Mobilizare a Elitei. Ca atare, bănuiesc că toți sunteți inteligenți și duri – nu uitați însă că eu și căpitanul suntem inteligenți, duri și cu experiență.

A răsfoit lista cu numele noastre fără s-o citească.

– După cum a spus și căpitanul, în timpul manevrelor va exista un singur tip de acțiune disciplinară: pedeapsa capitală. Dar în mod normal, nu noi vom fi cei care o vom pune în aplicare. Charon ne va scuti de bătaia asta de cap. În dormitoare este altă poveste. Nu ne pasă ce faceți înăuntru. Caftiți-vă toată ziua și regulați-vă nopțile, nu

ne interesează. Însă odată ce v-ați pus costumul și ați ieșit, trebuie să demonstrați o disciplină care să impresioneze și un centurion. Vor apărea situații când o acțiune prostească ne va putea ucide pe toți. Oricum, primul lucru pe care trebuie să-l faceți este să vă aranjați costumele. Armurierul vă așteaptă în dormitor și o să vă ia pe rând. Să mergem!

4

– Știu că pe Pământ vi s-au explicat în detaliu capacitățile costumului de luptă.

Armurierul era un omuleț aproape complet pleșuv, lipsit de însemne de grad. Sergentul Cortez ne spusese să-i vorbim cu „domnule“, fiindcă era locotenent.

– Aș dori să repet câteva detalii, poate chiar să adaug unele lucruri în privința cărora instructorii pământeni n-au fost prea clari, sau pe care nu le-au putut ști. Sergentul-major a acceptat să mă ajute în această demonstrație. Sergent?

Cortez și-a scos salopeta și a urcat pe platforma micuță, unde se afla un costum de luptă, desfăcut ca o cochilie de formă umană. A intrat în el cu spatele și și-a introdus mâinile în mânecile rigide. S-a auzit un clic și costumul s-a închis cu un fâsâit. Avea culoare verde-strălucitor, cu literele CORTEZ scrise cu alb pe cască.

– Camuflaj, sergent!

Verdele s-a transformat în alb, apoi în gri murdar.

– Culoarea aceasta este adecvată camuflajului pe Charon și pe majoritatea planetelor portal, a vorbit Cortez cu o voce care părea că răsună din adâncul unui puț. Există însă și alte combinații disponibile.

Cenușiul s-a întunecat, preschimbându-se într-o combinație de pete verzi și brune.

– Junglă.

După aceea în ocru deschis.

– Deșert.

Brun închis, apoi întunecat, până la negru absolut.

– Noapte sau spațiu cosmic.

– Foarte bine, sergent. După știința mea, aceasta este singura caracteristică a costumului ce a fost adăugată ulterior instruirii voastre. Comenzile se găsesc pe încheietura stângă și, recunosc, sunt oarecum stângace. Însă odată ce veți descoperi combinația corectă, va fi simplu. Pe Pământ n-ați avut parte de prea multă instrucție în costum. Nu dorim să vă obișnuiți cu folosirea lui într-un mediu prietenos. Costumul de luptă constituie cea mai ucigașă armă personală produsă vreodată și, chiar neînarmat, utilizatorul lui poate muri din cauza unei întrebuințări neglijente. Întoarce-te, sergent! Un exemplu.

A atins o protuberanță mare și pătrată dintre omoplați.

– Acestea sunt aripioarele schimbătorului de căldură. După cum știți, costumul încearcă să vă mențină la o temperatură confortabilă,

indiferent de climatul exterior. Costumul este realizat din cel mai bun material izolant existent, care respectă și cerințele mecanice impuse. Ca atare, aripioarele *se încing* – foarte mult prin comparație cu temperaturile de pe fața întunecată a unei planete – eliminând căldura corpului. Este suficient să vă rezemați de o stâncă din gaz înghețat, o să întâlniți destule. Gazul va sublima mai rapid decât poate scăpa din jurul aripioarelor, va împinge puternic în gheața din jur și o va fisura. Într-o sutime de secundă, puțin mai jos de ceafă va detona echivalentul unei grenade. Nu veți mai apuca să simțiți nimic. În ultimele două luni, unsprezece persoane au murit în urma unor variațiuni pe această temă. Iar ei nu făceau altceva decât să construiască niște barăci. Presupun că știți cât de ușor puteți fi uciși, ori vă puteți ucide un camarad, prin intermediul waldo-ului. Dorește cineva să dea mâna cu sergentul?

A tăcut câteva clipe, apoi s-a apropiat de Cortez și i-a prins mănușa.

– El are multă practică. Până n-o veți dobândi și voi, fiți foarte atenți. Poate că nu vreți decât să vă scărpinați și o să vă treziți cu spinarea ruptă. Nu uitați că răspunsul este semilogaritmic: o apăsare de două kilograme determină o forță de cinci kilograme, trei kilograme determină zece, patru – douăzeci și trei, cinci – patruzeci și șapte. Cei mai mulți dintre voi pot dezvolta forțe de strângere de peste cincizeci de kilograme. Teoretic, amplificând o asemenea forță puteți rupe în două o grindă de oțel. Practic, vă veți rupe materialul mănușilor și, cel puțin pe Charon, veți muri foarte rapid. Va fi chiar o cursă între decomprimare și înghețare. Veți muri, indiferent care dintre ele ar învinge. Waldo-urile picioarelor sunt de asemenea periculoase, deși amplificarea nu atinge valori la fel de mari. Dacă nu sunteți cu adevărat experți, nu încercați să fugiți sau să săriți. Probabil că veți cădea și asta înseamnă că probabil veți muri. Pe Charon accelerația

gravitațională atinge trei sferturi din cea terestră, așadar nu foarte rău. Dar pe un corp cu adevărat mic, cum este Luna, puteți să săriți și să nu mai asolizați vreme de douăzeci de minute, ci să continuați spre orizont. Poate chiar să vă izbiți de un munte cu viteza de optzeci de metri pe secundă. Pe un asteroid micuț, nu va fi deloc greu să atingeți viteza de învingere a atracției gravitaționale și să porniți într-un tur neoficial al spațiului intergalactic. Reprezintă o modalitate cam lentă de călătorie. Mâine-dimineață voi începe să vă arăt cum să rămâneți vii în interiorul acestei mașinării infernale. Restul după-amiezii și serii vă voi chema pe rând, pentru reglarea costumului personal. Asta a fost tot, sergent!

Cortez s-a apropiat de ușă și a acționat ventilul care lăsa aerul în ecluză. O baterie de lămpi cu infraroșii s-a aprins automat, evitând înghețarea aerului înăuntrul ei. Când presiunile s-au egalizat, a închis ventilul, a deschis ușa și a pășit în sas, trăgând ușa înapoia sa. O pompă a bâzâit aproape un minut, evacuând ecluza; apoi sergentul a ieșit și a sigilat ușa exterioară.

Aducea mult cu sasurile de pe Lună.

– Primul, soldatul Omar Almizar. Restul vă puteți aranja efectele. Vă voi chema prin difuzor.

– În ordine alfabetică, domnule?

– Da. Va dura cam zece minute la fiecare. Dacă numele tău începe cu Z, ai timp de un futai.

Fusese Rogers. Probabil că într-adevăr se gândise la așa ceva.

5

Soarele era un punct alb și dur chiar deasupra creștetelor noastre. Strălucea mult mai puternic decât mă așteptasem; întrucât ne aflam la optzeci de UA depărtare, strălucirea lui era de 6400 de ori mai slabă decât cea de pe Pământ. Radia cam tot atâta lumină cât un felinar stradal.

– Lumina de aici e mai puternică decât pe o planetă portal, ne-a răsunat în căști glasul căpitanului Stott. Fiți fericiți că-n felul acesta puteți vedea pe unde călcați.

Eram aliniați în șir pe trotuarul din permaplast care lega dormitorul de magazie. Toată dimineața exersasem mersul în interior, iar situația de acum nu diferea cu mult, exceptând peisajul straniu. Deși lumina era destul de palidă, puteam vedea perfect până la orizont din cauza absenței atmosferei. O stâncă neagră, ce părea prea regulată pentru a fi naturală, se întindea de la un orizont la celălalt, trecând la un kilometru de noi. Solul era negru ca obsidianul, împestrițat cu pete de gheață albe sau albăstrui. Lângă magazie, într-un container etichetat „Oxigen" se înălța un troian de zăpadă.

Costumul era destul de confortabil, deși lăsa senzația ciudată că ești simultan marionetă și păpușar. Aplicai impulsul de mișcare a piciorului și costumul îl prelua, îl amplifica și mișca piciorul *pentru* tine.

– Astăzi vom merge doar în jurul clădirilor companiei și *nimeni* nu va părăsi zona.

Stott nu mai purta pistolul – doar dacă nu-l avea pe sub costum, în chip de amuletă – însă avea un deget-laser, ca noi toți. În plus, probabil că al lui era activ.

Păstrând un interval de cel puțin doi metri între noi, am coborât de pe permaplast și l-am urmat pe căpitan peste stânca netedă. Am umblat precauți vreme de aproape o oră, descriind o spirală, iar în cele din urmă ne-am oprit la latura îndepărtată a perimetrului.

– Acum, fiți atenți cu toții! Mă voi îndrepta spre bucata aceea albăstruie de gheață – un bloc mare, aflat la vreo douăzeci de metri – și vă voi arăta ceva ce este bine să știți dacă vreți să rămâneți în viață.

A făcut o duzină de pași mari, plini de încredere.

– Mai întâi, trebuie să-ncălzesc o piatră – activați filtrele.

Am apăsat butonul de la subsuoară și filtrul mi-a lunecat peste videoconvertor. Căpitanul și-a îndreptat degetul spre un bolovan negru de mărimea unei mingi de baschet și a lansat o rafală scurtă. Explozia de lumină i-a lungit umbra lui Stott mult înapoia noastră. Bolovanul s-a transformat într-o grămăjoară de așchii încețoșate.

– Nu durează mult până răcesc. S-a aplecat și a ridicat o așchie. Asta are probabil douăzeci-douăzeci și cinci de grade. Priviți!

A zvârlit piatra „caldă“ pe blocul de gheață. Piatra s-a rotit nebunește, pentru ca apoi să țâșnească în lateral. A mai aruncat una, cu care s-a petrecut la fel.

– După câte știți, nu sunteți chiar *perfect* izolați. Rocile acestea au aproximativ aceeași temperatură cu tălpile bocancilor voștri. Dacă încercați să stați pe o bucată de hidrogen, veți păți același lucru. Atât

doar că pietrele cu care v-am făcut demonstrația sunt *deja* moarte. Motivul comportării este că între piatră și gheață apare o interfață lunecoasă – o peliculă de hidrogen lichid – și piatra lunecă la câteva molecule deasupra lichidului pe o pernă din vapori de hidrogen. În felul acesta între gheață și pietre, sau *voi*, nu mai există frecare, iar fără frecare *nu puteți* sta în picioare. După ce ați trăit vreo lună în costum, *ar trebui* să puteți supraviețui căderilor, dar *acum* nu știți destule. Priviți!

Căpitanul a flexat picioarele și a sărit pe blocul de gheață. Tălpile i-au zburat în lateral și el s-a răsucit prin aer, asolizând pe mâini și genunchi. S-a lăsat să lunece și a rămas pe sol.

– Ideea este să evitați contactul dintre aripioarele schimbătorului de căldură și gazul înghețat. Prin comparație cu gheața, aripioarele au temperatura unui furnal și orice contact bazat pe greutate va duce la explozie.

După demonstrația respectivă, am continuat să mergem cam o oră, după care ne-am întors în dormitor. După ce treceam prin ecluză, trebuia să rămânem locului până când costumele ajungeau la temperatura din interior. Cineva s-a apropiat și și-a atins casca de a mea.

– William?

Deasupra vizorului ei scria MCCOY.

– Bună, Sean. S-a-ntâmplat ceva?

– Mă-ntrebam dacă ai cu cine te culca diseară.

Așa era; uitasem. Aici nu mai exista un grafic de culcare. Fiecare își alegea partenerul.

– Sigur, adică… nu. Nu, n-am solicitat pe nimeni. Sigur, dacă vrei…

– Mulțumesc, William. Ne vedem mai târziu.

Am privit-o îndepărtându-se și m-am gândit că dacă cineva ar fi putut face un costum să arate sexy, n-ar fi fost alta decât Sean. Dar nici ea nu putea.

Cortez a decis că ne încălziserăm îndeajuns și ne-a condus în magazia costumelor, unde am manevrat cu spatele și ne-am cuplat la prizele de încărcare. (Fiecare costum avea un fragment de plutoniu care-i asigura energia pentru câțiva ani, totuși noi trebuia să folosim cât mai mult acumulatoarele.) După o mulțime de bâjbâieli, am izbutit să ne conectăm toți și ni s-a permis să ne dezbrăcăm – nouăzeci și șapte de pui gol-goluți, care se strecurau afară din ouă verde-strălucitor. Era *frig* – aerul, podeaua și mai cu seamă costumele – și ne-am îndreptat cam în dezordine spre ieșire.

Mi-am îmbrăcat tunica, pantalonii și sandalele, dar tot mi-era frig. Mi-am luat paharul și m-am așezat la coadă la soia. Toți țopăiau pe loc, ca să se încălzească.

– C-c-cât de f-f-frig c-c-crezi că-i, M-m-mandella?

Fusese McCoy.

– Nici… măcar… nu… Vreau… să… mă… gândesc.

M-am oprit din țopăit și m-am frecat cât de energic puteam în timp ce țineam și o cană de cafea.

– Cel puțin la fel ca-n Missouri.

– V-v-v… vreau… să bage… niște… căldură… băga-mi-aș…

Întotdeauna femeile micuțe sunt cele mai afectate. McCoy era cea mai mică din companie, o păpușică cu talie de viespe care abia avea un metru șaizeci și cinci înălțime.

– Au dat drumul la climatizare. Nu mai durează.

– Mi-aș… dori… să… fi… fost… barosană… ca… tine.

Eu mă simțeam mulțumit că nu era așa.

6

Primul accident s-a întâmplat în ziua a treia, în timp ce învățam să săpăm locașuri.

Cu capacitățile energetice mari ale armamentului unui soldat, n-ar fi deloc practic să sape un locaș în solul înghețat bocnă folosindu-te de lopată și târnăcop. Cu toate acestea, poți lansa proiectile cât e ziua de lungă fără să obții decât niște adâncituri superficiale; de aceea, metoda obișnuită este să sfredelești o gaură cu laserul manual, să introduci un detonator temporizat – după ce s-a răcit solul – și, ideal, să umpli gaura la loc. Bineînțeles, pe Charon nu există pietriș sau sfărâmături de roci, decât dacă n-ai explodat deja un bolovan din preajmă.

Singura dificultate a procedurii o reprezintă îndepărtarea de la locul faptei. Ni se spusese că pentru evitarea oricăror riscuri trebuie să fii

înapoia unui obiect solid, sau la minimum o sută de metri depărtare. După activarea detonatorului, ai la dispoziție trei minute, însă nu poți pur și simplu s-o iei la goană. Pe Charon așa ceva nu-i deloc prudent.

Accidentul s-a petrecut în timp ce săpam o groapă cu adevărat adâncă, dintre cele necesare unui buncăr subteran mare. Pentru asta trebuia să punem o încărcătură explozivă, apoi să coborâm pe fundul craterului rezultat și să repetăm procedura de câte ori era nevoie pentru a ajunge la adâncimea dorită. În interiorul craterului foloseam temporizatoare de cinci minute, totuși părea al naibii de puțin – trebuia să mergi încet de tot, suind cu atenție peretele craterului.

Cu excepția mea și a altor trei, cam toți detonaseră o gaură dublă. Cred că doar noi eram singurii cu adevărat atenți, când Bovanovici a pățit-o. Restul ne găseam la peste două sute de metri depărtare. Cu videoconvertorul reglat la amplificare maximă, am văzut-o dispărând peste buza craterului. După aceea am putut doar s-o ascult discutând cu Cortez.

– Am ajuns jos, sergent.

Pentru asemenea manevre, procedurile radio normale erau suspendate; nimeni nu avea voie să transmită, doar Cortez și soldatul care executa misiunea.

– Perfect, treci în centru și curăță sfărâmăturile. Nu te grăbi. Ai timp suficient până activezi detonatorul.

– Da, sergent.

Am auzit ecouri slabe de pietre lovindu-se, vibrații sonore prin bocancii ei. Bovanovici n-a scos un cuvânt timp de două minute.

– Am ajuns la fund.

Gâfâia puțin obosită.

– Este gheață, sau piatră?

– Ă-ă-ă… piatră, sergent. Chestia verzuie…

– Folosește atunci o intensitate mică. Unu virgulă doi cu dispersie patru.

– La naiba, sergent, așa o să dureze la nesfârșit!

– Adevărat, dar roca aia are în ea cristale hidratate. Dacă se încălzește prea rapid, se poate fisura și-atunci acolo rămâi, fato! Plină de sânge și moartă.

– Am înțeles, domnule, Unu virgulă doi *de* patru.

Buza interioară a craterului a pâlpâit roșie, reflectând raza laserului.

– Când ajungi la o jumătate de metru adâncime, reduci la *de* doi.

– ‘țeles.

A avut nevoie de exact șaptesprezece minute, dintre care trei minute la dispersie doi. Îmi puteam imagina cât îi obosise brațul cu laserul.

– Acum, odihnește-te câteva minute. Când fundul gropii nu mai strălucește, armează detonatorul și dă-i drumul înăuntru. Apoi ieși *calmă*, ai înțeles? Ai timp destul.

– Am înțeles, sergent. Ies calmă.

Părea agitată. Adevărul e că nu te fâțâi toată ziua pe lângă o bombă tahionică de douăzeci de microtone. Am ascultat-o gâfâind câteva minute.

– Am băgat-o.

Fâșâitul îndepărtat al lunecării bombei.

– Încet și fără grabă acum. Ai cinci minute.

– D-da. Cinci minute.

Pașii i-au pornit lent și regulat. Apoi, după ce începuse să suie peretele craterului, sunetele au devenit mai puțin regulate, poate ceva mai agitate. Mai rămăseseră patru minute…

– Rahat!

Un scrâșnet puternic, urmat de zăngănituri și bubuituri.

– Rahat-rahat!

– Ce s-a-ntâmplat, soldat?

– O, rahat! Liniște. Rahat!

– Soldat, dacă nu vrei să fii împușcat, *spune-mi ce se-ntâmplă*!

– M-am… rahat, m-am înțepenit. S-a năruit peretele… rahat… FACEȚI CEVA! Nu mă pot clinti, rahat, nu mă pot mișca, am…

– Gura! Cât de jos ești?

– Nu mă pot clinti, rahat, picioarele mi-s… AJUTOR…

– Atunci folosește dracului brațele – împinge! Poți mișca o tonă cu fiecare mână.

Trei minute.

Bovanovici s-a oprit din blestemat și a început să mormăie, în rusă, cred, încet și monoton. Gâfâia și se puteau auzi bolovanii căzând.

– M-am eliberat.

Două minute.

– Mișcă-te cât poți de repede.

Vocea lui Cortez era seacă, lipsită de inflexiuni.

Când mai erau nouăzeci de secunde, a apărut târându-se peste buza craterului.

– Fugi, fato! Nu mai pierde timpul.

Ea a alergat cinci-șase pași și a căzut, a lunecat câțiva metri, s-a ridicat și a reluat alergarea; a căzut din nou, s-a sculat din nou…

Se părea că înainta destul de rapid, dar parcursese numai vreo treizeci de metri, când Cortez a spus:

– Gata, Bovanovici, întinde-te pe burtă și rămâi nemișcată.

Mai erau zece secunde, dar ea n-a auzit sau a vrut să se mai îndepărteze puțin și a continuat să alerge, în salturi lipsite de orice precauții. Când se înălța într-un asemenea salt, s-a văzut un fulger și

s-a auzit un huruit, iar ceva a lovit-o mai jos de ceafă și trupul decapitat s-a rostogolit prin spațiu, lăsând în urmă o spirală roșu-închis de sânge înghețat instantaneu care a coborât delicat pe sol, o cărare de pulbere de cristale pe care n-a atins-o nimeni în timp ce strângeam bolovani ca să acoperim forma inertă din capătul potecii.

În seara aceea Cortez nu ne-a ținut nicio lecție, nici măcar n-a apărut la cină. Noi am fost foarte politicoși între noi și nimeni nu s-a ferit să vorbească despre cele întâmplate.

M-am culcat cu Rogers – fiecare s-a culcat cu un prieten bun –, dar ea n-a dorit decât să plângă, și a plâns atât de mult și de zguduitor încât în cele din urmă am făcut-o și eu.

7

– Grupa *A*, dă-i drumul!

Toți doisprezece avansam într-o linie neregulată spre buncărul simulat. Se afla cam la un kilometru depărtare, la capătul unui traseu cu obstacole atent pregătite. Puteam înainta destul de rapid, fiindcă gheața fusese curățată în zona respectivă, dar în ciuda experienței acumulate în zece zile nu eram încă pregătiți să susținem mai mult decât o alergare ușoară.

Eu purtam un aruncător de grenade încărcat cu proiectile de manevră de o zecime de microtonă. Toți aveam degetele-laser reglate la 0,08, *de* 1, aproximativ intensitatea unei lanterne. Era un atac *simulat* – buncărul și defensiva lui automată costau prea mult pentru a le distruge.

– Grupa *B*, dă-i drumul! Șefii de grupe, preluați comanda.

Ne apropiam de o grămadă de stânci aflate cam la jumătatea distanței de buncăr, când Potter, șeful grupei mele, a spus:

– Dispozitiv de acoperire.

Ne-am ghemuit înapoia bolovanilor și am așteptat grupa B.

Abia vizibili în costumele lor negre, cei doisprezece bărbați și femei au trecut pe lângă noi aproape neauziți. Imediat ce au ieșit în spațiu deschis, au pornit spre stânga, dispărând din raza noastră vizuală.

– Foc!

Cerculețe roșii de lumină au dansat la o jumătate de kilometru depărtare, acolo unde buncărul abia se întrezărea. Bătaia maximă a proiectilelor de manevră era de cinci sute de metri, totuși puteam avea noroc, de aceea am fixat AG-ul pe imaginea buncărului, l-am ridicat sub un unghi de patruzeci și cinci de grade și am lansat trei bucăți.

Focul dinspre buncăr a început înainte ca grenadele mele să-și fi atins ținta. Laserele automate din sistemul lui defensiv nu erau mai puternice decât ale noastre, dar o lovitură directă îți dezactiva videoconvertorul, lăsându-te orb. Perdeaua de foc era aleatorie, care nici măcar nu se apropia de stâncile înapoia cărora ne ascunsesem.

Trei rachete cu magneziu s-au aprins simultan și orbitor la treizeci de metri în fața buncărului.

– Mandella! Crezusem că *te pricepi* la chestia aia.

– Ce dracu', Potter, nu bate decât juma' de kilometru! După ce-o să ne apropiem, o să le-o trag numa-n cap.

– Sigur că da…

N-am comentat. Ea n-avea să fie veșnic șef de grupă. În plus, nu fusese deloc o fată rea, înainte să i se urce puterea la cap.

Fiindcă omul cu AG-ul este secundul șefului de grupă, eram conectat la frecvența ei radio și puteam asculta discuțiile cu grupa *B*.

– Potter, sunt Freeman. Pierderi?

– Potter, recepție. Nu, se pare că se concentrează asupra voastră.

– Da, am pierdut trei oameni. Ne aflăm într-o depresiune la optzeci-o sută de metri în fața voastră. Când sunteți gata, vă putem acoperi.

– În regulă, dați-i drumul. Un clic ușor. Grupa *A*, după mine!

Potter a ieșit dinapoia stâncii și a activat luminița roz dinapoia raniței ei, care ne slujea drept baliză. Am imitat-o și am ieșit în lateral, iar restul grupei s-a desfășurat în evantai în urma noastră. Nimeni n-a tras vreun foc în timp ce grupa *A* ne acoperea.

Nu puteam auzi decât răsuflarea lui Potter și scrâșnetele slabe ale bocancilor mei. Nu vedeam mare lucru, de aceea am comutat videoconvertorul la intensificare dublu logaritmic. Imaginea a devenit oarecum cețoasă, dar suficient de luminoasă. Se părea că buncărul îi încolțise urât pe cei din *B*; nu-i slăbea nicio clipă. Nu replicau decât cu laserele. Probabil că-și pierduseră aruncătorul de grenade.

– Potter, sunt Mandella. N-ar trebui să le dăm o mână de ajutor celor din *B?*

– Imediat ce găsim o acoperire bună. Ai ceva împotrivă, *soldat*?

Ea fusese promovată caporal pe durata exercițiului.

Am cotit spre dreapta și ne-am trântit înapoia unei stânci. Majoritatea celor din grupă și-au găsit adăposturi similare, dar câțiva au rămas expuși pe sol.

– Freeman, sunt Potter.

– Potter, sunt Smithy. Freeman nu mai este și nici Samuels. Mai avem doar cinci oameni. Acoperiți-ne, ca să putem…

– ’nțeles, Smithy. *Clic.* Grupa *A*, deschideți focul! *B* are necazuri.

Am tras cu ochiul peste muchia stâncii. Telemetrul mă anunța că buncărul se afla la trei sute cincizeci de metri, încă destul de departe. Am ridicat țeava și am tras o serie de trei, apoi am coborât-o două grade și am mai lansat trei grenade. Primele au depășit buncărul cu vreo douăzeci de metri, iar a doua salvă a luminat chiar în fața lui. Am încercat să mențin unghiul respectiv și am răpăit cincisprezece grenade, toată magazia, în aceeași direcție.

Ar fi trebuit să mă pitesc înapoia stâncii ca să reîncarc, dar doream să văd unde loveau ultimele proiectile, așa că am rămas cu ochii asupra buncărului și am dus mâna înapoi pentru a scoate alt încărcător…

Când laserul mi-a lovit videoconvertorul, a urmat o strălucire roșie atât de intensă încât mi s-a părut că mi-a străpuns ochii și mi-a ieșit prin ceafă. Probabil că numai după câteva milisecunde, convertorul

s-a supraîncărcat și s-a dezactivat, însă imaginea remanentă verde-strălucitor mi-a sfredelit ochii minute bune după aceea.

Fiindcă devenisem oficial „mort“, radioul mi s-a decuplat automat și a trebuit să rămân pe loc până la încheierea manevrei. Lipsit de orice input senzorial, exceptându-l pe cel din partea epidermei (care mă durea în locurile peste care strălucise videoconvertorul) și de țiuitul din urechi, mi s-a părut teribil de mult. În cele din urmă, o cască a zăngănit, lipindu-se de a mea.

– Ai pățit ceva, Mandella?

Era glasul lui Potter.

– Scuză-mă, am murit de plictiseală acum douăzeci de minute.

– Scoală-te și apucă-mă de mână.

Am ascultat-o și ne-am târșâit înapoi spre dormitor. Cred că am mers mai bine de o oră. Pe tot drumul de înapoiere, ea nu mi-a spus nimic – comunicațiile fără radio sunt al naibii de stângace –, dar după ce am trecut prin ecluză și ne-am încălzit, m-a ajutat să-mi scot costumul. Mă pregătisem pentru o săpuneală moderată, însă când costumul s-a deschis, înainte de a-mi putea măcar adapta ochii în fața luminii, Potter m-a cuprins de gât și mi-a tras un sărut mare și umed pe gură.

– Frumos ochit, Mandella.

– Ce?

– N-ai văzut? O, da, sigur că n-ai văzut… Ultima salvă înainte de a fi tu atins a înregistrat patru lovituri directe. Buncărul a decis c-a fost

scos din funcțiune și nu ne-a mai rămas decât să ne plimbăm până acolo.

– Grozav.

M-am frecat sub ochi și mi s-au desprins particule de epidermă uscată. Potter a chicotit.

– Să te vezi cum arăți. Parcă ești…

– Atenție! Tot personalul să se prezinte în sala de ședințe!

Fusese glasul căpitanului. De obicei asta însemna vești proaste.

Potter mi-a întins o tunică și sandale.

– Haidem!

Sala de ședințe, care se confunda cu cea de mese, se găsea puțin mai departe pe coridor. Lângă ușa ei exista un șir de butoane de apel personal; l-am apăsat pe cel de lângă numele meu. Patru nume fuseseră acoperite cu bandă adezivă neagră. Asta era bine – numai patru. Nu pierduserăm niciun om în decursul manevrelor de azi.

Căpitanul stătea pe podiumul înalt, ceea ce însemna cel puțin că nu mai trebuia să trecem prin tot rahatul cu *„'ten-ție!"*. Sala s-a umplut în mai puțin de un minut; o sonerie a bâzâit, anunțând că toți răspunseseră la apel.

Stott nu s-a ridicat.

– V-ați descurcat *binișor* azi. N-a murit nimeni, deși anticipasem contrariul. În privința asta, mi-ați depășit așteptările, dar în *toate* celelalte privințe ați mers slab. Mă bucur că sunteți prudenți, pentru

că fiecare dintre voi reprezintă o investiție de peste un milion de dolari și o pătrime de viață umană. Dar în această bătălie simulată împotriva unui inamic robot *foarte* mărginit, treizeci și șapte dintre voi au reușit să intre în focul laserelor și să fie uciși în mod *simulat*. Deoarece morții nu mănâncă, nici *voi* nu veți avea nevoie de hrană pentru următoarele trei zile. Toți cei atinși în manevra de azi vor primi doar doi litri de apă pe zi și o rație de vitamine.

Învățasem destule ca să nu suspinăm sau să reacționăm în mod similar, totuși unele fețe erau destul de dezgustate, mai cu seamă acelea care aveau sprâncene pârlite și un dreptunghi trandafiriu de arsură încadrându-le ochii.

– Mandella.

– Da, domnule căpitan.

– Ești de departe cel mai afectat de arsuri. Videoconvertorul tău era reglat pe poziția „normal“?

Fir-ar al dracu'…

– Nu, domnule căpitan. Pe logaritmic doi.

– Am înțeles. Cine a fost șeful tău de grupă?

– Caporalul Potter, domnule căpitan.

– Soldat Potter, i-ai ordonat să utilizeze intensificatorul video?

– Nu… nu-mi amintesc, domnule căpitan.

– Nu-ți amintești… Perfect, ca exercițiu de memorie, te poți alătura morților. Mulțumită?

– Da, domnule căpitan.

– Perfect. În seara asta, morții cinează pentru ultima oară, fiindcă de mâine încep postul. Aveți întrebări? Probabil că ne lua peste picior. În regulă. Rupeți rândurile!

Am ales alimentele care păreau a avea cele mai multe calorii și mi-am dus tava la masa lui Potter.

– A fost o chestie a dracu' de altruistă din partea ta. Oricum, mulțumesc.

– Pentru puțin. Și așa doream să mai slăbesc niște kilograme.

Nu puteam zări care ar fi fost acelea.

– Știu eu un exercițiu bun, i-am spus și ea a zâmbit fără să ridice ochii din tavă. Ai pe cineva la noapte?

– Mă gândisem să vorbesc cu Jeff…

– Atunci ar fi bine să te grăbești. I se scurg ochii după Maejima.

Era destul de adevărat. Tuturor ni se scurgeau ochii după Maejima.

– Nu știu. Poate c-ar trebui să ne cruțăm forțele. În ziua a treia…

– Haide, am atins-o ușor pe dosul mâinii cu unghia. Nu ne-am mai culcat împreună din Missouri. Poate c-am învățat ceva nou.

– Poate. A ridicat ușor ochii, privindu-mă șiret. Bine.

De fapt, ea a venit cu o nouă șmecherie. „Tirbușonul franțuzesc", așa o numea. N-a vrut să-mi spună însă de la cine o învățase. Mi-ar fi

plăcut să-i strâng mâna individului. Atunci când aveau să-mi revină puterile.

8

Cele două săptămâni de instrucție din jurul Bazei Miami ne-au costat în cele din urmă unsprezece vieți. Douăsprezece, dacă-l socotim și pe Dahlquist. Bănuiesc că a-ți petrece restul vieții pe Charon fără o mână și fără ambele picioare este destul de aproape de moarte.

Foster a fost strivit într-o lunecare de teren, iar lui Freeland i s-a defectat costumul și a degerat înainte să-l fi putut aduce în interior. Pe restul morților nu-i cunoșteam prea bine, dar m-a durut fiecare dispariție. Iar ele păreau mai degrabă să ne sperie decât să ne sporească prudența.

Ne găseam acum pe fața întunecată. O navetă ne adusese în grupuri de câte douăzeci și ne lăsase lângă o stivă de materiale de construcție, ingenios azvârlite într-un lac de heliu II.

Folosind ghearele de pisică, le-am târât afară. Nu-i prudent să intri în heliu, fiindcă te acoperă imediat și e greu de spus ce se găsește dedesubt; poți să pășești pe o bucată de hidrogen și să n-ai noroc în viață.

Eu sugerasem să vaporizăm lacul cu laserele, dar zece minute de foc concentrat n-a coborât în mod apreciabil nivelul heliului. Nici n-a fiert; heliul II este un superfluid, așa că vaporizarea trebuia să fie egal distribuită pe toată suprafață. Nu existau zone fierbinți și nici fierbere locală.

Pentru „evitarea detecției“, nu trebuia să folosim lumini. Lumina stelelor era suficientă, dacă reglai videoconvertorul la logaritmic trei sau patru, dar fiecare treaptă de amplificare însemna o pierdere a detaliilor. La logaritmic patru, peisajul aducea cu un tablou monocrom și nu puteai descifra numele de pe căștile celorlalți, decât dacă se aflau chiar în fața ta.

Oricum peisajul nu era chiar așa interesant. Existau șase-șapte cratere meteoritice de mărime mijlocie (toate cu exact același nivel de heliu II), iar imediat după linia orizontului se întrezăreau un fel de munți scunzi. Terenul neregulat avea consistența unor pânze de păianjen înghețate; de fiecare dată când călcai, te afundai cam un centimetru cu un trosnet neplăcut. După o vreme începeai să-ți simți nervii în pioneze.

Am avut nevoie de o zi întreagă până am scos totul din lac. Moțăiam în schimburi, chestie care se poate face în picioare, așezat sau întins pe burtă. Eu nu mă simțeam bine în niciuna din pozițiile acelea, așa că abia așteptam să construim și să presurizăm buncărul.

Nu-l puteam clădi în subteran – s-ar fi umplut imediat cu heliu II –, așa că mai întâi realizam o platformă izolatoare, un fel de sendviș din trei straturi succesive de permaplast și vid.

Eu îndeplineam funcția de caporal, având o grupă de zece oameni. Transportam plăcile de permaplast la locul de montaj – două persoane pot transporta cu ușurință o placă –, când unul din oamenii „mei“ a lunecat și a căzut pe spate.

– La dracu’, Singer, fii atent pe-unde calci!

Așa ne muriseră doi oameni.

– Scuze, caporale. Sunt mort de oboseală. M-am împleticit.

– Bine, fii atent.

S-a sculat fără probleme, apoi el și partenerul său au adus placa și au plecat după alta.

M-am uitat după Singer. După câteva minute se bălăbănea de-a dreptul, deloc ușor în costumul acela de armură cibernetică.

– Singer! După ce montezi placa aia, vino până aici.

– Am înțeles.

S-a chinuit să termine treaba și a venit lângă mine.

– Să-ți verific datele.

I-am deschis panoul de pe piept, ca să văd monitorul medical. Temperatura înregistra două grade peste normal; tensiunea arterială și ritmul cardiac erau ambele ridicate, totuși nu atingeau valori de alertă.

– Ești bolnav sau altceva?

– Ce dracu', Mandella, n-am nimic, atât că-s mort de oboseală. După ce-am căzut, mă încearcă și o amețeală.

Am apelat medicul.

– Doc, sunt Mandella. Vrei să vii puțin?

– Sigur că da, unde ești?

Mi-am fluturat brațul și el a venit din partea opusă a lacului.

– Care-i problema?

I-am arătat monitorul medical al lui Singer.

El știa ce însemnau și celelalte cadrane și chestii micuțe, așa că a durat o vreme.

– Din câte-mi dau seama, este… pur și simplu încălzit.

– Ce dracu', asta puteam spune și eu, a pufnit Singer.

– Poate c-ar fi mai bine ca armurierul să-i inspecteze costumul.

Doi dintre soldați urmaseră un curs fulger de întreținere costume; ei ne erau „armurieri".

L-am apelat pe Sanchez și i-am cerut să vină cu kitul de scule.

– Doar două minute, caporale. Transport o placă.

– Las-o jos și vino-ncoace.

Mă încerca o senzație neliniștitoare. În timp ce-l așteptam, eu și medicul am examinat costumul lui Singer.

– Hopa, a spus Doc Jones, ia uite-aici!

L-am ocolit pe Singer și am privit. Două aripioare ale schimbătorului de căldură erau deformate.

– Ce s-a-ntâmplat? a întrebat Singer.

– Ai căzut pe schimbătorul de căldură?

– Da… asta-i. Probabil că nu mai funcționează bine.

– Eu cred că nu mai funcționează *deloc*, a spus Doc.

Sanchez a apărut cu kitul de diagnosticare și i-am spus ce se întâmplase. El s-a uitat la schimbătorul de căldură, i-a cuplat două fișe și a privit afișajul digital de pe monitorul kitului. Nu știam ce măsurase, dar rezultatul era zero până la a opta zecimală.

Am auzit un clicăit slab. Sanchez îmi apela frecvența particulară.

– Caporale, tipu-i ca și mort.

– Ce? Nu poți repara porcăria aia?

– Poate… poate c-aș putea, dacă aș demonta-o. Dar n-am cum…

– Hei, Sanchez! Era Singer pe frecvența generală de comunicație. Ai găsit defectul?

Gâfâia.

Clic.

– Țin-te bine, moșule, acuși îi dăm de capăt. *Clic*. N-o să reziste până presurizăm buncărul. Iar eu nu pot repara schimbătorul lucrând din exterior.

– N-ai un costum de rezervă?

– Ba da, două, măsura universală. Dar unde să… cum…

– Perfect. Du-te și încălzește un costum. Am trecut pe frecvența generală. Uite care-i treaba, Singer, trebuie să te scoatem din chestia

asta. Sanchez are un costum de rezervă, dar ca să te poți dezbrăca, trebuie să clădim o incintă în jurul tău. Înțelegi?

– Ha?

– O să facem o cutie cu tine înăuntru și o s-o cuplăm la sistemul de susținere biotică. În felul ăsta vei putea respira în timp ce îmbraci celălalt costum.

– Mi-s' pare destul de clom… com… pli… cat.

– Haide, dă-i drumu'…

– N-am nimic… numa' lasă-mă să m-odih…

L-am înhățat de braț și l-am condus către locul construcției. Se bălăbănea rău de tot. Doc i-a prins celălalt braț și, susținându-l între noi, l-am împiedicat să se prăbușească.

– Caporal Ho, sunt caporal Mandella.

Ho răspundea de sistemul de susținere biotică.

– Șterge-o, Mandella, sunt ocupată.

– O să fii și mai ocupată.

I-am explicat despre ce era vorba. În timp ce grupa ei s-a apucat rapid să adapteze SSB-ul – pentru asta ne trebuia doar o conductă pentru oxigen și încălzitorul –, oamenii mei au adus șase plăci de permaplast, ca să putem ridica o cutie mare în jurul lui Singer și a costumului de rezervă. Avea să semene cu un coșciug imens, lung de șase metri și cu secțiunea de un metru pătrat.

Am așezat costumul pe placa de bază a coșciugului.

– Gata, Singer, dă-i drumul!

Niciun răspuns.

– Haide, Singer!

Niciun răspuns.

Stătea nemișcat. Doc Jones i-a privit afișajele.

– E inconștient.

Gândurile îmi galopau. Era posibil ca în cutie să mai încapă o persoană.

– Ajută-mă.

L-am apucat pe Singer de sub umeri, iar Doc l-a luat de picioare și l-am așezat cu grijă lângă tălpile costumului.

După aceea m-am întins și eu deasupra costumului.

– Gata, închideți-o.

– Mandella, dacă tot o face cineva, eu ar trebui să fiu ăla.

– Hai sictir, Doc! E treaba *mea.* E omul meu.

A sunat ca dracu'. William Mandella, eroul neînfricat!

Au pus o placă pe muchie – avea două fante pentru duzele de aspirație și evacuare ale SSB-ului – și au început s-o sudeze de bază cu un fascicul laser. Pe Pământ am fi folosit rășini epoxidice, dar aici

singurul fluid era heliul, care deține o mulțime de proprietăți interesante, dar în niciun caz nu-i adeziv.

După zece minute, eram complet etanșați. Puteam simți zumzetul SSB-ului. Mi-am aprins proiectorul căștii – pentru prima dată de când asolizasem pe fața întunecată – și lumina puternică a făcut să-mi danseze pete purpurii în fața ochilor.

– Mandella, sunt Ho. Rămâi cel puțin două-trei minute în costum. Băgăm aer cald, dar încă iese pe partea cealaltă.

Am privit o vreme petele care păleau treptat.

– Gata, e frig, dar n-o să mori.

Mi-am deschis costumul. Nu se putea desface complet, dar n-am avut probleme să ies dinăuntru. Era încă destul de rece ca să mi se lipească de fese și de degete când m-am strecurat afară.

Am fost nevoit să mă târăsc cu picioarele înainte prin coșciug ca să ajung la Singer. Pe măsură ce mă îndepărtam de proiector, întunericul devenea tot mai profund. Când i-am deschis costumul, m-a izbit în față un val fierbinte și mirositor. În lumina slabă i-am văzut pielea roșu-întunecat și pătată. Răsufla superficial și-i zăream inima bubuind accelerat.

Mai întâi am decuplat conductele de purjare – o chestie neplăcută –, apoi biosenzorii; după aceea, m-am confruntat cu problema de a-i scoate brațele din mâneci.

Este destul de simplu s-o faci de unul singur. Te răsucești într-o parte, apoi în cealaltă, și brațele ies. Când lucrezi din exterior, treaba stă cu totul altfel; a trebuit să-i întorc brațul, apoi să mă strecor

dedesubt și să deplasez mâneca în același fel – ai nevoie de mușchi nu glumă, ca să miști un costum din exterior.

După ce am scos un braț, restul a fost destul de simplu; m-am târât înainte, punând picioarele pe umerii costumului, și i-am tras brațul liber. A ieșit ca un homar din carapace.

Am deschis costumul de rezervă și, după o mulțime de trageri și împingeri, am izbutit să-i introduc picioarele. L-am cuplat la biosenzori și la tubul de purjare frontal. Pe celălalt trebuia să-l pună singur; era prea complicat. Pentru a *n*-a oară, mă simțeam fericit că nu mă născusem femeie; ele au două conducte din astea nenorocite.

Brațele i le-am lăsat în afara mânecilor. Oricum costumul avea să fie inutil pentru orice fel de activități; waldo-urile trebuiau adaptate fiecărui individ în parte.

Pleoapele i-au fluturat.

– Man… della. Unde… dra…

I-am explicat pe îndelete și s-a părut că a priceput despre ce era vorba.

– Acum o să te-nchid și o să mă bag în costumul meu. Grupa o să deschidă cutia asta și-o să te trag afară. Ai înțeles?

A încuviințat din cap. Senzația este ciudată – când aprobi din cap sau strângi din umeri în interiorul unui costum, nu comunici nimic.

M-am târât în costum, am cuplat auxiliarele și am trecut pe frecvența generală.

– Doc, cred c-o să scape. Acum, scoateți-ne de aici.

– Îi dăm drumul.

Fusese glasul lui Ho. Zumzetul SSB-ului a fost înlocuit de un clicăit, apoi de o pulsație. Cutia era vidată pentru a evita posibilitatea unei explozii.

Unul dintre colțurile cordonului de sudură a devenit roșu, apoi alb, și o rază purpuriu-strălucitor a pătruns înăuntru, la nici treizeci de centimetri de capul meu. M-am retras cât am putut. Raza a tăiat cordonul, ocolind trei colțuri și revenind în punctul de plecare.

Capătul cutiei a căzut, trăgând după el filamente de ‘plast topit.

– Așteaptă să se solidifice, Mandella.

– Sanchez, nu-s chiar atât de idiot!

– Gata!

Cineva mi-a aruncat o coardă. *Asta* era mai inteligent decât să-l târăsc afară de unul singur. I-am vârât o bucată pe sub brațe și i-am înnodat-o înapoia cefei. Apoi am ieșit ca să-i ajut să-l tragă, ceea ce era o prostie – deja se aliniaseră vreo duzină de soldați.

Singer a ieșit fără probleme, ba chiar a stat în capul oaselor în vreme ce Doc Jones i-a scanat afișajul. Ceilalți mă întrebau cum fusese și mă felicitau, când Ho a indicat brusc spre orizont și a strigat:

– Priviți!

Era o navetă întunecată care se apropia rapid. Abia am avut timp să mă gândesc că nu era cinstit, că nu trebuiau să atace până în ultimele

zile, apoi naveta a ajuns deasupra noastră.

9

Toți ne-am zvârlit instinctiv pe burtă, dar naveta n-a atacat. A acționat duzele de frânare și a asolizat pe glisoare. Apoi a derapat și s-a oprit lângă locul de construcție.

Ne dăduserăm seama despre ce era vorba și stăteam cu mutre spăsite, când cele două siluete în costume au coborât dinăuntru.

Un glas familiar a croncănit pe frecvența generală:

– *Toți* ne-ați văzut venind și *niciunul* n-a replicat prin foc. N-ar fi slujit la nimic, deși ar fi indicat un anume spirit combativ. A rămas mai puțin de o săptămână până la misiunea adevărată, iar pentru că sergentul și *eu* vom fi aici, voi insista să dovediți ceva mai multă voință de supraviețuire. Sergent Potter!

– Da, domnule.

– Trimite o echipă de doisprezece oameni să descarce nava. Am adus o sută de drone pentru antrenament de *tragere*, ca să aveți măcar o șansă când va apărea ținta reală. *Dați-i drumul!* Avem treizeci de minute înainte ca naveta să revină la Miami.

Am verificat, dar în realitate au fost vreo patruzeci de minute.

Prezența căpitanului și a sergentului nu constituia mare diferență. Rămăsesem tot pe cont propriu; ei nu erau decât simpli observatori.

După ce am montat fundația, ne-a trebuit doar o zi ca să terminăm buncărul. Era un paralelipiped cenușiu, lipsit de trăsături caracteristice, cu excepția proeminenței ecluzei și a celor patru ferestre. Deasupra se afla o turelă rotativă cu un laser gigawatt. Operatorul – nu putea fi denumit „tunar“ – stătea într-un scaun, ținând ambele mâini pe comutatoare om-mort. Laserul nu declanșa atâta timp cât servantul ținea un comutator. Dacă le dădea drumul ambelor, arma țintea automat orice obiect aerian aflat în mișcare și deschidea focul de voie. Detecția primară și țintirea se făceau prin intermediul unei antene de un kilometru, montată lângă buncăr.

Era singurul aranjament la care ne puteam aștepta realmente să funcționeze, ținând seama de linia apropiată a orizontului și de reflexele umane lente. Nu puteam automatiza complet instalația, deoarece teoretic se puteau apropia nave prietene.

Computerul care țintea putea alege între douăsprezece obiective ce apăreau simultan (trăgând întâi în cele mai mari). Și le putea lovi pe toate douăsprezece într-o jumătate de secundă.

Instalația era parțial protejată de focul inamic printr-un strat ablativ eficient, care acoperea totul cu excepția operatorului. Nu uitați însă de comutatoarele *om-mort*. Așadar soldatul de deasupra îi apăra pe cei optzeci dinăuntru. Armata se pricepe la genul ăsta de matematică.

După terminarea buncărului, jumătate dintre noi stăteam permanent înăuntru – simțindu-ne realmente ca niște ținte – și perindându-ne în schimburi la turela laserului, în vreme ce restul executau manevre în exterior.

Cam la patru kilometri de bază se afla un „lac“ mare de hidrogen înghețat; una din principalele noastre manevre era să învățăm cum să ne descurcăm pe suprafețele periculoase.

Nu era foarte greu. Nu puteam sta în picioare, așa că trebuia să ne întindem pe abdomen și să lunecăm.

Dacă cineva te putea propulsa de pe margine, pornirea nu constituia o problemă. În caz contrar, trebuia să te folosești de brațe și picioare, împingând cât de tare era practic, până începeai să te deplasezi într-o serie de zvâcnituri scurte. Odată pornit, continuai să luneci până se termina gheața. Puteai vira nițel, apăsându-te cu mâna și piciorul din aceeași parte, dar nu puteai încetini suficient pentru a te opri. De aceea era bine să nu mergi prea rapid și să fii poziționat astfel încât casca să nu absoarbă șocul opririi.

Am repetat toate lucrurile pe care le învățasem lângă Miami: trageri, demolări, patternuri de atac. De asemenea, la intervale neregulate, lansam drone spre buncăr. Astfel, de zece-cincisprezece ori pe zi, operatorii trebuiau să-și demonstreze talentul în eliberarea comutatoarelor, imediat ce se aprindea ledul de proximitate.

Am avut parte de patru ore în postul respectiv, ca toată lumea. Am fost nervos până la primul „atac“, când am înțeles ce puține aveam de făcut. Ledul s-a aprins, eu am dat drumul comutatoarelor, laserul a țintit și când drona s-a ivit deasupra orizontului – *zzt!* O frumoasă jerbă colorată, metalul topit pulverizându-se prin spațiu. Altfel nimic excitant.

Din acest motiv, niciunul dintre noi nu era îngrijorat în privința „exercițiului de absolvire“, gândindu-se că va fi cam același lucru.

Baza Miami a atacat în a treisprezecea zi cu două rachete care s-au ivit simultan din părți opuse ale orizontului cu aproape patruzeci de kilometri pe secundă. Laserul a vaporizat-o pe prima fără probleme, dar a doua s-a apropiat la opt kilometri de buncăr înainte de a fi lovită.

Noi reveneam de la manevre și ne aflam cam la un kilometru de buncăr. N-aș fi văzut ceea ce se întâmplase, dacă n-aș fi privit direct într-acolo în momentul atacului.

A doua rachetă a expediat o jerbă de schije topite spre buncăr. Unsprezece din ele au lovit în plin și, după cum am reconstituit ulterior, iată ce s-a întâmplat:

Prima victimă din interiorul bazei a fost Maejima, atât de iubita Maejima, care a primit două schije în spate și în cap și a murit instantaneu. Odată cu depresurizarea, SSB-ul a trecut automat pe o treaptă superioară. Friedman stătea în fața principalei eșapări a instalației de climatizare și a fost proiectat în peretele opus cu suficientă violență pentru a-și pierde cunoștința; a murit din cauza depresurizării înainte să poată fi adus la costum.

Ceilalți au reușit să se lupte cu curentul de aer și să-și îmbrace costumele, dar al lui Garcia fusese perforat și nu l-a mai ajutat la nimic.

Până am ajuns noi înăuntru, SSB-ul fusese decuplat și se începuse astuparea găurilor din pereți. Un soldat încerca să curețe resturile Maejimei. L-am auzit icnind și vomitând. Deja îi duseseră pe Garcia și Friedman afară, ca să fie înmormântați. Căpitanul a preluat de la Potter operațiunile de reparare. Sergentul Cortez l-a dus într-un colț pe cel care voma și s-a întors să curețe singur ce mai rămăsese din

Maejima. N-a ordonat nimănui să-l ajute și nimeni nu s-a oferit voluntar.

10

Ca exercițiu de absolvire, am fost înghesuiți fără mare ceremonial într-o navă – *Speranța Pământului*, aceeași cu care ajunsesem pe Charon – și am fost expediați spre Stargate, cu o accelerație puțin peste 1 *ge*.

Călătoria a părut nesfârșită, cam șase luni timp subiectiv, și plictisitoare, totuși nu atât de greu de suportat fizic ca drumul către Charon. Zilnic, căpitanul Stott ne obliga să repetăm verbal instrucția până am fost cu toții transformați în niște papagali.

Stargate 1 aducea cu fața întunecată a lui Charon, ba chiar mai întunecată. Baza de acolo era mai mică decât Miami – cu puțin mai mare decât cea pe care o construisem pe fața întunecată – și trebuia să staționăm peste o săptămână pentru a ajuta la extinderea facilităților. Echipa din bază a fost extrem de fericită să ne vadă, mai cu seamă cele două femei, care păreau cu nervii în pioneze.

Ne-am înghesuit cu toții în micuța sală de mese, unde plutonierul Williamson, șeful lui Stargate 1, ne-a adus la cunoștință niște vești deconcertante:

– Toată lumea să se instaleze confortabil. Nu vă suiți însă pe mese, pe podea este loc îndeajuns. Știu cam prin ce ați trecut, instruindu-vă pe Charon. Nu voi spune că a fost în totalitate o pierdere de timp, însă

în locul spre care vă îndreptați, lucrurile vor sta cu totul altfel. Va fi mult mai cald.

A făcut o pauză plină de subînțeles.

– Aleph Aurigae, primul colapsar detectat vreodată, se rotește în jurul stelei Epsilon Aurigae pe o orbită de douăzeci și șapte de ani. Inamicul are o bază de operații, dar nu pe o planetă portal obișnuită a lui Aleph, ci pe una care orbitează în jurul lui Epsilon. Nu cunoaștem prea multe despre planeta cu pricina, doar că ocolește Epsilon în 745 de zile, că este cam cât trei sferturi din Pământ și că are albedoul de 0,8, ceea ce înseamnă probabil că-i acoperită de nori. Nu putem spune cu precizie cât de cald va fi, dar, judecând după distanța până la Epsilon, va fi mai fierbinte decât pe Pământ. Bineînțeles, nu știm dacă veți lucra… lupta pe fața luminată ori pe cea întunecată, la ecuator sau la poli. Este extrem de improbabil ca atmosfera să fie respirabilă – oricum, veți rămâne în interiorul costumelor. Acum știți la fel de multe ca mine despre locul unde veți pleca. Are cineva întrebări?

– Domnule, a rostit Stein cu glas tărăgănat, acum că știm unde plecăm… știe cineva ce vom face când vom ajunge acolo?

Williamson a strâns din umeri.

– Asta depinde de căpitanul vostru, de sergentul vostru, de căpitanul *Speranței Pământului* și de computerul logistic al *Speranței*. Deocamdată noi nu dispunem de suficiente date pentru a vă proiecta un curs de acțiune. Poate fi o bătălie lungă și sângeroasă, sau doar o plimbare de vacanță. Este posibil ca tauranii să vă propună pacea – Cortez a pufnit –, caz în care veți fi pur și simplu o parte a forțelor

noastre de negociere. L-a privit ușor dezaprobator pe Cortez și a adăugat: Nimeni n-o poate ști cu siguranță.

Orgia care a urmat în seara aceea a fost amuzantă, dar semăna cu încercarea de a adormi în mijlocul unei petreceri de cheflii. Singura încăpere suficient de mare pentru toți era sala de mese; ici-colo au fost atârnate câteva cearșafuri pentru intimitate, apoi cei optsprezece bărbați înfometați de sex au fost sloboziți asupra femeilor noastre, binevoitoare și promiscue conform datinii (și legii) militare, dar nedorind absolut nimic altceva decât să doarmă pe teren solid.

Cei optsprezece bărbați s-au comportat de parcă ar fi fost siliți să încerce cât mai multe permutări posibile, iar performanțele lor au fost impresionante (mai precis, din punct de vedere strict cantitativ). Aceia dintre noi care au ținut numărătoarea i-au ovaționat pe membrii mai dotați. Cred că asta este expresia corectă.

A doua zi dimineață – și în toate diminețile cât aveam să rămânem pe Stargate 1 – ne-am împleticit din paturi în costume, pentru a ieși în exterior și a lucra la „noua aripă". În cele din urmă, Stargate avea să fie sediul tactic și logistic pentru război, cu un personal permanent alcătuit din mii de membri, păziți de șase crucișătoare grele din clasa Speranța. Când am început noi, erau două barăci și douăzeci de oameni; când am plecat, erau patru barăci și douăzeci de oameni. Munca nu era deloc grea, comparativ cu ce fusese pe fața întunecată, deoarece aveam multă lumină și la fiecare opt ore de lucru beneficiam de șaisprezece ore la interior. Și nici nu ne aștepta vreun atac cu drone pentru examenul final.

Când am revenit cu naveta la *Speranța*, nimeni nu era prea încântat de plecare (deși unele dintre femeile mai populare au declarat că era bine să se bucure de puțină odihnă). Stargate era ultima noastră

misiune ușoară și sigură, înainte de a porni împotriva tauranilor. Și, așa cum atrăsese Williamson atenția din prima zi, era imposibil de prezis ce avea să se întâmple atunci.

Cei mai mulți dintre noi nu ne simțeam prea entuziaști nici despre efectuarea saltului colapsar. Fuseserăm asigurați că nu vom simți absolut nimic, că avea să fie pur și simplu cădere în vid până la capăt.

Eu nu eram convins. Ca student la Fizică, urmasem cursurile obișnuite despre teoria generală a relativității și teoria gravitației. Pe atunci noi nu beneficiaserăm de multe date directe – Stargate fusese descoperită pe când eram în școala primară –, dar modelul matematic părea destul de clar.

Colapsarul Stargate era o sferă perfectă cu raza de aproximativ trei kilometri. Era suspendată veșnic într-o stare de colaps gravitațional, ceea ce ar fi trebuit să însemne că suprafața ei cădea spre centrul ei cu o viteză apropiată de a luminii.

Relativitatea o susținea, sau cel puțin conferea iluzia că ar fi fost acolo… așa cum toată realitatea devine iluzorie și orientată spre observator când studiezi teoria generală a relativității. Sau budismul. Sau când ești înrolat în armată.

Oricum, în continuumul spațio-temporal avea să existe un punct teoretic în care un capăt al navei noastre avea să fie imediat deasupra suprafeței colapsarului, iar celălalt capăt avea să fie la un kilometru depărtare (în cadrul nostru de referință). În orice univers întreg la minte, asta ar fi determinat forțe de maree, care ar fi rupt nava, iar noi am fi fost pur și simplu un milion de kilograme de materie descompusă pe suprafața teoretică, năpustindu-ne cu capul înainte

spre niciunde pentru tot restul eternității sau căzând spre centru în următoarea trilionime de secundă. Achiți bănuții și-ți iei cadrul de referință.

Însă ei aveau dreptate. Am plecat de pe Stargate 1, am efectuat câteva corecții de curs și apoi am căzut pur și simplu, cam o oră.

După care a zbârnâit o sonerie și ne-am afundat în pernele noastre sub o decelerare constantă de doi *ge*. Ne găseam în teritoriul inamicului.

11

Decelerasem la doi *ge* timp de aproape nouă zile, când a început bătălia. Întinși pe cușetele noastre și simțindu-ne jalnic, n-am perceput decât două zguduituri slabe – rachete ce fuseseră lansate. După alte opt ore, difuzoarele au pârâit:

– Atenție, tot echipajul. Vă vorbește căpitanul. Pilotul Quinsana era doar locotenent, dar i se permitea să-și spună căpitan la bordul navei, unde era mai mare în grad decât noi toți, chiar și decât căpitanul Stott. Bombănitorii din cala de mărfuri pot să asculte și ei. Tocmai am angajat inamicul cu două rachete tahionice de cincizeci de gigatone și am distrus atât nava inamică, dar și un alt obiect care fusese lansat de ea cu aproximativ trei microsecunde anterior. Inamicul încercase să ne surprindă în ultimele 179 de ore, timpul navei. În momentul angajării, inamicul se deplasa cu puțin peste jumătate din viteza luminii, relativ la Aleph, și se găsea la numai treizeci UA de *Speranța Pământului*. Se deplasa cu 0,47 *c* relativ la noi

și astfel am fi ocupat aceeași poziție în continuumul spațio-temporal – ne-am fi „ciocnit" – în ceva mai mult de nouă ore. Rachetele au fost lansate la 7:19 ora navei și au distrus inamicul la ora 15:40, ambele bombe tahionice detonând la mai puțin de o mie de kilometri de obiectele inamice.

Cele două rachete erau un model al cărui sistem de propulsie era el însuși o bombă tahionică abia controlată. Ele accelerau constant cu 100 *ge* și aveau viteză relativistă când fuseseră detonate de masa apropiată a navei inamice.

– Nu ne așteptăm la alte imixtiuni din partea navelor inamice. Viteza noastră relativ la Aleph va fi zero peste alte cinci ore; atunci vom începe călătoria de întoarcere. Aceasta va dura douăzeci și șapte de zile.

Gemete generale și înjurături nefericite. Desigur, toți știam toate detaliile acestea, dar nu ne plăcea să ne fie reamintite.

Așa că după altă lună de calistenice plictisitoare și de instrucție la gravitația constantă de 2 *ge*, am zărit pentru prima dată planeta pe care urma s-o atacăm. Invadatori din spațiu, perfect adevărat!

Era o seceră orbitor de albă care ne aștepta la 2 UA de Epsilon. Căpitanul navei localizase baza inamică de la 50 UA și descriseserăm un arc larg de cerc, menținând planeta între noi și taurani. Nu însemna că-i luam prin surprindere – ba dimpotrivă; ei au lansat trei atacuri eșuate –, dar ne-a conferit o poziție defensivă mai solidă. Asta numai până aveam să coborâm pe suprafață. După aceea, doar nava și echipajul Flotei Stelare puteau afirma că se găseau într-o siguranță relativă.

Întrucât planeta se rotea destul de lent – o dată la zece zile și jumătate – orbita „staționară" a navei trebuia să fie de 150000 de kilometri. În felul acesta cei din ea se simțeau destul de feriți, fiind despărțiți de inamic prin 10000 de kilometri de rocă și 150000 de kilometri de spațiu. Însemna în același timp o întârziere de o secundă în comunicațiile dintre noi, aflați pe sol, și computerul navei. Puteai da ortu' popii liniștit în vreme ce fluxul ăla de neutrino se târa înainte și înapoi.

Ordinele noastre vagi erau de a ataca baza și a prelua controlul, căutând să avariem cât mai puțin echipamentele taurane. Trebuia să capturăm cel puțin un prizonier viu. Indiferent de circumstanțe, nu trebuia să permitem să fim capturați. De fapt, decizia respectivă nu stătea în mâinile noastre; o pulsație specială din partea computerului de luptă și grăuntele de plutoniu din reactorul lui nuclear fisiona cu toată eficiența sa de 0,01%, transformându-te într-o plasmă foarte fierbinte care se dilata rapid.

Ne-au instalat în șase navete cercetaș – câte un pluton de doisprezece oameni în fiecare – și ne-au lansat de pe *Speranța Pământului* cu 8 *ge*. Fiecare navetă își urma propria traiectorie aleatorie până la punctul de joncțiune, aflat la 108 kilometri de bază. Simultan fuseseră lansate paisprezece drone, pentru a deruta sistemul antispațial tauran.

Asolizarea s-a desfășurat aproape perfect. O navetă a suferit avarii minore; un proiectil a ratat-o de puțin, vaporizând o parte a materialului ablativ de pe un flanc al carcasei, totuși avea să fie capabilă să ajungă la locul de joncțiune și să revină la nava-mamă, menținând o viteză redusă prin atmosferă.

Naveta mea a zigzagat și a ajuns prima la locul de joncțiune. Exista un singur neajuns. Locul respectiv se găsea la patru kilometri sub

apă.

Aproape că am putut auzi computerul aflat la 150000 de kilometri, scrâșnind din schimbătorul vitezelor mintale și adăugând noua informație. Noi am continuat ca și cum am fi coborât pe teren solid: am acționat duzele de decelerare, am picat, am scos trenul de asolizare, am lovit apa, am ricoșat, am lovit apa, am ricoșat și ne-am scufundat.

Ar fi părut firesc să-i dăm drumul și să ne oprim pe fund – la urma urmelor, aveam un profil aerodinamic și apa era tot un fluid –, totuși carcasa nu era îndeajuns de puternică pentru a rezista apăsării unei coloane de apă înaltă de patru kilometri. Sergentul Cortez se găsea în aceeași navetă cu noi.

– Sergent, anunță computerul *să facă* ceva! O să ne…

– Gura, Mandella! Ai încredere în domnu'.

Cel de Sus era în tot cazul cu literă mică atunci când îl pomenea Cortez.

S-a auzit un fâșâit puternic, apoi încă unul și o ușoară creștere a presiunii pe spatele meu, ceea ce însemna că naveta se ridica.

– Avem flotoare?

Cortez nu s-a sinchisit să-mi răspundă, sau nu știa.

Asta a fost tot. Ne-am ridicat la zece-cincisprezece metri de suprafață și ne-am oprit, suspendați acolo. Prin hublou puteam distinge suprafața de deasupra, sclipind tremurător aidoma unei oglinzi din

argint ciocănit. M-am întrebat cum era să fii pește și să ai un acoperiș clar definit deasupra lumii tale.

Am privit altă navetă lovind apa. A creat un nor imens de bule și turbulențe, apoi s-a afundat – ușor lăsată pe coadă – relativ puțin, după care flotoare mari s-au umflat brusc sub fiecare aripă delta. Apoi s-a ridicat la nivelul nostru și a rămas acolo.

– Vă vorbește căpitanul Stott. Ascultați cu atenție. La aproximativ douăzeci și opt de kilometri de poziția noastră actuală, în direcția inamicului, se află o plajă. Veți porni într-acolo cu navetele, iar de pe plajă vom lansa atacul asupra pozițiilor taurane.

Asta reprezenta o veste *bună*; urma să parcurgem pe jos doar optzeci de kilometri.

Am dezumflat flotoarele, ne-am ridicat la suprafață folosind duzele și am pornit în zbor lent spre plajă, în formațiune evantai. Am ajuns în câteva minute. Când naveta s-a oprit scrâșnind, am auzit pompele bâzâind, egalizând presiunea cabinei cu cea din exterior. Înainte de a ne fi oprit complet, chepengul de urgență de lângă cușeta mea a glisat, deschizându-se. M-am rostogolit pe aripa vehiculului și am sărit pe sol. Mi-au trebuit zece secunde ca să descopăr un adăpost – am sprintat peste pietrișul lunecos spre „lizieră", un hățiș încâlcit de tufișuri verde-albăstrui înalte și rare. Am plonjat înăuntru și m-am răsucit ca să privesc navetele decolând. Dronele rămase s-au înălțat lent la aproape o sută de metri, după care s-au împrăștiat în toate direcțiile cu un vuiet asurzitor. Navetele adevărate au lunecat înapoi în apă. Poate că fusese o idee bună.

Nu era o planetă teribil de atractivă, dar în tot cazul avea să fie mai ușor să ne descurcăm aici decât în coșmarul criogenic pentru care fusesem antrenați. Cerul avea o strălucire argintie mată și uniformă, care se contopea atât de complet cu pâcla de deasupra oceanului, încât era imposibil de spus unde se termina apa și unde începea văzduhul. Valuri micuțe lingeau țărmul acoperit cu prundiș negru, mult prea lente și grațioase în gravitația având trei sferturi din valoarea celei terestre. Chiar de la cincizeci de metri depărtare, zornăitul miliardelor de pietricele care se rostogoleau odată cu fluxul mă asurzea.

Temperatura aerului era 79 de grade Celsius, nu îndeajuns pentru ca marea să fiarbă, deși presiunea atmosferică era mai scăzută decât a Pământului. Fuioare de vapori se ridicau necontenit dinspre linia unde apa întâlnea malul. M-am întrebat cât putea supraviețui aici un om fără costum. L-ar fi ucis mai întâi căldura, sau oxigenul insuficient (presiunea parțială reprezenta o optime din cea terestră)? Sau un microorganism fatal le-ar fi luat-o înainte amândurora?

– Sunt Cortez. Adunarea generală lângă mine.

Se afla pe plajă, puțin în stânga mea și rotea brațul deasupra capului. Am pornit într-acolo prin hățișuri. Erau fragile și lipsite de substanță, părând paradoxal de uscate pentru aerul plin de vapori.

Nu ar fi oferit mare adăpost.

– Vom avansa cap 0,05 radiani est prin nord. Plutonul unu în față, urmat de plutoanele doi și trei la douăzeci de metri înapoi, în stânga și dreapta. Șapte, grupul comandă, în mijloc, la douăzeci de metri înapoia lor. Cinci și șase încheie formația, în flanc semicircular

închis. A înțeles toată lumea? Bineînțeles, puteam face manevra „vârf de săgeată“ și-n somn. Perfect, să-i dăm drumul!

Eu făceam parte din plutonul 7, „grupul comandă“. Căpitanul Stott mă repartizase acolo, nu fiindcă aș fi dat vreo comandă, ci datorită cunoștințelor mele de fizică.

Grupul comandă reprezenta teoretic locul cel mai sigur, fiind apărat de șase plutoane; din el făceau parte aceia care prezentau un motiv tactic de a supraviețui măcar nițel mai mult decât restul. Cortez se găsea aici pentru a da ordine.

Chavez avea rolul de a soluționa problemele de funcționare a costumelor. Tot aici se afla medicul cu gradul cel mai mare, Doc Wilson (de fapt, singurul doctor în medicină), și Theodopolis, inginerul radio, legătura noastră cu căpitanul, care preferase să rămână pe orbită.

Ceilalți din grupul comandă fuseserăm selectați pe baza unor instruiri sau aptitudini speciale, care în mod normal n-ar fi fost considerate de natură „tactică“. Înfruntând un inamic total necunoscut, n-ai de unde să știi ce anume poate fi important. Astfel eu fusesem ales fiind singurul din companie cu ceva pregătire în fizică, Rogers pentru biologie, iar Tate pentru chimie. Ho putea obține cu regularitate un scor perfect la testul Rhine de percepție extrasenzorială. Bohrs era poliglot, capabil să vorbească douăzeci și una de limbi, fluent și în jargon. Talentul lui Petrov consta în faptul că profilul lui psihic nu deținea nici măcar o moleculă de xenofobie. Keating era un acrobat iscusit. Debby Hollister – Lucky „Norocosul“ Hollister – dovedea o capacitate remarcabilă în a câștiga bani și de asemenea un potențial Rhine constant ridicat.

Când am pornit, am folosit combinația de camuflaj „junglă“ a costumelor, dar așa-zisa junglă din regiunea această tropicală anemică era foarte sărăcăcioasă; aduceam cu o bandă de arlechini tropăind prin păduri. Cortez ne-a ordonat să comutăm pe negru, însă a fost la fel de rău, fiindcă lumina lui Epsilon radia egal de pe tot cerul și nu existau umbre, exceptându-le pe ale noastre. În cele din urmă ne-am stabilit la culoarea deșertului.

Aspectul ținutului se modifica lent, pe măsură ce înaintam spre nord, îndepărtându-ne de ocean. Tulpinile țepoase – cred că le-ați putea spune copaci – erau mai puține, însă mai mari în diametru și mai puțin fragile; la baza fiecăreia exista o masă încâlcită de liane de aceeași culoare verde-albăstrui, care se întindea într-un con turtit cu diametrul de zece metri. Aproape de vârful fiecărui arbore se zărea o floare verde, delicată, de mărimea unui cap de om.

La cinci kilometri de ocean a început să se ivească iarba. Aceasta părea să respecte „dreptul de proprietate“ al copacilor, lăsând o coroană circulară de sol neatins în jurul fiecărui con de liane. La marginea coroanei respective începea să răsară, ca timide tuleie verzi-albăstrui, apoi, pe măsură ce se îndepărta de arbore, se îndesea și se înălța, ajungând până la umăr în locurile unde distanța dintre doi arbori era neobișnuit de mare. Iarba avea o nuanță mai deschisă, mai verzuie decât copacii și lianele. Am comutat culoarea costumelor la verdele strălucitor pe care-l folosisem pe Charon pentru vizibilitate maximă.

Dacă ne mențineam în porțiunile cele mai dese de vegetație eram aproape nevăzuți.

Am parcurs peste douăzeci de kilometri zilnic, fremătând de satisfacție după luni întregi petrecute la 2 *ge*. Până în a doua zi, unica formă de viață animală văzută a fost un vierme negru, de mărimea degetului, care se deplasa pe sute de cili similari cu firele unei perii. Rogers a spus că în mod evident trebuiau să existe și creaturi mai mari, altfel spinii arborilor n-ar fi avut niciun rost. De aceea eram de două ori mai atenți, așteptându-ne la probleme atât din partea tauranilor cât și a neidentificatelor „creaturi mai mari".

În avangardă se afla plutonul 2, condus de Potter; frecvența generală îi era rezervată, deoarece probabilitatea cea mai mare era ca plutonul ei să fie atacat primul.

– Sergent, sunt Potter, am auzit toți. Mișcare în față.

– Culcat!

– Suntem deja la pământ. Nu cred că ne-au văzut.

– Plutonul unu, ocupați poziții în dreapta lui doi. Culcat. Plutonul patru în stânga. Raportați-mi când ați ajuns pe poziție. Plutonul șase, rămâi pe loc și asiguri ariergarda. Cinci și trei, aproape de grupul comandă.

Două duzini de soldați au foșnit din iarbă, alăturându-ni-se. Între timp, Cortez primise raportul plutonului 4.

– Perfect. Voi ce faceți, unu?… Perfect. Câți sunt acolo?

– Vedem opt, a răspuns Potter.

– Bine. Când dau semnalul, deschideți focul. Fără prizonieri.

– Sergent… nu-s decât niște animale.

– Potter… dacă ai fi știut cum arată tauranii, ne-ai fi spus și nouă până acum. Fără prizonieri.

– Dar trebuie…

– Vom lua un prizonier, dar nu trebuie să-l escortăm patruzeci de kilometri până la baza lui și să-l păzim și-n timpul luptelor. Clar?

– Da, sergent.

– Bine. Șapte – creierii și ciudații – mergem să tragem cu ochiul. Cinci și trei, veniți să asigurați protecția.

Ne-am târât prin iarba înaltă de un metru până în locul unde plutonul 2 se desfășurase în linie de tragere.

– Nu văd nimic, a spus Cortez.

– În față și la stânga. Verde-închis.

Erau doar cu o nuanță mai întunecați decât iarba. Însă după ce-l vedeai pe primul, îi puteai distinge pe toți, mergând lent la vreo treizeci de metri în față.

– Foc!

Cortez a tras primul; apoi douăsprezece dâre stacojii au țâșnit și iarba s-a înnegrit și a dispărut, iar creaturile s-au zvârcolit și au murit căutând să se împrăștie.

– Opriți focul! a ordonat Cortez ridicându-se. Vrem să ne mai rămână ceva – plutonul doi, după mine.

A pornit către cadavrele fumegânde, cu degetul-laser îndreptat înainte, aidoma unei obscene vergele magice care-l trăgea spre măcel. Am simțit stomacul ridicându-mi-se în gură și am știut că toate materialele video oribilele din decursul instrucției, toate morțile îngrozitoare în accidentele de antrenament nu mă pregătiseră pentru această realitate bruscă… că aveam un toiag magic pe care-l puteam aținti asupra vieții pentru a o transforma într-o halcă fumegătoare de carne; nu eram un soldat, nu dorisem să fiu și nici n-aveam să doresc vreodată.

– Șapte, poți să-naintezi.

În vreme ce ne apropiam de ele, una dintre creaturi s-a clintit, un tremur vag, și Cortez a trecut raza laserului peste ea cu un gest aproape neglijent. A deschis o tăietură de adâncimea unui lat de palmă în abdomenul creaturii, care a murit ca toate celelalte, fără un sunet.

Nu erau la fel de înalte ca oamenii, dar aveau circumferința mai mare. Le acoperea o blană verde-închis, aproape negru – albită acolo unde arsese laserul. Păreau să aibă trei picioare și un braț. Singura trăsătură a capetelor lățoase era o gură, un orificiu umed și întunecat în care se zăreau dinți negri, netezi. Erau extrem de repulsive, totuși amănuntul cel mai teribil nu-l reprezenta deosebirea lor față de oameni, ci asemănarea… Acolo unde laserele deschiseseră cavități interne, se revărsaseră globuri sclipind alb-lăptos, cu vinișoare, și colaci de organe, iar sângele se închega roșu-închis.

– Rogers, examinează-i. Sunt taurani sau nu?

Rogers a îngenuncheat lângă una dintre creaturile sfârtecate și a deschis o trusă plată din plastic, ticsită cu instrumente sclipitoare

pentru disecție. A luat un bisturiu.

– O modalitate prin care putem afla…

Doc Wilson a privit peste umărul ei, în vreme ce a spintecat metodic membrana ce acoperea câteva organe.

– Uită-te!

Ea a ridicat între două degete o masă fibroasă neagră, ca o parodie a delicateței în armura aceea masivă.

– Ce-i?

– Iarbă, sergent. Dacă tauranii pot consuma iarba și respira aerul, atunci e clar că au găsit o planetă remarcabil de asemănătoare celei de baștină. A zvârlit iarba. Sunt animale, sergent, niște amărâte de animale.

– Nu știu, a intervenit Doc. Doar pentru că merg pe toate cele patru membre… mă rog, pe trei, și pasc iarbă…

– Perfect, să verificăm creierul.

A găsit o creatură lovită în cap și a îndepărtat zgura neagră din rană.

– Uită-te!

Era os aproape solid. Rogers a tras de părul alteia și l-a răvășit în toate direcțiile.

– Ce dracu' folosește ca organe senzoriale? N-are ochi, nici urechi sau…

S-a sculat în picioare.

– În nenorocitu’ ăsta de craniu nu există decât gura și zece centimetri de os. Care nu protejează nimic, absolut nimic.

– Dacă aș putea ridica din umeri, aș face-o, a comentat Doc. Asta nu dovedește nimic – un creier nu trebuie să arate ca un miez de nucă din gelatină și nici nu trebuie să fie situat în țeastă. Poate că osul ăla nu-i os, poate că-i *chiar* creierul, o rețea cristalină…

– Așa-i, dar blestematu’ de stomac e la locul lui și dacă alea nu-s intestine, eu îmi mănânc…

– Uite ce-i, a intervenit Cortez, toate astea sunt foarte interesante, dar noi vrem să știm numai dacă drăcia este periculoasă, după care pornim mai departe. N-avem toată…

– Nu-s periculoase, a început Rogers. N-au…

– Doctore! DOC!

Cineva din linia de tragere flutura brațele. Doc a sprintat într-acolo, urmat de noi.

– Ce s-a întâmplat?

În timp ce alergase, își scosese trusa medicală.

– A leșinat Ho.

Doc a deschis panoul monitorului biomedical al lui Ho. N-a avut mult de privit.

– E moartă.

– Moartă? a repetat Cortez. Ce dracu'…

– O clipă. Doc a cuplat o extensie în monitor și a răsucit niște comutatoare din trusă. Înregistrările biomed sunt stocate pe câte douăsprezece ore. Le derulez înapoi, ca să caut… aici e!

– Ce-i?

– Acum patru minute și jumătate… trebuie să fi fost când ați deschis focul… Iisuse!

– Zi odată!

– Hemoragie cerebrală masivă. Nu… A examinat afișajele. Nu… un avertisment, dar nicio indicație a ceva neobișnuit… tensiunea crescută, pulsul crescut, totuși în limite normale considerând circumstanțele… nimic care să… indice…

A strecurat o mână sub femeie și i-a deschis costumul. Trăsăturile ei orientale delicate se deformaseră într-o grimasă oribilă, dezvelind ambele gingii. De sub pleoape i se prelingea un fluid lipicios, iar din urechi îi picura sânge. Doc Wilson a închis costumul.

– N-am mai văzut niciodată așa ceva. Parcă i-ar fi explodat o bombă în interiorul craniului.

– Futu-i, a bolborosit Rogers, era sensibilă Rhine, nu?

– Exact. Cortez părea îngândurat. Atenție toată lumea! Șefii de pluton, verificați-vă oamenii dacă sunt răniți sau dacă lipsește cineva. Cei din plutonul șapte?

– Pe mine… mă doare capul îngrozitor, sergent, a răspuns Lucky.

Alți patru aveau migrene puternice. Unul dintre ei afirma că deținea un ușor potențial Rhine. Ceilalți nu știau.

– Cortez, a spus Doc, cred că-i evident că va trebui să-i ocolim pe departe pe… monștrii ăștia, și în niciun caz să nu le mai facem vreun rău. În niciun caz cu cinci oameni susceptibili la ceea ce se pare c-a ucis-o pe Ho.

– Bineînțeles, la dracu', n-am nevoie să mi-o spună cineva. Ar fi bine să-i dăm drumul. Tocmai l-am anunțat pe căpitan despre cele întâmplate. A fost de acord să ne îndepărtăm cât mai mult de locul ăsta, înainte de a poposi peste noapte. Înapoi în formație și continuăm pe același cap compas. Plutonul cinci, preiei avangarda, plutonul doi în ariergardă. Ceilalți își păstrează pozițiile.

– Ce facem cu Ho? a întrebat Lucky.

– Cei din navă vor avea grijă de ea.

După ce parcurseserăm vreun kilometru, ceva a fulgerat și s-a auzit un tunet huruind. Din locul unde fusese Ho, un fuior luminos de forma unei ciuperci s-a înălțat spre cerul sur, destrămându-se treptat.

13

Ne-am oprit „peste noapte" – de fapt, soarele urma să apună peste șaptezeci de ore – în vârful unei măguri situate la zece kilometri de locul unde-i ucisesem pe extratereștri. Ei însă nu erau străini de această planetă, nu trebuia să uit asta – ci *noi* eram.

Două plutoane s-au desfășurat în cerc în jurul nostru și ne-am trântit pe sol epuizați. Toți aveam dreptul la patru ore de somn, urmate de două ore de planton.

Potter s-a apropiat și s-a așezat lângă mine. Am comutat pe frecvența ei.

– Care-i treaba, Marygay?

– Doamne, William. Din căști, glasul îi răsuna răgușit și tremurat. Doamne, e-ngrozitor!

– Acum s-a terminat…

– Eu am ucis pe unul… în prima clipă… am tras drept… drept în…

Mi-am pus mâna pe genunchiul ei. Atingerea plasticului a emis un clic și mi-am retras brusc palma, încercat de viziunea unor mașini care se îmbrățișau, copulau.

– Nu trebuie să te simți vinovată, Marygay. Dacă există o vină, ea… ea ne aparține în mod egal tuturor… deși este de trei ori mai mare pentru Cor…

– Soldații de-acolo, terminați pălăvrăgeala și culcați-vă. Amândoi intrați de planton peste două ore.

– Da, sergent.

Glasul femeii era atât de trist și obosit, încât mă termina. Simțeam că dacă aș fi putut s-o ating, i-aș fi extras tristețea tot așa cum un conductor legat la pământ scurge curentul electric, dar amândoi eram întemnițați în propriile noastre lumi din plastic…

– Noapte bună, William.

– Noapte bună.

Este aproape imposibil să te exciți sexual în interiorul unui costum, cu tubul de purjare și senzorii din clorură de argint vârâți prin trup, totuși cumva aceea era reacția corpului meu față de impotența emoțională, poate amintindu-mi activități mai plăcute cu Marygay, poate simțind că printre atâtea morți moartea personală putea veni în curând, ridicând macaraua procreatoare pentru o ultimă încercare… asemenea gânduri minunate. Am adormit și am visat că eram o mașinărie, reproducând funcțiile vieții, scârțâind și zăngănind greoi prin lume, cu oamenii prea politicoși pentru a spune ceva, mulțumindu-se să chicotească înapoia mea, iar omulețul care-mi stătea în craniu și trăgea manetele și pârghiile, privind cadranele, era iremediabil nebun și aduna durerile pentru ziua…

– Mandella… trezește-te, fir-ar a dracu', e rândul tău!

M-am împleticit până la locul meu de pe perimetrul defensiv, ca să urmăresc Dumnezeu-știa-ce… dar eram atât de obosit, încât nu-mi puteam ține ochii deschiși. În cele din urmă am înghițit o tabletă stimulatoare, știind că mai târziu urma să plătesc pentru asta.

Vreme de o oră, am scanat sectorul în stânga, în dreapta, în apropiere și în depărtare, fără ca scena să se modifice vreodată, fără ca măcar o adiere să legene iarba.

Apoi, pe neașteptate, iarba s-a despărțit în două și o creatură tripedă s-a ivit înaintea mea. Am ridicat degetul, dar n-am apăsat.

– Mișcare!

– Mișcare!

– Iisuse Hri… e unu' chiar în…

– NU TRAGEȚI! Băga-mi-aș, nu trageți!

– Mișcare!

– Mișcare!

Am privit în stânga și în dreapta; cât puteam zări, fiecare santinelă de pe perimetru avea în față o creatură oarbă și tâmpită.

Poate că stimulentul pe care-l luasem pentru a mă ține treaz îmi sporise sensibilitatea față de ceea ce făceau ele. Pielea capului m-a furnicat și am simțit în minte *ceva* lipsit de formă, senzația aceea pe care o încerci când cineva a vorbit și n-ai auzit ce a spus, când vrei să răspunzi, dar posibilitatea de a-i cere să repete a pierit.

Creatura stătea pe labele posterioare, aplecându-se în față și sprijinindu-se pe membrul frontal. Un urs mare și verde, cu un braț sfrijit. Puterea lui îmi țesea prin minte păienjenișuri, ecouri ale unor spaime nocturne, încercând să comunice, încercând să mă distrugă, nu puteam ști.

– Atenție, toți cei de pe perimetru, retrageți-vă, lent. Nu faceți gesturi bruște… Îl doare pe cineva capul sau altceva similar?

– Sunt Hollister, sergent.

Lucky…

– Încearcă să ne spună ceva… aproape că pot… nu, mi s-a… Tot ce simt este că ei cred că noi suntem, cred că suntem… ei bine,

caraghioși. Nu le este frică.

– Vrei să spui că cel din fața ta nu-i…

– Nu, senzația vine dinspre toți, toți gândesc la fel. Nu mă întrebați cum știu asta, o știu pur și simplu.

– Poate că li s-a părut caraghios ce i-au făcut lui Ho.

– Poate. Nu simt c-ar fi primejdioși. Ne privesc doar cu curiozitate.

– Sergent, sunt Bohrs.

– Ascult.

– Tauranii s-au stabilit aici de cel puțin un an… poate că au învățat cum să comunice cu… ursuleții ăștia supradezvoltați. Poate că ne spionează, poate că-i trimit…

– Într-un asemenea caz nu cred c-ar fi ieșit în felul ăsta în câmp deschis, a observat Lucky. Mi se pare evident că se pot ascunde foarte bine de noi, dacă doresc.

– Oricum, a rostit Cortez, dacă sunt spioni este prea târziu. Nu cred că ar fi inteligent să-i atacăm. Știu că toți am dori să-i vedem morți pentru ce i-au făcut lui Ho, asta aș vrea și eu, dar mai bine să fim precauți.

Eu nu doream să-i văd morți, ba chiar aș fi preferat să nu-i văd deloc. Mă retrăgeam cu spatele, încetișor, spre centrul taberei. Creatura nu părea dispusă să mă urmeze. Poate că știa că eram înconjurați. Smulgea iarbă cu brațul și o rumega.

– Atenție, șefii de plutoane, deșteptați-i pe toți și faceți apelul. Anunțați-mă dacă sunt probleme. Peste un minut, plecăm.

Nu știu la ce se așteptase Cortez, dar bineînțeles că creaturile ne-au urmat. Nu au continuat să ne înconjoare; pur și simplu, douăzeci-treizeci ne urmăreau permanent. Nici nu erau aceiași indivizi, ci se schimbau întruna. Era evident că *ei* n-aveau să obosească.

Ni s-a permis fiecărui câte o tabletă stimulatoare. Fără ea, nimeni n-ar fi putut mărșălui o oră. A doua tabletă ar fi fost bine venită după ce efectul primei începea să se destrame, dar matematica situației ne-o interzicea; ne găseam la treizeci de kilometri de baza inamică, la cel puțin cincisprezece ore de mers. Și, cu toate că puteai rămâne alert și energic timp de o sută de ore înghițind tablete, anomaliile de apreciere și percepție sporeau, amplificându-se după a doua doză, până când halucinațiile cele mai bizare erau considerate realitate neîndoielnică și o persoană se putea chinui ore întregi, decizând dacă să ia micul dejun.

Stimulați în mod artificial, am mărșăluit plini de energie primele șase ore, am încetinit în ora a șaptea și ne-am prăbușit într-un popas extenuat după nouă ore și nouăsprezece kilometri. Ursuleții nu ne pierduseră din vedere și, conform lui Lucky, nu se opriseră din „transmisiuni". Cortez a decis să poposim pentru șapte ore, fiecare pluton păzind tabăra timp de o oră. N-am fost niciodată mai fericit că mă aflam în plutonul 7, atunci când am intrat în ultimul schimb după ce reușisem să dorm șase ore neîntrerupt.

În puținele clipe cât am fost treaz, înainte de a adormi, m-am gândit că era posibil să fie cel din urmă somn al meu. Și parțial din cauza mahmurelii provocate de stimulent, dar în principal din cauza ororilor de peste zi, am descoperit că puțin îmi păsa.

14

Primul nostru contact cu tauranii s-a petrecut în timpul plantonului meu.

Ursuleții se găseau tot acolo, când m-am trezit și l-am înlocuit pe Doc Jones. Reveniseră la dispunerea inițială, câte unul în fața fiecărei santinele. Cel care mă aștepta pe mine părea mai mare, însă în rest nu se deosebea cu nimic de ceilalți. Toată iarba din jurul său fusese păscută, de aceea la răstimpuri făcea incursiuni în stânga sau dreapta. De fiecare dată însă revenea pentru a sta în fața mea, ați putea zice *privindu-mă*, dacă ar fi avut cu ce să privească.

Ne fixam așa de vreo cincisprezece minute, când s-a auzit mormăitul lui Cortez:

– Toată lumea, deșteptarea și camuflarea!

În mod instinctiv, m-am azvârlit la pământ și m-am rostogolit într-un loc cu iarbă înaltă.

– Navă inamică deasupra, a anunțat laconic Cortez.

Ca să respectăm adevărul, nu era chiar deasupra, ci mai degrabă trecea undeva în estul nostru. Se deplasa lent, poate cu vreo sută de kilometri la oră, și semăna cu o coadă de mătură înconjurată de o bulă de săpun murdară. Creatura care o pilota aducea mai mult cu oamenii decât ursuleții, totuși asemănările erau superficiale. Mi-am reglat amplificatorul video la patruzeci logaritmic doi, ca s-o disting mai bine.

Avea două brațe și două picioare, dar talia îi era atât de subțire, încât putea fi cuprinsă în palme. Sub talie se afla o structură pelviană mare de aproape un metru, în forma unei potcoave, din care atârnau două picioare subțiri, aparent lipsite de genunchi. Deasupra taliei, corpul se lățea din nou – într-un piept pe măsura pelvisului uriaș. Brațele păreau surprinzător de omenești, numai că erau prea lungi și lipsite de musculatură. Avea mai mult de cinci degete la mâini. Nu se zăreau umeri și gât. Capul părea o excrescență de coșmar, ieșind ca o gușă din pieptul masiv. Doi ochi ce păreau ciorchini de icre, un mănunchi de firișoare în loc de nas și o fantă rigid deschisă, care trebuie să fi fost gura, dar era situată cam în dreptul mărului lui Adam. Bineînțeles, bula de săpun conținea un ambient prielnic, fiindcă nu purta absolut nicio îmbrăcăminte cu excepția epidermei încrețite, ce aducea cu pielea ținută prea mult timp în apă fierbinte și apoi colorată în portocaliu deschis. „El“ nu avea organe genitale externe, dar nici ceva care să fi sugerat glande mamare. De aceea am optat în mod implicit pentru pronumele masculin.

În mod evident fie nu ne zărise, fie crezuse că făceam parte din grupul de ursuleți. Nu ne-a aruncat nicio privire, ci a continuat în aceeași direcție în care ne îndreptam noi: 0,05 radiani est prin nord.

– Puteți să vă întoarceți la somn acum, dacă mai puteți dormi după ce ați văzut *așa ceva*. Plecăm la 4:35.

Peste patruzeci de minute.

Din cauza plafonului opac de nori, fusese imposibil de precizat din spațiu cum arăta baza inamică sau cât de mare era. Îi cunoșteam doar poziția, tot așa cum știusem coordonatele locului unde trebuiau să asolizeze navetele cercetaș. Ca atare, baza se putea găsi la rândul ei sub apă, ori sub sol.

Cu toate acestea, unele drone fuseseră și sonde de recunoaștere, nu simple momeli; în cursul așa-zisului atac asupra bazei taurane, una izbutise să se apropie îndeajuns pentru a transmite o imagine. Când am ajuns la cinci kilometri de poziția „radio“ a bazei, căpitanul Stott i-a expediat schema locului lui Cortez, singurul dotat cu vizor în costum. Ne-am oprit și Cortez i-a chemat pe șefii de plutoane ca să discute în cadrul plutonului 7. Doi ursuleți s-au prezentat și ei. Am încercat să-i ignorăm.

– Căpitanul ne-a expediat câteva fotografii ale obiectivului. Vă voi face harta – șefii de plutoane s-o copieze.

Aceștia au scos paduri și stilusuri din buzunarele pantalonilor, în vreme ce Cortez a derulat o coală mare din plastic. A scuturat-o, ca să redistribuie sarcina remanentă, apoi și-a activat stilusul.

– Așadar, noi venim din direcția asta. A tras o săgeată în partea de jos a colii. Mai întâi vom da peste un șir de barăci, probabil dormitoare sau buncăre, deși dracu’ știe… Primul obiectiv este distrugerea lor. Baza se găsește pe teren plat și nu ne putem strecura neobservați până lângă ele.

– Sunt Potter. De ce nu putem sări *peste* ele?

– Sigur că da, o putem face și sfârșim complet înconjurați, făcuți bucățele. Atacăm construcțiile. După aceea… tot ce pot spune este că va trebui să ne orientăm pe parcurs. Din recunoașterea aeriană, putem deduce numai scopul câtorva clădiri – și nu-i mare lucru. Am putea pierde o mulțime de timp, demolând echivalentul unei popote și ignorând un computer logistic uriaș pentru că seamănă cu… un compactor de gunoaie, sau altceva.

– Sunt Mandella, am rostit. Nu există niciun spațioport sau ceva similar? Eu cred c-ar trebui…

– Ajung și *acolo*, fir-ar a naibii! În jurul bazei se află un inel de barăci, așa că oricum trebuie să trecem de ele. Locul ăsta va fi cel mai apropiat, reducând șansele de a fi observați înainte de atac. Nicăieri nu există ceva care să semene a armament, dar asta nu înseamnă nimic. În oricare din ele se poate ascunde un laser gigawatt. La cinci sute de metri de barăci, în mijlocul bazei, vom întâlni o structură mare în formă de floare. A desenat o figură simetrică, ce aducea cu conturul unei flori cu șapte petale. Ce dracu' o fi, habar n-am. Nu-i decât una singură, așa că n-o vom avaria mai mult decât trebuie. Altfel spus… o facem praf, dacă mi se pare periculoasă. În privința spațioportului tău, Mandella… nu există. Nu există nimic de felul ăsta. Crucișătorul pe care l-a ras *Speranța* fusese probabil lăsat pe orbită, la fel cum am făcut și noi. Dacă ei au echivalentul unor navete cercetaș, sau drone, fie că nu le țin aici, fie că sunt bine ascunse.

– Sunt Bohrs. Atunci cu ce ne-au atacat când coboram de pe orbită?

– Aș vrea să știu și eu răspunsul la întrebarea asta, soldat. În mod clar, n-avem cum le estima numărul, în niciun caz în mod direct. Fotografiile de recunoaștere n-au arătat nici măcar un tauran prin bază. Asta nu înseamnă desigur nimic, fiindcă este un mediu *extraterestru*. Indirect însă… am putea număra măturile alea, vehiculele lor aeriene. Sunt cincizeci și una de barăci și fiecare are cel mult o mătură. Patru n-au niciuna, dar am localizat trei mături în alte locuri din bază. Poate că asta indică prezența a cincizeci și unu de taurani, dintre care unul era în exteriorul bazei când s-a făcut fotografia.

– Sunt Keating. Sau cincizeci și unu de ofițeri?

– Corect… poate că în clădirile alea se găsesc cincizeci de mii de infanteriști. Imposibil de precizat. Sau poate că sunt numai zece taurani, fiecare dispunând de cinci mături, pe care le folosește în funcție de dispoziția personală. Avem de partea noastră un atu – comunicațiile. În mod clar, ei utilizează unde electromagnetice din domeniul megahertzilor, modulate în frecvență.

– Unde radio!

– Exact, indiferent cine ai fi. Identifică-te când vorbești! Este așadar posibil să nu poată detecta comunicațiile noastre prin neutrino defazați. Imediat înaintea atacului, *Speranța* va lansa o bombă de fisiune, pe care o va detona în atmosfera superioară deasupra bazei. Asta le va limita pentru o vreme comunicațiile la cele în linie dreaptă, ba chiar și acelea vor fi afectate de paraziți.

– De ce nu… Sunt Tate. De ce nu le trântesc bomba-n cap? Ne-ar scuti de o…

– Întrebarea nu merită un răspuns, soldat. Totuși răspunsul este: s-ar putea s-o facă. Ar fi bine să speri că n-o să fie așa. Dacă vor rade baza, va fi pentru siguranța *Speranței*. *După* atacul nostru și probabil înainte ca noi să fim suficient de departe ca să conteze. Pentru ca să nu se întâmple așa, vom face treabă bună. Trebuie să scoatem baza din funcțiune și în același timp să avariem cât mai puține clădiri. Plus, să capturăm un prizonier.

– Sunt Potter. Vrei să spui, *cel puțin* un prizonier.

– Știu foarte bine ce spun. Un singur prizonier. Potter… ești eliberată de la conducerea plutonului. Trimite-l pe Chavez în locul tău.

– Am înțeles, sergent.

Ușurarea din glasul ei fusese evidentă.

Cortez a continuat cu harta și cu instrucțiunile. Exista o altă clădire mare a cărei funcție era evidentă; avea pe acoperiș o imensă antenă parabolică orientabilă. Trebuia s-o distrugem imediat ce intra în bătaia aruncătorilor de grenade.

Planul de atac era destul de flexibil. Semnalul de declanșare avea să fie fulgerul bombei de fisiune. Simultan asupra bazei urmau să conveargă câteva drone, pentru a testa apărările antispațiale. Trebuia să încercăm să reducem eficiența respectivelor defensive fără să le distrugem complet.

Imediat după bombă și drone, aruncătorii de grenade aveau să radă un segment de șapte barăci. Prin spărtura produsă urma să pătrundem cu toții în bază… iar după aceea rămânea de văzut.

În mod ideal, urma să baleiem baza din capătul acela și până în cel opus, distrugând anumite obiective și frigându-i pe toți tauranii cu o excepție. Era însă destul de improbabil, fiindcă ar fi însemnat ca tauranii să opună foarte puțină rezistență.

Pe de altă parte, dacă tauranii dovedeau din capul locului o superioritate evidentă, Cortez urma să dea ordinul de repliere. Fiecare dintre noi avea un cap compas diferit pentru retragere – ne împrăștiam în toate direcțiile, urmând ca supraviețuitorii să se întâlnească într-o vale situată la patruzeci de kilometri în estul bazei.

După aceea aveam să vedem ce se va întâmpla cu alt atac, după ce *Speranța* ne dădea o mână de ajutor.

– O ultimă chestiune, a mârâit Cortez. Poate că unii dintre voi simt așa cum este evident că simte Potter. Poate că unii dintre oamenii pe care-i conduceți consideră că ar trebui s-o luăm încetișor, să nu transformăm totul într-o baie de sânge. Mila este un lux, o slăbiciune pe care nu ne-o putem permite în această etapă a războiului. *Tot* ce știm despre inamici este că au ucis șapte sute nouăzeci și opt de oameni. N-au dovedit nicio ezitare în a ne ataca navele și ar fi o idioțenie să ne așteptăm la așa ceva, acum, la prima acțiune pe sol. *Ei* sunt răspunzători pentru viețile camarazilor voștri care au murit în decursul antrenamentelor, și pentru Ho, și pentru toți ceilalți care cu siguranță vor muri azi. Nu pot *înțelege* pe nimeni care dorește să-i cruțe. Dar asta contează prea puțin. Ați primit niște ordine și – ce mama dracului! – ați putea la fel de bine să știți că toți ați fost condiționați hipnotic și voi declanșa starea respectivă printr-o frază-cheie, imediat înaintea luptei. Asta vă va ușura misiunea.

– Sergent…

– Gura! N-avem timp la dispoziție. Întoarceți-vă la plutoane și anunțați planul de luptă. Plecarea – în cinci minute.

Șefii de plutoane au revenit la oamenii lor, lăsându-l pe Cortez și pe noi zece… plus trei ursuleți, care ni se băgau printre picioare și ne încurcau la tot pasul.

Am parcurs cu foarte multă prudență ultimii cinci kilometri, rămânând în porțiunile cu iarbă înaltă și traversând în fugă ocazionalele poienițe. Când am ajuns la cinci sute de metri de locul unde ar fi trebuit să se afle baza, Cortez a trimis plutonul 3 să cerceteze, iar noi ceilalți am rămas ascunși.

Glasul lui Cortez s-a auzit pe frecvența generală:

– Se pare că lucrurile stau așa cum ne așteptam. Avansați în șir, târâș. Când ajungeți la plutonul trei, urmați-vă șeful de grupă la dreapta sau la stânga.

I-am urmat ordinul și am sfârșit într-un șir de optzeci și trei de soldați care formau o linie aproximativ perpendiculară pe direcția de atac. Eram destul de bine camuflați, exceptând duzina de ursuleți care bântuiau pe lângă noi, rumegând iarbă.

În interiorul bazei nu se zărea niciun semn de viață. Toate clădirile erau lipsite de ferestre și aveau culoare albă, lucioasă, uniformă. Barăcile care reprezentau primul nostru obiectiv erau un fel de ovoide mari, fără detalii exterioare, pe jumătate îngropate în sol, și dispuse din șaizeci în șaizeci de metri. Cortez a stabilit aruncătorii de grenade care aveau să se ocupe de ele.

Am fost împărțiți în trei echipe de asalt: echipa *A* constând din plutoanele 2, 4 și 6; echipa *B* din 1, 3 și 5; echipa *C* care era plutonul comandă.

– Ultimul minut – filtrele jos! – când dau comanda „foc!“, aruncătorii de grenade ochesc țintele. Dracu’ vă ia dacă greșiți!

S-a auzit un sunet ca o eructație gigantică și un jet format din cinci-șase bule irizate s-a înălțat din clădirea în formă de floare. S-au ridicat tot mai repede până când aproape au dispărut din vedere, apoi au țâșnit spre sud, trecând peste noi. Solul s-a luminat brusc și pentru prima dată după multă vreme mi-am văzut umbra, lungă și ațintită către nord. Bomba detonase prematur. Am avut vreme doar să mă gândesc că era lipsit de importanță; oricum avea să le facă harcea-parcea comunicațiile…

– Drone!

O navă a apărut vuind la nivelul copacilor și o bulă s-a ridicat în văzduh pentru a o intercepta. Când au făcut contact, bula a emis un pocnet și drona a explodat într-un milion de fragmente. O alta s-a ivit din direcția opusă și a suferit aceeași soartă.

– FOC!

Șapte fulgere orbitoare ale grenadelor de 500 microtone și un zgâlțâit prelung care ar fi ucis cu siguranță un om neprotejat de costum.

– Filtrele sus!

O pâclă cenușie de fum și praf. Bucăți de pământ căzând cu sunetele unor picături mare de ploaie.

– Ascultați:

Scoțieni, însângerați cu Wallace,
Scoțieni conduși ades de Bruce,
Bun venit în patul morții,
Sau în brațele victoriei!

De abia îl auzeam, încercând să urmăresc ce se petrecea în mintea mea. Știam că nu era altceva decât condiționarea hipnotică, ba chiar îmi aminteam ședința din Missouri când mi-o implantaseră, dar asta nu-i reducea câtuși de puțin efectele. Mintea mi se clătina sub impacturile unor pseudoamintiri puternice: corpuri lățoase care erau tauranii (nu semănau deloc cu ceea ce știam noi acum) năvălind într-o navă de coloniști, mâncând pruncii în vreme ce mamele urlau înnebunite (coloniștii nu luau niciodată prunci; n-ar fi rezistat accelerațiilor), apoi violându-le pe femei până la moarte cu membre gigantice străbătute de vene purpurii (ridicol să fi simțit dorință față de de femelele oamenilor), țintuind bărbații pe podele în vreme ce smulgeau hălci de carne din trupurile lor vii și le înfulecau (de parcă ar fi putut asimila proteine străine)… o sută de detalii oribile, reamintite atât de precis ca și cum s-ar fi petrecut acum un minut, ridicol de exagerate și absurde în logică. Dar în timp ce mintea mea conștientă respingea idioțeniile, undeva mult mai adânc, în străfundul acelui animal adormit unde ne păstrăm adevăratele motive și morale, ceva tânjea după sângele extraterestru, sigur în convingerea că lucrul cel mai nobil pe care-l putea face un om era să moară căutând să ucidă unul din monștrii aceia oribili.

Știam că toate erau rahaturile pure de soia și-i uram pe aceia care-și permiseseră asemenea libertăți obscene cu mintea mea, însă îmi puteam *auzi* dinții scrâșnind, îmi simțeam obrajii încremeniți într-un rânjet feroce, setea de sânge… Un ursuleț a trecut prin fața mea, părând amețit. Am pornit să ridic degetul-laser, dar altcineva mi-a luat-o înainte și țeasta creaturii a explodat într-un norișor de așchii cenușii și sânge.

Lucky a gemut, scâncind abia auzit:

– Futu-vă… rasa-n… de nenorociți…

Laserele au fulgerat și s-au încrucișat și toți ursuleții s-au prăbușit morți.

– *Atenție*, fir-ar a dracu'! a zbierat Cortez. *Țintiți* cu drăciile alea… nu-s jucării! Echipa *A*, salt înainte. Ocupați craterele și acoperiți înaintarea lui *B*.

Cineva râdea și suspina în același timp.

– Ce morții mă-sii ai pățit, Petrov?

Era ciudat să-l aud pe Cortez înjurând.

M-am răsucit și am văzut-o pe Petrov, înapoia și în stânga mea, zăcând într-un locaș puțin adânc, săpând disperată cu ambele mâini, plângând și bolborosind.

– Rahat, a continuat Cortez. Echipa *B!* Salt înainte, zece metri după cratere, desfășurați în linie. Echipa *C*, în cratere cu *A*.

M-am sculat și am parcurs suta de metri în doisprezece pași amplificați. Craterele cu diametrul de zece metri erau practic îndeajuns de mari pentru a ascunde și o navetă cercetaș. Am sărit spre capătul opus și am poposit lângă un tip pe nume Chin, care nici măcar nu s-a întors când am căzut alături de el, ci a continuat să scaneze baza, căutând semne de mișcare.

– Echipa *A!* Salt înainte, zece metri după echipa *B*, desfășurați în linie.

În clipa când a terminat de vorbit, clădirea din față a scos un râgâit și o rafală de bule a pornit în evantai spre liniile noastre. Majoritatea soldaților le-au văzut venind și s-au adăpostit, dar Chin tocmai se ridica pentru salt și a intrat exact într-una.

Aceasta i-a atins vârful căștii și a dispărut cu un pocnet slab. Soldatul a făcut un pas înapoi și s-a răsturnat peste marginea craterului, lăsând în urmă un arc de sânge și creieri. Lipsit de viață, cu membrele rășchirate, a lunecat cam jumătate din distanța până la fundul gropii, umplând cu sol gaura perfect simetrică pe care bula o săpase fără discriminare prin plastic, păr, piele, os și creier.

– Toată lumea pe loc! Șefii de plutoane, anunțați pierderile… da… da, da… da, da, da… da. Avem trei morți. N-ar fi fost *niciunul* dacă ați fi fost atenți. Toți, culcat imediat ce auziți că trage chestia aia. Echipa *A*, termină saltul înainte!

Au încheiat manevra fără incidente.

– Perfect. Echipa *C*, salt înainte lângă *B*… stop! Culcat!

Toți strângeam deja iarba în brațe. Bulele au lunecat într-un arc lin cam la doi metri deasupra solului. Au trecut senine peste capetele noastre și, exceptând-o pe una care a transformat un copac în scobitori, au dispărut în depărtare.

– *B* salt înainte, zece metri după *A*. *C* ia locul lui *B*. AG-iștii din *B* vedeți dacă puteți nimeri Floarea.

Două grenade au despicat solul la treizeci-patruzeci de metri de clădire. Într-o plauzibilă imitație a panicii, aceasta a început să eructeze un jet continuu de bule – totuși niciuna nu se apropia la mai

puțin de doi metri de pământ. Am continuat avansarea, menținându-ne cât mai ghemuiți.

Brusc pe peretele clădirii a apărut o linie, care s-a lărgit transformându-se într-o ușă mare. Pe ea au năvălit taurani.

– AG-iști, încetați focul! Echipa *B*, foc laser în stânga și dreapta – să nu se risipească. *A* și *C*, atacați centrul!

Un tauran a murit încercând să traverseze o rază laser. Ceilalți au rămas pe loc.

În costum este destul de greu să alergi și în același timp să ții capul cât mai jos. Trebuie să te miști dintr-o parte în alta ca un patinator; altfel te desprinzi de la sol. Cel puțin o persoană, cineva din *A*, s-a înălțat prea sus și a suferit aceeași soartă cu Chin.

Mă simțeam destul de limitat și aproape încătușat, cu pereți de foc laser de fiecare parte și un plafon coborât a cărui atingere însemna moarte. Fără să vreau însă, eram fericit, euforic, având în sfârșit șansa de a ucide câțiva dintre nenorociții ăia mâncători de prunci. Știind că era rahat de soia.

Tauranii nu se luptau, exceptând bulele care erau mai degrabă ineficiente (în mod evident nu fuseseră concepute drept arme împotriva unor indivizi), dar nici nu se retrăgeau în clădire. Se strânseseră laolaltă, cam o sută, și ne priveau apropiindu-ne. Două grenade i-ar fi ras pe toți, însă cred că Cortez se gândea la prizonier.

– Atenție, când spun „porniți!“, îi înconjurăm. Echipa *B* încetează focul… Plutoanele doi și patru la dreapta, șase și șapte la stânga.

Echipa *B* înaintează desfășurată în linie, pentru a închide latura. Porniți!

Ne-am înșiruit spre stânga. Imediat ce laserele au încetat, tauranii s-au năpustit, alergând în grup pe o traiectorie de coliziune cu flancul nostru.

– Echipa *A*, culcat și deschide focul! Nu trageți decât dacă sunteți siguri de țintă… dacă greșiți puteți lovi unul de-al nostru. Și aveți grijă – opriți-mi unul!

Turma aceea de monștri care se năpustea asupra noastră era un spectacol oribil. Alergau în salturi prelungi – bulele îi ocoleau – și toți semănau cu cel văzut mai devreme zburând pe mătură; goi, cu excepția unei sfere aproape transparente ce le învelea întregul corp și se deplasa odată cu ei. Flancul drept a deschis focul, ochind indivizii rămași în urmă.

Brusc fulgerul unui laser a trecut printre taurani – cineva ratase ținta. A urmat un răcnet îngrozitor și, privind în lungul liniei, am văzut un soldat – cred că era Perry – zvârcolindu-se pe sol, cu palma dreaptă apăsând ciotul fumegând al brațului stâng, retezat imediat sub umăr. Sângele îi țâșnea printre degete, iar costumul, cu circuitele de camuflaj dereglate, trecea succesiv prin negru–alb–junglă–deșert–verde–cenușiu. Nu știu câtă vreme am rămas privind – îndeajuns ca medicul să ajungă la el și să-i dea primul ajutor –, dar când am ridicat ochii, tauranii erau aproape peste mine.

Primul meu foc a fost ratat, trăsesem prea sus, totuși a atins vârful sferei protectoare a primului tauran. Învelișul a dispărut și monstrul s-a împleticit și a căzut, zbătându-se spasmodic. Din fanta gurii a început să i se reverse o spumă la început albă, apoi vârstată cu roșu.

Cu o ultimă zvâcnitură, a devenit rigid și s-a răsucit spre înapoi, aproape în formă de potcoavă. Urletul lui prelung, un soi de fluierat foarte ascuțit, a încetat chiar când camarazii începuseră să-i treacă peste trup. M-am detestat pentru zâmbetul care mi s-a lățit peste chip.

Era măcel, chiar dacă flancul nostru era depășit numeric în proporție de cinci la unu. Veneau fără ezitare, chiar atunci când trebuiau să escaladeze mormanele de corpuri și părți de corpuri care se ridicau paralel cu noi. Solul se înroșise de sânge tauran – toți copiii Domnului au hemoglobină – și, precum ursuleții, măruntaiele lor păreau niște organe normale pentru ochii mei neinițiați. Casca mi-a reverberat de un râs isteric, în vreme ce-i sfârtecam în bucăți și am fost cât pe ce să nu-l aud pe Cortez:

– Opriți focul! Am zis OPRIȚI FOCUL, fir-ar a dracu'! *Prindeți* doi blestemați, n-o să vă facă niciun rău.

N-am mai tras și în cele din urmă n-a mai tras nimeni. Când următorul tauran a sărit peste grămada aburindă de carne din fața mea, m-am năpustit să-i plachez picioarele subțiri.

Era ca și cum aș fi încercat să strâng în brațe un imens balon alunecos. Când am încercat să-l țintuiesc la pământ, mi-a scăpat și a continuat să fugă.

Am reușit să oprim unul, pur și simplu suindu-ne șase-șapte peste el. Între timp, restul ne traversaseră linia și se îndreptau spre șirul de rezervoare cilindrice mari despre care Cortez crezuse că sunt magazii. O ușiță s-a deschis în baza fiecăruia.

– *Avem* un prizonier, a strigat sergentul. *Omorâți-i!*

Se aflau la cincizeci de metri și goneau, așa că erau ținte dificile. Laserele au fulgerat în jurul lor și razele s-au legănat în sus și-n jos. Unul a căzut, retezat în două, dar ceilalți, vreo zece, au continuat și aproape că ajunseseră la uși când au început să tragă AG-urile.

Erau încărcate tot cu proiectile de 500 microtone, totuși un foc ratat nu era îndeajuns – șocul îi azvârlea cât colo, nevătămați în sferele lor.

– Clădirile! Radeți clădirile!

AG-iștii au modificat înălțătoarele, însă grenadele păreau doar să scorojească învelișul alb al structurilor până ce, întâmplător, una a intrat pe o ușă. A rupt clădirea ca și cum ar fi tras de un fermoar; cele două jumătăți s-au depărtat brusc și un nor de mașinării s-a ridicat în văzduh, însoțit de o imensă flacără palidă care s-a rostogolit în înălțimi și a dispărut instantaneu. Ceilalți trăgători s-au concentrat asupra ușilor, trăgând la răstimpuri asupra tauranilor, nu atât pentru a-i ucide, cât pentru a-i îndepărta și împiedica să intre. Păreau extrem de doritori s-o facă.

În tot acest timp, noi încercam să-i lovim cu laserele, pe când țopăiau și zigzagau, străduindu-se să pătrundă în clădiri. Ne-am apropiat cât puteam de mult fără a fi amenințați de suflul grenadelor, totuși ne aflam prea departe ca să putem ținti bine.

Cu toate acestea îi doboram unul câte unul și am izbutit să distrugem patru din cele șapte clădiri. Apoi, când mai rămăseseră doar doi taurani, suflul unei grenade l-a aruncat pe unul dintre ei la doi pași de o ușă. A plonjat înăuntru și câțiva AG-iști au tras salve după el, dar au ratat toți. Grenadele cădeau în jurul clădirii făcând un vacarm infernal, însă exploziile lor au fost deodată acoperite de un vuiet asurzitor, aducând cu inspirația unui gigant, iar în locul

clădirii s-a văzut un cilindru gros de fum dens, cu aspect solid, pierzându-se în stratosferă, rectiliniu parcă tras cu linia. Al doilea tauran fusese chiar lângă baza cilindrului; puteam zări bucăți din el zburând prin aer. Peste o secundă, unda de șoc ne-a lovit și m-am rostogolit neajutorat, dând din mâini și din picioare, până ce m-am izbit de mormanul de cadavre taurane și l-am depășit.

M-am sculat și m-am panicat o clipă, când mi-am zărit costumul acoperit de sânge. Când mi-am dat seama că nu era decât sânge extraterestru, m-am destins, dar m-am simțit pângărit.

– *Prindeți-l* pe nenorocit! Prindeți-l!

Profitând de zăpăceală, tauranul se eliberase și alerga în direcția ierbii. Un pluton îl urmărea, dar pierdea teren, apoi întreaga echipă *B* s-a năpustit și i-a tăiat calea. Am fugit și eu ca să mă alătur distracției.

Patru soldați săriseră peste el, iar în jurul lor se aflau vreo cincizeci care priveau lupta.

– Dispersați-vă, fir-ar a dracu'! Poate că mai sunt încă o mie, care așteaptă să ne strângem laolaltă.

Ne-am împrăștiat, mormăind. Printr-un consens nerostit, toți eram siguri că pe fața planetei nu mai existau taurani vii.

Cortez s-a îndreptat spre prizonier, în vreme ce eu mă retrăgeam. Deodată cei patru soldați s-au prăbușit împreună cu sfera creaturii. Chiar din depărtare, am putut zări spuma revărsându-se din gura extraterestrului. Sfera se perforase. Tauranul se sinucisese.

– La dracu'! Cortez era chiar acolo. Dați-vă jos de pe el!

Cei patru l-au ascultat și sergentul și-a folosit laserul pentru a sfârteca monstrul într-o duzină de bucăți palpitând. Un spectacol care mi-a încălzit sufletul.

– Nu-i nimic, o să găsim altul – atențiune! Înapoi în formațiune vârf de săgeată! Asalt asupra Florii!

Am atacat Floarea, care în mod evident își terminase muniția (continua să râgâie, dar nu mai scotea bule), însă era pustie. Am urcat rampele și am pătruns pe coridoare, cu degetele pregătite, ca niște copii jucându-se de-a soldații. În bază nu mai exista nimeni.

Același lucru se putea spune despre instalația antenei, „Salamul“, și alte douăzeci de construcții importante, ca și despre cele patruzeci și patru de barăci intacte de pe perimetru. Așadar „capturasem“ zeci de clădiri, majoritatea având scopuri neinteligibile, dar eșuasem în misiunea principală: capturarea unui tauran pentru experimentele xenologilor. Bineînțeles, aveau la dispoziție câte bucățele doreau. Nu era chiar de colo.

După ce am scanat și ultimul centimetru pătrat al bazei, o navetă cercetaș a coborât aducând adevărata echipă de explorare, savanții.

– Atenție, terminat! a lătrat Cortez și condiționarea hipnotică a dispărut.

La început a fost al naibii de rău. Mulți, printre care Lucky și Marygay, aproape c-au luat-o razna, cu amintirile sângerosului masacru multiplicate de o sută de ori. Cortez a ordonat ca toți să înghițim câte o tabletă sedativă, iar cei mai afectați chiar câte două. Eu am luat două fără să mi se fi ordonat în mod specific.

Pentru că *fusese* un asasinat, un genocid sinistru; odată ce scăpasem de arma lor antiaeriană, nu mai fusesem în pericol. Tauranii nu păruseră să aibă vreo idee despre lupta corp la corp. Noi îi mânasem laolaltă și-i măcelărisem, primul contact între omenire și altă specie inteligentă. Poate că era al doilea contact, punând la socoteală ursuleții. Ce s-ar fi întâmplat dacă am fi încercat să comunicăm? Ei însă procedaseră la fel.

Am petrecut mult timp după aceea, repetându-mi, iar și iar, că nu *eu* sfârtecasem, rânjind fericit, acele creaturi înspăimântate și bulucite în turmă. În secolul al XX-lea se stabilise, spre mulțumirea generală, că „n-am făcut altceva decât să urmez ordinele“ reprezenta o justificare inadecvată pentru comportamentul uman… dar ce poți face atunci când ordinele provin din străfundurile acelui păpușar al subconștientului?

Cel mai groaznic era sentimentul că poate acțiunile mele nu fuseseră chiar inumane. Strămoși, aparținând doar câtorva generații mai vechi, ar fi procedat identic, ba chiar asupra altor semeni de-ai lor, fără să fi fost condiționați hipnotic.

Eram dezgustat de rasa umană, dezgustat de armată și îngrozit de ideea de a fi nevoit să trăiesc cu amintirile acelea pentru încă un secol… Desigur, exista posibilitatea spălării creierilor.

O navă cu un tauran supraviețuitor reușise să scape și se îndepărtase nestânjenită; planeta a mascat-o de *Speranța Pământului*, când a pătruns în câmpul colapsar al lui Aleph.

Bănuiesc că se îndreptase spre casă, oriunde s-ar fi aflat aceasta, pentru a raporta ce puteau face douăzeci de oameni cu arme individuale în fața a o sută de taurani care alergau neînarmați.

Suspectam că la următoarea întâlnire a oamenilor cu tauranii, riposta acestora avea să fie mult mai fermă. Și aveam dreptate.

SERGENTUL MANDELLA
2007-2024 D.HR.

1

Eram îndeajuns de speriat.

Plutonierul Stott pășea încoace și încolo înapoia micului podium din încăperea care în *Aniversare* îndeplinea rolul de sală de ședințe, sală de mese și sală de gimnastică. Tocmai efectuasem ultimul salt colapsar de la Tet-38 la Yod-4. Deceleram la 1,5 *ge*, iar viteza noastră relativ la colapsar atingea respectabila valoare de 0,9 *c*. Eram urmăriți.

– Aș dori să vă relaxați puțin și să acordați credit computerului navei. Oricum, tauranii nu ajung în bătaia noastră decât peste două săptămâni, și dacă veți continua să vă fâțâiți de colo colo tot timpul ăsta, nici voi și nici oamenii voștri nu veți mai fi în stare să luptați atunci când va veni vremea. Frica este o boală contagioasă. Mandella!

Întotdeauna avea grijă să-mi spună „sergent“ Mandella în fața companiei. Acum însă cei prezenți la ședință erau fie sergenți, fie caporali: comandanți de grupe.

– Da, domnule.

– Ești răspunzător pentru eficiența psihică și fizică a celor din grupa ta. Presupunând că ai cunoștință de problema care duce la creșterea tensiunii din navă *și* presupunând că grupa ta nu-i imună… ce ai făcut în privința asta?

– Cu grupa mea, domnule?

M-a privit lung o clipă.

– Desigur.

– Am discutat deschis, domnule.

– Și ai ajuns la vreo concluzie importantă?

– Fără să fiu nepoliticos, domnule, cred că principala problemă este clară. Oamenii mei stau închiși în nava asta de paisprezece…

– Ridicol. Toți am fost condiționați în mod adecvat împotriva stresului traiului în spații restrânse. *În plus*, militarii au de partea lor privilegiul camaraderiei. Era un mod delicat de exprimare. Gradații trebuie să rămână celibatari și *cu toate acestea* nu avem probleme morale.

Dacă gândea că gradații lui erau celibatari, atunci ar fi trebuit să ia loc și să poarte o lungă discuție cu sublocotenentul Harmony. Poate că se referea totuși doar la gradații de linie, deci la el însuși și la

Cortez. Aici probabil că avea dreptate pe jumătate, deoarece Cortez era mai mult decât prietenos cu caporalul Kamehameha.

– Terapiștii, a continuat el, v-au amplificat condiționarea în această privință în timp ce lucrau la înlăturarea urii condiționate – știți cu toții ce părere am *eu* despre asta – și chiar dacă se mai pot înșela, ei sunt experții. Caporal Potter!

Îi menționa întotdeauna gradul, pentru a le reaminti tuturor de ce nu fusese avansată împreună cu noi. Era prea blândă.

– Și tu „ai discutat deschis“ cu grupa ta?

– Da, domnule.

Plutonierul putea privi „cu blândețe“ la oameni. A privit-o blând pe Marygay până când ea a continuat:

– Nu cred că este o eroare a condiționării. Oamenii mei sunt nerăbdători, obosiți pur și simplu să facă același lucru zi după zi.

– Deci sunt nerăbdători să lupte?

Glasul fusese lipsit de sarcasm.

– Vor să iasă din navă, domnule.

– Vor *ieși* din navă, a spus el, permițându-și un zâmbet microscopic. După care vor fi probabil la fel de nerăbdători să se întoarcă.

Am continuat așa multă vreme. Nimeni nu voia să spună deschis că echipei lui îi era frică: îi era frică de crucișătorul tauran care se apropia de noi, îi era frică de asolizarea pe planeta portal.

Plutonierul Stott avea un trecut neplăcut de abordare a celor care recunoșteau frica.

Am răsucit între degete noua ordine de luptă pe care o primiserăm. Arăta așa:

ORDINE DE LUPTĂ
Forța de asalt Alfa
Campania Yod-4
Plutonul 1

COMANDANT:	Sm. Stott	Cmndr. Martinez	
EȘALON 2:	Lt. Cortez		
EȘALON 3:	Sgt. maj. (vacant)	MEDIC MILITAR	
EȘALON 4:	Slt. (vacant)	Slt. Wilson	
EȘALON 5:	Sgt. încht. plt. Rogers		
EȘALON 6:	Sgt. Mandella	Sgt. Ching	Cpl. Potter
	Cpl. Tate	Cpl. Petrov	Cpl. Struve
	Cpl. Yukawa	Sld. Luthuli	Sld. Kurosawa
	Sld. Hofstadter	Sld. Herz	Sld. Alexandrov
	Sld. Mulroy	Sld. Heyrovsky	Sld. Bergman
	Sld. Shockley	Sld. Katawba	Sld. Demy
	Sld. Rabi	Sld. Pauling	Sld. Stiller

Sld. Renault

SPECIALIȘTI: Locotenenți: Bok (Bucăt), Levine (Reanim. card-pulm), Pastori (Psi), Winebrenner (Med); Sublocotenenți: Harmony (Med), Princewell (Asist. thn); Plutonieri: Stonewell (Arm), Theodopolis (Rad); Sergenți: Singhe (Nav), Dalton (Gen), Namgyal (Intend)

AVIZAT STARGATE TACBD/1003-9674-1300/20 mar. 2007 SG:
AVIZAT COMFA Comandant
PT:

(1) Personal plt.1/FAALFA

(2) Personal FAALFA EȘALON 6 și superior

(3) Personal COMFA EȘALON 5 și superior

Pentru GEN Mubutu Ngako, Comandant
PENTRU COMANDANTUL
Arlathea Lincoln, GEN Șef SM
20 mar. 2007 SG

Îi cunoșteam pe majoritatea oamenilor de la masacrul de pe Aleph, unicul contact față în față dintre oameni și taurani. Singurii nou-veniți în plutonul meu erau Luthuli și Heyrovsky. Cu totul, în companie (scuzați-mă, „forța de asalt“) căpătasem douăzeci de înlocuitori pentru cei nouăsprezece oameni pierduți în raidul Aleph. O amputare, patru șocați și paisprezece psihopați.

N-am putut trece peste data de „20 martie 2007“, din partea de jos a ordinei. Fusesem în armată de zece ani, deși păruseră mai puțin de

doi. Dilatarea timpului, desigur; până și cu salturile colapsare, călătoria interstelară devorează calendarul.

Probabil că după acest raid urma să fiu propus pentru trecere în rezervă cu salariu integral – dacă-i supraviețuiam și dacă regulile privitoare la noi nu se schimbau. La numai douăzeci și cinci de ani, aveam douăzeci de ani vechime.

Stott tocmai trăgea concluziile, când în ușă s-a auzit o ciocănitură, una singură, puternică.

– Intră! a spus el.

În încăpere a pășit alene un subofițer pe care îl cunoșteam din vedere; fără o vorbă, i-a întins un bilețel. A rămas pe loc în timp ce Stott citea, adoptând o poziție de o insolență precis calculată. Practic, sub-maiorul nu-i era șef și, oricum, nimeni din Flotă nu-l înghițea.

Stott i-a înapoiat hârtia, privind prin el.

– Vă veți anunța grupele că la ora 20:10, adică peste cincizeci și opt de minute, vom începe manevrele evazive preliminare. Nu se uitase la ceas. La ora 20:00, întregul personal se va afla în cochiliile de accelerație. Rupeți rândurile!

Ne-am ridicat și, fără entuziasm, am intonat în cor:

– Lua-v-ar dracu', domnule!

Un obicei idiot.

Stott a părăsit încăperea și subofițerul l-a urmat rânjind batjocoritor.

Mi-am răsucit inelul de comunicare pe frecvența locțiitorului meu de grupă și am vorbit:

– Tate, sunt Mandella!

Toți din sală făceau același lucru.

Din inel a răsunat un glăscior subțire:

– Sunt Tate. Ce s-a întâmplat?

– Adună oamenii și spune-le că la ora 20:00 trebuie să fim în cochilii. Manevre evazive.

– Rahat! Spuneau c-o să fie peste câteva zile.

– Cred c-a apărut ceva nou. Sau poate că are comandorul vreo idee genială.

– Mda. Poți să-mi aduci o cafea când vii? Cu foarte puțin zahăr.

– S-a făcut. Apar peste vreo juma' de oră.

– Mulțumesc. Eu încep să-i adun.

Toată lumea se îndrepta spre automatul de cafea. M-am așezat la rând înapoia caporalului Potter.

– Ce părere ai, Marygay?

– Poate comandorul nu vrea decât să încercăm din nou cochiliile.

– Încă o dată înainte de asaltul real.

– Poate… A luat un pahar gol și a suflat în el. Arăta îngrijorată. Sau poate că tauranii au o navă care ne așteaptă ascunsă. M-am întrebat de ce n-o fac ei. Noi o facem, la Stargate.

– Stargate este altă treabă. Pentru acoperirea majorității unghiurilor de atac posibile sunt necesare șapte crucișătoare în permanentă mișcare. Nu ne putem permite să păzim decât un colapsar și nici ei n-o pot face.

Ea a tăcut în timp ce și-a umplut ceașca.

– Poate că am dat peste versiunea lor de Stargate. Sau poate că au mai multe nave decât avem noi acum.

Am umplut două pahare, am adăugat zahăr și am sigilat unul din ele.

– Nu știe nimeni.

Ne-am întors la o masă atenți cu paharele în gravitația ridicată.

– Poate că Singhe știe ceva, a zis ea.

– Poate. Dar ca să ajung la el, trebuie să trec pe la Rogers și Cortez. Iar dacă-l deranjez acum, Cortez îmi sucește gâtul.

– O, eu pot ajunge la Singhe direct. Noi… M-a privit foarte serios și a făcut gropițe în obraji. Suntem prieteni.

Am sorbit din cafeaua opăritoare, încercând să par nepăsător.

– Deci acolo ai dispărut?

– Ai ceva împotrivă? a zis ea, privindu-mă inocent.

– A-ă-ă-ă… la dracu’, nu, sigur că nu. Totuși… el este ofițer! Un ofițer al *Flotei!*

– Este detașat la noi și asta înseamnă că face parte din Infanterie. Și-a răsucit inelul și a rostit: Apeluri. Apoi, către mine: Dar cu tine și cu micuța domnișoară Harmony ce-i?

– Nu-i același lucru.

A șoptit în inel un cod de apel.

– Ba da. Pur și simplu ai vrut să te culci cu un grad superior. Ești un pervers! Inelul a behăit de două ori. Ocupat. Cum a fost tipa?

– Corespunzătoare.

Încercam să-mi revin.

– În plus, subofițerul Singhe este un gentleman perfect și nu-i deloc gelos.

– Nici eu nu sunt, i-am răspuns. Dacă vreodată te supără, spune-mi și-l aranjez eu.

Mi-a zâmbit peste ceașcă.

– Dacă sublocotenentul Harmony te supără vreodată, spune-mi și-o aranjez *eu* pe fata asta.

– S-a făcut.

Ne-am strâns mâinile solemn.

2

Cochiliile de accelerație constituiau o noutate. Fuseseră instalate în vreme ce noi ne odihnisem și reaprovizionasem pe Stargate. Ele ne permiteau să folosim nava la un nivel de eficiență mai apropiat de cel teoretic, propulsia tahionică mărindu-i accelerația până la 25 *ge*.

Tate mă aștepta în compartimentul cochiliilor. Restul grupei pălăvrăgea în jur. I-am întins cafeaua.

– Mulțumesc. Ai aflat ceva?

– Mă tem că nu. Cu excepția faptului că navigatorii nu par speriați. Este domeniul lor. Probabil că nu-i decât un exercițiu.

A sorbit puțină cafea.

– Ce naiba! Oricum, pentru noi e același lucru. Stăm acolo și ne strivesc până ne omoară pe jumătate. Doamne, urăsc chestiile alea!

– S-ar putea ca ele să ducă la dispariția noastră și atunci putem pleca acasă.

– Cum să nu.

Medicul s-a apropiat și mi-a făcut injecția.

Am așteptat până la 19:50, apoi am strigat:

– Gata! Dezbrăcarea și-n cochilie!

Cochilia seamănă cu un costum spațial flexibil; cel puțin în privința aparaturii interioare. Dar în locul sistemului de susținere biotică, în

creștetul căștii intră un tub, iar din călcâie ies două tuburi, plus două pentru purjare. Ele sunt strâns încolăcite dintr-un capăt într-altul al cușetelor de reducere a suprasarcinii; când intri în cochilie, ai impresia că-ți faci loc într-o farfurie plină cu spaghete brun-gălbui.

Când luminițele căștii mi-au indicat că toți își ocupaseră pozițiile, am apăsat butonul de inundare a incintei. Desigur, nu puteam zări nimic, dar îmi puteam imagina soluția albastră – etilen-glicol, plus altceva – care spumega în jurul nostru și peste noi. Materialul costumului, rece și uscat, a colapsat, realizând un contact perfect cu pielea mea. Știam că presiunea internă din organism îmi creștea rapid, egalând-o pe cea a fluidului exterior. Acesta fusese scopul injecției: protejarea celulelor împotriva strivirii între infernul din interior și oceanul albastru de afară. Oricum, se mai simțea câte ceva. Atunci când indicatorul a arătat „2" (presiunea externă echivala cu o coloană de apă având înălțimea de două mile marine), m-am simțit simultan strivit și umflat. La ora 20:05, indicatorul arăta 2,7 și se menținea constant. La 20:10, când au început manevrele, nu mai puteam sesiza vreo diferență. Mi s-a părut că văzusem acul mișcându-se puțin și m-am întrebat ce accelerație ar fi fost necesară pentru a-i face tremurul vizibil.

Principalul neajuns al sistemului este că oricine se află în exteriorul cochiliei atunci când *Aniversarea* atinge 25 *ge* se transformă pur și simplu în marmeladă. Prin urmare, pilotarea și lupta trebuie să fie conduse de computerul tactic – care oricum execută majoritatea manevrelor –, dar parcă-i mai bine când există și un factor de supraveghere uman.

O altă mică problemă ar fi că, în cazul unei avarii care determină scăderea presiunii, explodezi ca un pepene scăpat pe jos. Dacă-i

vorba de presiunea internă, ești mort într-o microsecundă.

Pentru depresurizare sunt necesare circa zece minute, plus încă două-trei până te dezmeticești și te îmbraci. Cochilia nu-i ceva din care să ieși și să începi imediat să lupți.

Accelerarea a luat sfârșit la 20:38. O luminiță verde s-a aprins și am apăsat cu bărbia butonul de depresurizare.

Marygay și eu ne îmbrăcam unul lângă altul.

– De unde ai căpătat asta? am arătat spre dunga roșu-aprins ce i se întindea de sub sânul drept până la șoldul stâng.

– Asta-i a doua oară, mi-a răspuns ciupindu-și furioasă pielea. Prima dată mi-a apărut pe spate… Cred că cochilia nu se potrivește bine, face cute.

– Poate c-ai slăbit.

– Ești șmecher?

După ce ni se croiseră costumele, pe Stargate, consumul caloric și exercițiile fizice ne erau riguros monitorizate. Nu poți utiliza costumul de luptă dacă nu ți se mulează pe corp ca o a doua piele.

Restul cuvintelor i-au fost acoperite de difuzorul din perete.

– Atențiune, întregul personal! Atențiune! Tot personalul Infanteriei de la eșalonul șase în sus și tot personalul Flotei de la eșalonul patru în sus vor fi prezenți în sala de informare la ora 21:30. Atențiune…

Mesajul s-a repetat de două ori. M-am dus să mă întind pentru câteva minute în timp ce Marygay își arăta vânătaia – și restul trupului – medicului și armurierului. N-am simțit pic de gelozie.

Comandorul a început informarea.

– Prea multe nu sunt de spus și oricum nu sunt știri bune. În urmă cu șase zile, nava taurană care ne urmărește a lansat o dronă. Aceasta avea accelerația inițială de 80 *ge*. După aproape o zi, accelerația i-a crescut brusc la 148 *ge*.

S-a auzit un icnet colectiv.

– Ieri a sărit la 203 *ge*. Nu-i nevoie să vă spun că asta reprezintă de două ori accelerația dronelor taurane la ultima confruntare. Noi am lansat o salvă de patru drone, intersectând cele mai probabile traiectorii viitoare ale dronei inamice, așa cum le-a desemnat computerul. Una dintre ele a lovit-o, foarte aproape, în timpul manevrelor evazive. Drona taurană a fost distrusă la aproape zece milioane de kilometri de aici.

Asta însemna practic la doi pași.

– Singurul lucru încurajator pe care l-am aflat din această confruntare a fost analiza spectrală a exploziei. N-a fost mai puternică decât cele observate în trecut, deci am putea concluziona că progresul lor în materie de explozibili nu-l egalează pe cel din domeniul propulsiei. Aceasta este prima formă de manifestare a unui efect foarte important care, până acum, i-a interesat doar pe teoreticieni. Soldat, a indicat-o el pe Negulesco, cât timp a trecut de când ne-am luptat prima oară cu tauranii, pe Aleph?

– Depinde de cadrul tău de referință, domnule comandor, a răspuns ea cu siguranță. Pentru mine sunt aproape opt luni.

– Exact. Ai pierdut vreo nouă ani datorită dilatării timpului, în timp ce am manevrat între salturile colapsar. Tehnic vorbind, de vreme ce n-am făcut nicio cercetare importantă la bordul navei… înseamnă că nava inamică vine din viitorul nostru!

A făcut o pauză pentru ca toți să-i înțeleagă clar cuvintele.

– După cum progresează războiul, aspectul acesta va deveni tot mai pronunțat. Tauranii n-au însă niciun remediu împotriva relativității, prin urmare vom beneficia și noi, nu doar ei. Cu toate acestea în prezent, *noi* suntem cei care suportă handicapul. Pe măsură ce nava taurană se va apropia, handicapul va spori. Este posibil să aibă o putere de foc superioară. Va trebui să recurgem la manevre rapide. Când vom ajunge la cinci sute de milioane de kilometri de nava inamică, toată lumea va intra în cochilii și ne vom lăsa în seama computerului logistic. El va comanda o serie rapidă de schimbări aleatorii ale direcției și vitezei. Voi fi sincer. Atâta vreme cât tauranii au o dronă mai mult decât noi, ne pot termina. După prima, n-au mai făcut nicio lansare. Poate că-și economisesc loviturile… sau poate că n-au avut decât *una*. În acest caz îi avem la mână. Oricum, la zece minute după anunț, întregul personal va fi în cochilii. Când ajungem la un miliard de kilometri de inamic, va trebui să fiți pregătiți de intrare. La cinci sute de milioane de kilometri, veți intra și toate compartimentele vor fi inundate și presurizate. Nu vom putea aștepta pe nimeni. Asta-i tot ce-am avut de spus. Domnule sub-maior?

– Domnule comandor, voi vorbi cu oamenii mei mai târziu. Vă mulțumesc.

– Rupeți rândurile.

Nicio idioțenie de genul: „Lua-v-ar dracu', domnule". Flota considera că era sub demnitatea ei. Am rămas toți în poziție de drepți – cu excepția lui Stott – până când comandorul a părăsit sala. Apoi unul dintre locțiitori a repetat „Rupeți rândurile" și am plecat.

Grupa mea știa perfect detaliile, așa le-am spus tuturor ce sarcini aveau, l-am lăsat pe Tate la conducere și am plecat. Am suit în careul subofițerilor să caut tovărășie și poate ceva noutăți.

Nimic în afara unor speculații lipsite de temeiuri, așa că am luat-o pe Rogers și am plecat la culcare. Marygay dispăruse din nou; speram că încerca să scoată ceva de la Singhe.

3

A doua zi dimineață am avut parte de discuția promisă de sub-maior și el a repetat mai mult sau mai puțin ce spusese comandorul, în termeni de infanterie și cu vocea lui sacadată. A subliniat că tot ce știam despre forțele de sol taurane era că, dacă își îmbunătățiseră capacitățile navale, probabil că aveau să ne întâmpine mai bine pregătiți decât data trecută.

Asta ridica o problemă interesantă. Cu opt luni sau nouă ani în urmă, beneficiasem de un avantaj formidabil: aparent tauranii nu-și dăduseră seama ce se petrecea. Pe cât de bătăioși fuseseră în spațiu, ne așteptasem ca la sol să se dovedească adevărați sălbatici. În loc de așa ceva, practic se aliniaseră pentru a fi măcelăriți. Unul singur

scăpase și probabil că le descrisese camarazilor metoda noastră de luptă.

Desigur nu însemna că vestea parvenise tocmai la cei de aici, la tauranii care păzeau Yod-4. Singurul mijloc de comunicare mai rapid decât viteza luminii este transportul fizic al unui mesaj prin salturi colapsar. Și nu se putea spune câte salturi colapsar existau între Yod-4 și planeta de origine a tauranilor – așa că cei de aici puteau fi la fel de pasivi ca și ceilalți, sau se putea ca ei să fi exersat tactici de infanterie timp de peste zece ani. Urma să aflăm la destinație.

Când am depășit limita de un miliard de kilometri și a trebuit să ne prezentăm lângă cochilii, eu și armurierul ajutam grupa la inspecția costumelor de luptă.

Mai aveam de așteptat vreo cinci ore înainte de a intra în cochilii. Am jucat o partidă de șah cu Rabi și am pierdut. Apoi Rogers a condus plutonul într-o serie de exerciții calistenice pline de vigoare, probabil că numai pentru a le abate atenția de la perspectiva celor minimum patru ore pe care le aveam de petrecut, pe jumătate striviți, în cochilii. Până atunci nu stătusem înăuntrul lor mai mult de două ore.

Cu zece minute înainte de atingerea graniței de cinci sute de milioane de kilometri, șefii de grupe au luat comanda și au supravegheat intrarea tuturor. În opt minute eram etanșați, inundați și aflați la mila – sau poate în siguranța – computerului logistic.

În vreme ce zăceam acolo presat, în minte mi-a apărut o idee tâmpită, care a început să se învârtă ca o sarcină într-un supraconductor; potrivit formalismului militar, desfășurarea războiului se divide strict în două categorii: tactica și logistica. Logistica se ocupă de mișcarea trupelor, aprovizionarea lor și toate

amănuntele ce nu constituie lupta propriu-zisă, care reprezintă apanajul tacticii. Noi luptam acum, dar nu eram consiliați de un computer *tactic*, care să ne conducă prin atac și apărare, ci doar de un uriaș și supereficient băcan cibernetic, un computer logistic; nu uitați cuvântul acesta, *logistic*.

Iar cealaltă parte a creierului meu, probabil nu chiar atât de strivită, argumenta că nu are importanță ce nume dai unui computer, fiindcă nu-i decât o grămadă de cristale de memorie, bănci de date, șuruburi și piulițe… Dacă îl programezi să fie Gingis-Han, rămâne un computer tactic, chiar dacă sarcina lui este să urmărească bursa sau controlul recondiționării apelor reziduale.

Dar prima voce se încăpățâna și susținea că, în conformitate cu modul acesta de gândire, omul era doar un scalp, niște oase și carne ațoasă; și, indiferent ce fel de om ar fi fost, dacă-l învățai bine, puteai transforma un călugăr Zen într-un războinic setos de sânge.

Atunci ce dracu' ești tu/noi/eu, răspundea cealaltă voce. Un pașnic specialist în sudură în vid, dublat de un profesor de fizică, înhățat prin Legea de Mobilizare a Elitei și reprogramat să devină o mașină de ucis. Tu/eu am ucis și asta ne-a făcut plăcere.

Dar aceea era doar hipnoză, condiționare motivațională, mi-am autoreplicat. Acum nu se mai procedează așa.

Însă unicul motiv, am spus, pentru care nu se mai procedează așa este că se crede că vei ucide mai bine fără condiționare. Asta-i logica.

Apropo de logică, întrebarea inițială era: de ce se trimite un computer logistic să facă treaba unui om? Sau ceva de felul ăsta… și iar o luam de la capăt.

Luminița verde a clipit și am apăsat în mod reflex cu bărbia pe buton. Presiunea a coborât la 1,3 înainte de a-mi da seama că asta însemna că eram vii, că noi câștigasem prima încăierare.

Aveam dreptate doar parțial.

4

Tocmai îmi legam centura, când inelul m-a furnicat. L-am ridicat și am ascultat. Era Rogers.

– Mandella, verifică grupa din compartimentul 3. Ceva nu-i în ordine. Dalton a trebuit să-l depresurizeze din cabina de control.

Compartimentul 3… era grupa lui Marygay! M-am repezit pe coridor în picioarele goale și am ajuns acolo tocmai când deschideau ușa din interiorul camerei de presiune și începuseră să se târască afară.

Primul a fost Bergman. L-am apucat de braț.

– Ce dracu' se-ntâmplă, Bergman?

– Ha? s-a holbat la mine încă amețit, așa cum fac toți cei care ies din presiune. A, tu ești Mandella. 'abar n-am. Ce frei să zici?

Ținându-l încă de braț, mi-am aruncat privirea înăuntru.

– Ați întârziat, omule, ați depresurizat cu-ntârziere! Ce s-a-ntâmplat!

A scuturat capul, încercând să și-l limpezească.

– Târziu? Cum adică târziu. Hă, cât de târziu?

Abia acum m-am uitat la ceas.

– Nu prea… Hristoase! Ă-ă-ă, am intrat la 5:20, nu-i așa?

– Da, cred c-atunci.

Marygay tot nu se zărea în rândul siluetelor care își croiau drum printre șirurile de cușete și tuburi încâlcite.

– Ă-ă-ă, ați întârziat doar cu două minute… dar trebuia să stăm înăuntru numai patru ore, poate și mai puțin. Este 10:50.

– Hm-m-m.

A scuturat din nou din cap. I-am dat drumul și m-am tras înapoi făcându-le loc lui Stiller și Demy.

– Așadar toți au întârziat, a zis Bergman, deci n-avem nicio problemă.

– Ă-ă-ă… (Ceea ce trebuia demonstrat.) Așa-i, așa-i… Hei, Stiller! N-ai văzut-o pe…

Din interior s-a auzit:

– Medic! MEDIC!

Ieșea cineva care nu era Marygay. Am îmbrâncit-o brutal și m-am năpustit pe ușă, am căzut peste cineva și m-am cățărat spre locul unde Struve, locțiitorul lui Marygay, stătea lângă o cochilie, vorbind foarte repede și tare în inel.

– …și sânge, Dumnezeule, da, avem nevoie…

Era Marygay rămasă întinsă în costum și

– …anunțat pe Dalton…

acoperită pe întreaga suprafață a corpului cu o peliculă uniformă și strălucitoare de sânge

– …când ea n-a mai ieșit…

începând ca o iritație sub claviculă și transformându-se într-o rană ce-i trecea printre sâni, trecea de stern

– …a ieșit și-am tras…

și se deschidea într-o rană care-i traversa pântecul adâncindu-se, iar în locul unde se termina

– …da, e încă…

la câțiva centimetri deasupra pubisului răzbătea șarpele membranos al unui intestin…

– …da, coapsa stângă. Mandella…

Era încă vie, cu inima bătând, dar capul mânjit de sânge îi atârna inert, cu ochi din care nu se mai zărea decât albul retinei, bășicuțe de spumă roșie umflându-se și spărgându-se în colțul gurii cu fiecare expirație slabă.

– …tatuat pe coapsa stângă. Mandella! Trezește-te! Bagă mâna sub ea și vezi ce grupă san…

– GRUPA 0 RH NEGATIV, FU… tu-i! Scuză-mă! Zero negativ.

Nu văzusem tatuajul acela de zece mii de ori?

Struve a transmis informația, iar eu mi-am amintit de trusa de prim-ajutor de la centură, am deschis-o și am bâjbâit înăuntru.

Oprește hemoragia… protejează rana… fă tratament antișoc, așa spunea la manual. Uitasem ceva, uitasem ceva… *degajează căile respiratorii*.

Marygay respira, dacă la asta se refereau. Cum să oprești hemoragia sau să protejezi rana, cu un amărât de bandaj de presiune, când rana are aproape un metru lungime? Tratamentul antișoc era mai simplu. Am scos fiola verzuie, i-am lipit-o de braț și am apăsat pe buton.

Apoi am așezat cât mai ușor partea sterilă a bandajului peste intestinul dezgolit, am trecut banda elastică pe sub omoplat, am reglat-o pentru tensiune zero și am legat-o.

– Altceva mai poți face? m-a întrebat Struve.

M-am ridicat și m-am simțit neajutorat.

– Nu știu. Tu ai vreo idee?

– Nu sunt mai medic decât tine. A privit spre ușă încleștându-și pumnul și încordându-și mușchii. Unde dracu' sunt? Ai morfplex în trusa aia?

– Da, însă cineva mi-a spus că nu se folosește pentru răni inter…

– William?

Deschisese ochii și încerca să ridice capul. M-am aplecat imediat și am ținut-o în brațe.

– O să fie-n regulă, Marygay. Medicul e pe drum.

– Ce… în regulă? Mi-e sete. Apă…

– Nu, iubito, n-ai voie să bei apă. Cel puțin nu deocamdată.

În niciun caz, dacă o aștepta blocul operator.

– De ce-i atâta sânge? a șoptit ea. Capul i-a căzut într-o parte. Am fost fetiță rea…

– Probabil din cauza costumului, i-am răspuns rapid. Mai ții minte cutele alea?

A clătinat din cap.

– Costumul? Brusc a pălit și a încercat să vomite, fără putere. Apă… William, te rog!

– Adu-i un burete sau o cârpă umedă, a rostit un glas autoritar înapoia mea.

M-am întors și l-am văzut pe Doc Wilson urmat de doi asistenți cu o brancardă.

– Mai întâi jumătate de litru femural, a vorbit el fără să se adreseze cuiva anume în timp ce se uita cu atenție sub bandajul de presiune. Mergeți doi metri pe tubul de purjare și strangulați-l. Vedeți dacă a pierdut sânge.

Unul dintre asistenți a înfipt un ac de zece centimetri în coapsa lui Marygay și a început să-i bage sânge dintr-o pungă de plastic.

– Scuze pentru întârziere, a rostit obosit Doc Wilson. Afacerile sunt înfloritoare. Ce ziceai despre costumul ăla?

– A mai avut două răni minore anterior. Costumul nu i se potrivește perfect, cutează la presiune.

A încuviințat absent, verificându-i tensiunea arterială.

– Tu sau altcineva i-ați dat… Cineva i-a întins un prosop de hârtie șiroind de apă. I-ați dat vreun medicament?

– O fiolă antișoc, am răspuns.

A mototolit prosopul de hârtie și l-a pus în mâna lui Marygay.

– Cum o cheamă?

I-am spus.

– Marygay, nu-ți putem da să bei apă, dar poți să sugi din ăsta. Acum o să-ți bag o lumină puternică în ochi. În vreme ce-i examina pupila cu un tub metalic, a întrebat: Temperatura?

Un asistent a citit o valoare de pe un monitor digital și a retras o sondă.

– A trecut sânge?

– Da. Puțin.

Wilson și-a lăsat mâna pe bandajul de presiune.

– Marygay, te poți întoarce puțin pe partea dreaptă?

– Da, a șoptit ea și a lăsat cotul jos ca să se sprijine. Nu, a spus după aceea și a început să plângă.

– Haide, haide, a făcut el absent și a împins-o ușor în coapsă, atât cât să-i poată inspecta spinarea. Doar rana aia, a murmurat, dar al naibii de mult sânge.

Și-a apăsat de două ori inelul și l-a scuturat lângă ureche.

– E cineva pe-acolo?

– Harrison, dacă n-are vreo urgență.

O femeie s-a apropiat și la început n-am recunoscut-o, palidă și răvășită, cu tunica pătată de sânge. Era Estelle Harmony.

Doc Wilson a ridicat privirea.

– Clienți noi, doctor Harmony?

– Nu, a răspuns ea inexpresiv. Cel de la întreținere a suferit o dublă amputare traumatică. N-a supraviețuit decât câteva minute. Îl păstrăm pentru transplanturi.

– Ceilalți?

– Decomprimare explozivă. A pufnit. Pot să ajut cu ceva?

– Da, stai puțin. Și-a încercat din nou inelul. Lua-l-ar dracu'! Nu știi unde-i Harrison?

– Nu… poate c-o fi la blocul operator *B*, dacă au apărut probleme cu cadavrul tipului de la întreținere. Deși, cred că l-am aranjat bine.

– Mda, acum, știi și tu cum o iau…

– Atenție! a anunțat asistentul cu perfuzia.

– Încă o jumătate de litru femural, a spus Doc Wilson. Estelle, te deranjează dacă-l înlocuiești pe unul din medicii de-aici, ca s-o prepari pe puștoaică pentru operație?

– Nu, nu, dă-mi de lucru.

– Perfect… Hopkins, du-te și adu o targă cu rotile și un litru, ba nu, doi litri de fluorocarbură izotonică cu spectru primar. Dacă sunt Merck, scrie pe ele „spectru abdominal". A descoperit un petic de halat nepătat de sânge și și-a șters fruntea. Dacă-l găsești pe Harrison, trimite-l la blocul *A* și spune-i să pregătească secvența de anesteziere pentru abdominal.

– O duc pe fată la *A?*

– Exact. Dacă nu-l găsești pe Harrison, roagă pe cineva – a îndreptat un deget în direcția mea – pe tipul ăsta, s-o ducă el în *A*. Tu ia-o înainte și pornește secvența.

Și-a ridicat trusa și i-a examinat conținutul.

– Am putea începe secvența de aici, a murmurat. Dar ce dracu', nu cu parametadon… Marygay? Cum te simți?

Ea nu se oprise din plâns.

– Mă… doare.

– Știu, a spus el cu blândețe. A căzut o clipă pe gânduri și s-a adresat lui Estelle: N-avem cum să ne dăm seama cât sânge a pierdut. Poate c-a sângerat din cauza presiunii. În plus, are o hemoragie în cavitatea abdominală. Fiindcă este-n viață, nu cred c-ar fi putut sângera de multă vreme sub presiune. Sper că n-a suferit leziuni cerebrale.

A atins instrumentul digital atașat de brațul lui Marygay.

– Supraveghează tensiunea arterială și, dacă crezi că-i nevoie, fă-i cinci centimetri cubi de vasoconstrictor. Trebuie să mă spăl.

Și-a închis trusa.

– Ai vreun vasoconstrictor în afară de fiola pneumatică?

Estelle și-a verificat trusa.

– Nu, doar pneumatica de urgență… aha… da, am dozajul controlat pe 'dilatator.

– Perfect, dacă trebuie să folosești 'constrictorul și tensiunea îi crește prea rapid…

– O să-i fac pe rând câte doi centimetri cubi de vasodilatator.

– Corect. Un tratament ca naiba, dar… asta-i! Dacă nu ești prea obosită, aș vrea să mă asiști sus.

– Sigur că da.

Doc Wilson s-a întors și a luat-o din loc.

Estelle a început să tamponeze pântecul lui Marygay cu alcool izopropil. Avea un miros rece și proaspăt.

– I-a făcut cineva antișoc?

– Da, am spus, acum vreo zece minute.

– Aha… De asta era Doc îngrijorat – nu, ai procedat foarte bine, însă antișocul conține vasoconstrictor. Încă cinci centimetri cubi ar putea reprezenta o supradoză.

A continuat să tamponeze în tăcere, ridicând ochii la fiecare câteva secunde pentru a verifica monitorul cu tensiunea arterială.

– William? Era prima dată când arăta că m-ar fi cunoscut. Feme… Marygay este prietena ta? Vreau să zic, e iubita ta?

– Exact.

– E foarte drăguță.

O observație remarcabilă, ținând seama de trupul sfârtecat și acoperit cu sânge închegat, ca și de chipul mânjit prin locurile unde încercasem să-i șterg lacrimile. Bănuiesc că un medic, ori o femeie, ori o amantă poate vedea dincolo de toate acestea și zări frumusețea.

– Da, este.

Marygay se oprise din plâns și strângea puternic pleoapele, sugând din ghemotocul de hârtie umedă.

– Poate să mai bea?

– Da, însă la fel ca înainte. Nu prea mult.

Am ieșit din compartiment și m-am dus la toaletă după un prosop de hârtie. Acum, când se risipiseră vaporii fluidului presurizator,

puteam simți izul din aer. Ceva nu era în regulă. Mirosea a unsoare de mașină și a metal încins, ca într-un atelier mecanic. M-am întrebat dacă nu cumva supraîncărcaseră sistemul de climatizare. Se mai întâmplase o dată, la prima folosire a incintelor de accelerare.

Marygay a acceptat apa fără să deschidă ochii.

– Intenționați să rămâneți împreună când reveniți pe Pământ?

– Probabil, am spus. *Dacă* vom reveni pe Pământ. Mai ne așteaptă o bătălie.

– N-o să mai fie nicio bătălie, a vorbit ea sec. N-ai auzit?

– Ce?

– Nu știi că nava a fost lovită?

– Lovită?!

Atunci cum de mai trăiam?

– Exact. A reînceput să tamponeze. Patru compartimente de grupe. Plus arsenalul. În navă n-a mai rămas niciun costum de luptă… și nu putem lupta în chiloți.

– Ce… care grupe, ce s-a întâmplat cu oamenii?

– Niciun supraviețuitor.

Treizeci de oameni.

– Cine anume?

– Tot plutonul trei și prima grupă din plutonul doi.

Al-Sadat, Busia, Maxwell, Negulesco…

– Dumnezeule!

– Treizeci de morți, și nu se știe ce anume a provocat asta. Nu se știe, dar se poate repeta oricând.

– N-a fost o dronă?

– Nu, le-am distrus toate dronele. Și nava inamică. Senzorii nu arătau nimic, dar *bum*! și o treime din navă s-a dus dracului. Am avut baftă că n-a fost propulsia sau sistemul de susținere biotică.

Abia dacă o auzeam. Penworth, La Batt, Smithers. Christine și Frida… Toți muriseră. Mă simțeam paralizat.

Estelle a scos din trusă un fel de brici și un tub de gel.

– Fii un domn și nu te uita, mi-a spus. A! A înmuiat o bucată de tifon în alcool și mi-a întins-o. Fă-te util. Șterge-o pe față.

Am început și Marygay a vorbit fără să deschidă ochii:

– Ce bine este! Ce faci?

– Sunt un domn. Și util…

– Întregul personal, atenție, întregul personal atenție!

În camera de presiune nu existau difuzoare, dar se auzea perfect prin ușa sasului.

– Întregul personal de la eșalonul șase în sus să se prezinte imediat în zona de adunare! Sunt exceptați doar cei direct implicați în urgențe medicale sau tehnice.

– Trebuie să plec, Marygay.

Ea nu mi-a răspuns. Nu știam dacă auzise anunțul.

– Estelle, am rostit lăsând dracului tentativa de a fi domn. Vrei să…

– Da. O să te anunț imediat ce vom ști ceva sigur.

– Bine.

– N-o să pățească nimic. Totuși părea încruntată și îngrijorată. Dă-i drumul, a adăugat încetișor.

Până am ajuns pe coridor, difuzorul repeta mesajul pentru a patra oară. În aer se simțea un iz nou, pe care nu doream să-l identific.

5

La jumătatea drumului către zona de adunare mi-am dat seama de halul în care arătam, și m-am repezit în careul subofițerilor. Caporalul Kamehameha își peria în grabă părul.

– William! Ce-i cu tine?

– Nimic.

Am răsucit un robinet și m-am privit în oglindă. Eram stropit de sânge pe față și pe tunică.

– Marygay… caporalul Potter… costumul ei… a făcut o cută, ă-ă-ă…

– A murit?

– Nu, dar e grav, ă-ă-ă, o duc la chirurgie…

– Nu spăla cu apă caldă! Fixează petele.

– Aha! Așa-i… Am folosit apă caldă ca să mă spăl pe față și pe mâini, și am tamponat petele cu apă rece. Grupa ta se află la numai două compartimente de a lui Al, nu?

– Exact.

– Ai văzut ce s-a întâmplat?

– Nu. Ba da. Nu și *când* s-a întâmplat.

Abia acum am observat că plângea; pe obraji îi șiroiau lacrimi mari ce i se prelingeau pe bărbie. Totuși glasul îi suna normal. A tras peria cu sălbăticie prin păr.

– E ca naiba!

Am făcut un pas și mi-am pus mâna pe umărul ei.

– NU m-atinge! a izbucnit ea și m-a lovit cu peria peste mână. Scuză-mă! Să mergem!

La ușă m-a atins ușor pe braț.

– William… M-a privit sfidătoare. Sunt fericită că n-am fost eu. Înțelegi? Este singurul mod în care poți privi episodul ăsta.

Înțelegeam, dar nu știam că o credeam.

– Voi fi scurt, a spus comandorul cu glas încordat, deoarece știm foarte puține. La circa zece secunde după ce am distrus nava inamică, două obiecte, foarte mici, au lovit mijlocul *Aniversării*. Prin deducție, fiindcă n-au fost detectate, iar noi cunoaștem limitele instrumentelor noastre, știm că viteza lor depășea nouă zecimi din cea a luminii. Mai exact, vectorul lor de viteză *perpendicular* pe axa navei noastre depășea nouă zecimi din viteza luminii. Au pătruns prin câmpurile de respingere.

Când se deplasa cu viteze relativiste, *Aniversarea* genera două câmpuri electromagnetice puternice, unul cu centrul situat la aproximativ cinci mii de kilometri de navă, celălalt la zece mii de kilometri distanță, ambele aliniate cu direcția de înaintare a navei. Câmpurile erau menținute printr-un efect „statoreactor", energia necesară fiind procurată din gazul interstelar, în timpul deplasării.

Orice obiect destul de mare pentru a fi alarmant în eventualitatea unei coliziuni (adică orice obiect destul de mare ca să fie văzut printr-o lupă puternică) trecea prin primul câmp din care ieșea având o sarcină negativă foarte puternică răspândită pe toată suprafața. Când intra în al doilea câmp, obiectul era respins din calea navei. Dacă era prea mare ca să fie îndepărtat astfel, îl puteam detecta de la mare distanță și manevra pentru a-l ocoli.

– Nu-i necesar să subliniez ce armă formidabilă reprezintă. Când *Aniversarea* a fost lovită, viteza noastră relativ la inamic se descria prin parcurgerea propriei lungimi într-o zecime de miime de secundă. În plus, zigzagam, deviind cu o accelerație laterală care se schimba constant și aleatoriu. Deci obiectele care ne-au lovit trebuie să fi fost ghidate. Iar sistemul de ghidaj era încorporat în ele de vreme ce, în momentul impactului, nu mai exista niciun tauran în viață. Toate astea cuprinse într-o carcasă nu mai mare decât o pietricică. Mulți dintre voi sunteți prea tineri ca să vă amintiți expresia *șocul viitorului*. Prin anii 1970, unii indivizi și-au dat seama că progresul tehnologic era atât de rapid, încât oamenii obișnuiți nu-i puteau face față. Ei nu aveau timp să se acomodeze cu prezentul înainte ca viitorul să-i copleșească. Un individ pe nume Toffler a inventat expresia *șocul viitorului* pentru a descrie această situație.

Comandorul putea fi foarte academic.

– Noi ne aflăm într-o situație concretă care aduce cu acest concept teoretic. Rezultatul a fost dezastruos. O tragedie. Și, așa cum discutam la ultima întâlnire, nu există mijloc de contracarare. Relativitatea ne-a prins în trecutul inamicului și tot relativitatea îl aduce din viitorul nostru. Putem doar spera că data viitoare va fi invers. Tot ce putem face este să încercăm să ajungem înapoi pe Stargate și apoi pe Pământ, unde specialiștii ar putea, analizând natura distrugerii, să construiască o contraarmă. Am putea ataca din spațiu planeta portal a tauranilor și, poate, să le distrugem baza fără a ne folosi de infanterie. Cred însă că asta presupune un mare risc. Ne-ar putea… doborî cu ceea ce ne-au lovit astăzi și n-am mai reveni pe Stargate cu informația aceasta pe care eu o consider vitală. Am putea expedia o dronă cu un mesaj care să detalieze presupunerile noastre despre noua armă a inamicului… dar măsura respectivă s-ar

putea dovedi nepotrivită. Practic, Flota ar rămâne foarte mult în urmă din punct de vedere tehnologic. De aceea am stabilit o rută pentru a ocoli Yod-4, păstrând cât mai mult colapsarul între noi și baza taurană. Vom evita contactul cu inamicul și ne vom întoarce pe Stargate cât mai repede posibil.

În mod incredibil, comandorul s-a așezat și și-a prins tâmplele în palme.

– Toți sunteți cel puțin șefi de grupe, a urmat el. Cei mai mulți ați demonstrat capacități de luptă excelente. Sper că unii dintre voi vor reveni în Flotă după terminarea celor doi ani. Cei care o vor face vor deveni probabil locotenenți și se vor confrunta cu prima lor comandă adevărată. Acestor oameni aș vrea să mă adresez în continuare, nu ca… unul dintre comandanții voștri, ci doar ca ofițer mai în vârstă și ca sfătuitor. Nimeni nu poate lua decizii de comandă doar prin simpla estimare a situației tactice și prin desfășurarea cursului de acțiune stabilit în scopul de a pricinui pierderi cât mai mari inamicului, cu un minim de pierderi de oameni și materiale proprii. Războiul modern a devenit foarte complex, mai cu seamă în ultimul secol. Războaiele nu mai sunt câștigate printr-o serie de bătălii, ci printr-o interrelaționare complexă între victoriile militare, presiunile economice, manevrele logistice, accesul la informațiile inamicului, conjuncturile politice… zeci, literalmente zeci de factori.

Ascultam, dar singurul gând care mi se învârtea în minte era că o treime din viețile prietenilor noștri se stinseseră cu mai puțin de o oră înainte, iar el ne oferea o lecție de teorie militară.

– Așa că, uneori, trebuie să renunți la o bătălie pentru a contribui la câștigarea războiului. Este exact ceea ce vom face noi. N-a fost o hotărâre simplă. De fapt, probabil că a fost cea mai dificilă decizie

din cariera mea militară. Asta deoarece, cel puțin aparent, aduce a lașitate. Computerul logistic a determinat că am avea în jur de șaizeci și două la sută șanse de reușită, dacă am încerca să distrugem baza inamică. Din nefericire, șansele de supraviețuire sunt numai de treizeci la sută, iar unele dintre scenariile care conduc la succes includ impactarea planetei portal cu *Aniversarea* aflată la viteza luminii.

Hristoase!

– Sper ca niciunul dintre voi să nu se confrunte pe viitor cu o astfel de decizie. Probabil că la sosirea pe Stargate voi fi deferit Curții Marțiale pentru lașitate în luptă. Eu cred însă că informațiile ce pot fi obținute din analiza avariilor *Aniversării* sunt mai importante decât distrugerea unei baze taurane.

S-a ridicat, cu spinarea dreaptă.

– Mult mai importante decât cariera unui soldat.

A trebuit să-mi reprim pornirea de a izbucni în râs. Cu certitudine „lașitatea“ n-avea nimic comun cu hotărârea pe care o luase. Cu certitudine comandorul nu deținea ceva atât de primitiv și nemilitar ca dorința de a trăi.

Echipa de întreținere a reușit să cârpească gaura uriașă din flancul *Aniversării* și să represurizeze compartimentul respectiv. Restul zilei l-am petrecut curățind zona; bineînțeles, fără a deranja prețioasele dovezi pentru care comandorul dorea să-și sacrifice Cariera.

Partea cea mai grea a fost să ne debarasăm de cadavre. De fapt, n-a fost atât de rău, cu excepția celor câteva cazuri în care costumele plesniseră.

A doua zi m-am dus la cabina Estellei, imediat ce ea a ieșit din schimb.

– N-ar fi deloc indicat s-o vezi acum.

Estelle a sorbit din băutura ei, un amestec de alcool etilic, acid citric și apă, cu câteva picături dintr-un ester ce aproxima aroma sucului de portocală.

– E în afara pericolului?

– Abia peste vreo două săptămâni o să putem afirma asta. Să-ți explic. A pus jos paharul și și-a sprijinit bărbia pe degetele încrucișate. În condiții normale, genul ăsta de rană ar fi privit ca o simplă rutină. După ce i-am fi înlocuit sângele pierdut, i-am fi presărat niște pulbere fermecată în cavitatea abdominală și am fi lipit-o la loc. În două-trei zile, ar fi șchiopătat pe aici. Au apărut însă complicații. Până acum nimeni n-a mai fost rănit în interiorul unui costum presurizat. Până acum n-a apărut nimic cu adevărat neașteptat, dar în următoarele zile vrem s-o monitorizăm cu multă atenție. În plus, ne îngrijorează mult posibilitatea peritonitei. Știi ce-i peritonita?

– Da.

De fapt, aveam doar o idee vagă.

– Asta pentru că o parte a intestinului i s-a rupt din cauza presiunii. N-am dorit să recurgem la profilaxia normală, deoarece în urma presiunii peritoneul a fost supus unei… hmm, contaminări puternice. Pentru a evita orice riscuri, am sterilizat complet totul, cavitatea abdominală și întregul sistem digestiv mai jos de duoden. Evident, a trebuit să-i înlocuim flora intestinală, care murise, cu o cultură de laborator. Este o procedură standard, totuși în condiții normale n-ar fi folosită decât în cazul unor probleme mult mai serioase.

– Am înțeles.

În același timp, îmi lăsase un gust ciudat în gură. Medicii par să nu-și dea seama că majoritatea oamenilor sunt perfect mulțumiți să nu fie nevoiți să se vizualizeze ca saci animați din piele, umpluți cu materii scârboase.

– Asta în sine ar reprezenta un motiv întemeiat ca să n-o vezi pentru câteva zile. Modificarea florei intestinale a avut un efect destul de violent asupra sistemului digestiv – nimic periculos, întrucât se găsește sub permanentă supraveghere. Totuși obositor și, ei bine, stânjenitor. Cu toate acestea, ea ar fi trebuit să fie în afara oricărui pericol, dacă ne-am fi găsit într-o situație clinică normală. Dar noi decelerăm la 0,5-1 *ge* constant și organele ei interne au fost destul de zgâlțâite. De altfel poți să știi că o să moară dacă facem manevre prea bruște, orice care să depășească doi *ge*.

– Dar… dar *trebuie* să depășim doi *ge* în decursul manevrelor finale! Ce…

– Știu, știu. Asta se va petrece însă peste vreo două săptămâni. Să sperăm că până atunci o să se închidă. William, este un miracol c-a

supraviețuit până la operație. Există șanse destul de mari ca să nu trăiască până pe Pământ. Este trist, ea este o persoană deosebită, poate pentru tine o persoană *cu totul* deosebită. Dar am avut parte de atâta moarte… încât ar trebui să te obișnuiești cu ea, s-o accepți ca atare.

Am sorbit o dușcă zdravănă din paharul meu care conținea o băutură identică cu a Estellei, mai puțin acidul citric.

– Ai devenit destul de dură.

– Poate… nu-i adevărat! Pur și simplu, realistă. Am impresia că ne mai așteaptă multă moarte și tristețe.

– În niciun caz pe mine. Imediat ce ajung pe Stargate, redevin civil.

– Nu fi atât de sigur. Vechiul și cunoscutul argument. Clovnii ăia care ne-au înrolat pe doi ani îi pot prelungi cu ușurință în patru, sau…

– Sau șase, sau douăzeci, sau pe viață. Dar n-o vor face. Ar însemna să declanșeze o revoltă.

– Nu știu. Dacă ne-au putut condiționa să ucidem, ne pot condiționa să facem aproape orice. Să ne înrolăm, de pildă.

M-a trecut un fior înghețat.

Mai târziu am încercat să facem dragoste, dar amândoi aveam prea multe lucruri la care să ne gândim.

Am reușit să-o văd pe Marygay abia peste o săptămână. Era trasă la față, slăbise mult și părea foarte confuză. Doc Wilson m-a asigurat că

motivul îl constituia medicația; nu depistaseră urme de leziuni cerebrale.

Stătea tot în pat și era hrănită tot intravenos. Începuse să mă alarmeze trecerea zilelor. Starea ei se îmbunătățea zilnic, totuși dacă avea să fie la pat în momentul saltului colapsar, n-ar fi avut nici cea mai mică șansă de supraviețuire. N-am căpătat încurajări din partea lui Doc Wilson sau Estelle; mi-au repetat că totul depindea de organismul lui Marygay.

Cu o zi înainte de salt, au mutat-o din patul ei în cușeta de accelerare a Estellei din infirmerie. Era lucidă și începuse să mănânce singură, totuși nu se putea mișca neajutată, în niciun caz la gravitația de 0,5-1 *ge*.

Am vizitat-o.

– Ai auzit de modificarea cursului? Va trebui să trecem prin Aleph-9, ca să revenim la Tet-38. Alte patru luni în blestemăția asta. Dar și solda pe încă șase ani de serviciu activ la întoarcerea pe Pământ.

– Asta-i bine.

– Gândește-te numai la toate chestiile pe care o să le…

– William!

Am amuțit. Niciodată nu mă pricepusem să mint.

– Nu-ncerca să mă binedispui. Povestește-mi despre sudura în vid, despre copilăria ta, orice dorești. Dar nu mă prosti că voi revedea Pământul.

S-a întors cu fața la perete.

– Într-o dimineață, i-am auzit pe medici discutând pe coridor, când credeau că dorm. N-au făcut altceva decât să confirme ceea ce știam deja, după cum se comportă cu toții. Așa că, ia spune, te-ai născut în New Mexico în 1975, da? Ce-ai făcut după aceea? Ai rămas în New Mexico? Ai fost inteligent în școală? Aveai prieteni, sau ai fost prea inteligent, așa cum am pățit eu? Câți ani aveai când ai făcut prima dată dragoste?

Am flecărit în direcția aceea pentru o vreme, stingherit. În timp ce vorbeam mi-a venit o idee și după ce am părăsit-o pe Marygay m-am dus direct la doctorul Wilson.

– Îi acordăm cincizeci la sută șanse, dar estimarea este arbitrară. Nu se potrivește cu niciuna dintre datele publicate despre așa ceva.

– Se poate totuși afirma că ar avea șanse sporite de supraviețuire, dacă ar trebui să suporte o accelerație mai redusă.

– Exact. Dar la ce bun? Comandorul are de gând să manevreze cât mai ușor cu putință, totuși vor fi patru-cinci *ge*. Chiar și trei *ge* poate fi prea mult. Vom ști precis doar când se va termina.

Am încuviințat nerăbdător din cap.

– Da, însă eu cred că există o modalitate prin care s-o expunem la o accelerație mai mică.

– Dacă ai inventat un câmp antiinerțial, a zâmbit el, grăbește-te să-l patentezi. L-ai putea vinde pentru o sumă consider…

– Nu, doctore, în condiții normale n-ar avea mare valoare. Cochiliile noastre lucrează mai bine și se bazează pe aceleași principii.

– Explică-mi.

– O punem pe Marygay într-o cochilie și inundăm…

– Stai, stai! Nici vorbă de așa ceva. Nu uita că tocmai o cochilie defectă i-a cauzat accidentul. Iar de data asta ar trebui s-o folosească pe a altcuiva.

– Știu, lasă-mă să-ți explic. Nu trebuie să i se potrivească exact, atâta vreme cât sistemul de susținere a vieții funcționează. Cochilia nu va fi presurizată în interior. Nu-i necesar, fiindcă nu va suporta toate tonele pe centimetru pătrat ale fluidului exterior.

– Nu-s sigur că te înțeleg.

– Este doar o adaptare a… ai studiat fizică, nu?

– Un pic, în Facultatea de Medicină. După latină, a fost materia mea cea mai slabă.

– Mai ții minte principiul echivalenței?

– Mi-aduc aminte că exista ceva cu numele ăsta. Ceva legat de relativitate?

– Exact. Înseamnă că… nu există nicio diferență între a te afla într-un câmp gravitațional sau într-un cadru de referință cu aceeași accelerație… adică atunci când *Aniversarea* dezvoltă cinci *ge*, efectul asupra noastră este ca și atunci când nava ar sta nemișcată pe o planetă cu gravitația de cinci *ge*.

– Pare firesc.

– Poate că și este. Asta înseamnă că în navă nu poți face un experiment care să-ți indice dacă te afli în mișcare accelerată sau dacă stai pe o planetă uriașă.

– Ba există. Poți opri motoarele și dacă…

– Sau ai putea să privești afară, sigur că da. Mă refeream la genul de experimente de laborator, izolate.

– În regulă. Am înțeles. Și?

– Cunoști legea lui Arhimede?

– Sigur că da, coroana calpă… asta m-a deranjat întotdeauna la fizică, se face tămbălău despre lucruri clare, iar când se ajunge la părțile dificile…

– Legea lui Arhimede spune că atunci când într-un fluid se cufundă un corp, acesta este împins în sus cu o forță egală cu greutatea fluidului pe care l-a dislocat.

– Foarte adevărat.

– Iar asta rămâne valabil indiferent de gravitația sau accelerația căreia ești supus… Într-o navă ce dezvoltă cinci *ge*, apa dislocată, dacă este apă, cântărește de cinci ori mai mult decât apa obișnuită la unu *ge*.

– Desigur.

– Deci, dacă cufunzi pe cineva în mijlocul unei cuve cu apă, astfel încât să fie lipsit de greutate, el va fi lipsit de greutate și când nava

dezvoltă cinci *ge*.

– Stai așa, fiule. Pentru o clipă m-ai păcălit, dar nu ține.

– De ce nu?

M-a încercat dorința de a-i spune să-și vadă de pilulele și de stetoscopul lui și să mă lase pe mine să mă ocup de fizică, dar mai bine că n-am făcut-o.

– Ce se întâmplă atunci când lași o cheie franceză să cadă într-un submarin?

– Într-un submarin?

– Exact. Submarinele funcționează pe principiul lui Arhimede…

– Aoleu! Ai dreptate. Doamne! Nu-mi trecuse prin minte.

– Cheia franceză o să cadă pe podea ca și cum submarinul n-ar fi „lipsit de greutate". A privit în gol, ciocănind cu pixul în birou. Ceea ce descrii este similar cu modul cum tratăm, pe Pământ, pacienții cu afecțiuni grave ale pielii, cum ar fi arsurile. Dar asta nu oferă sprijin organelor interne, așa cum fac cochiliile de accelerație, așadar nu-i va fi de niciun folos lui Marygay.

M-am ridicat să plec.

– Iartă-mă că ți-am răpit…

– Stai totuși o clipă. Am putea să-ți folosim parțial ideea.

– Ce vrei să spui?

– N-am analizat toate aspectele. Modul de funcționare al cochiliilor le fac, desigur, improprii pentru Marygay.

Nu-mi plăcea nici măcar să mă gândesc la asta. Îți trebuie o grămadă de condiționare hipnotică pentru ca să zaci acolo și să ți se introducă fluorocarbură oxigenată în toate orificiile naturale ale corpului, plus într-unul artificial. Am pipăit cu degetul supapa de contact implantată deasupra pelvisului.

– Mda, e clar, i-ar rupe… stai… te referi la presiune scăzută…

– Exact. N-am avea nevoie de mii de atmosfere ca s-o protejăm împotriva unei accelerații constante de cinci *ge*; așa ceva e necesar doar în cazul unor manevre de evaziune… O să vorbesc cu cei de la întreținere. Du-te jos, la compartimentul grupei tale. Pe el îl vom folosi. O să vină și Dalton.

Am început secvența inundării cu cinci minute înainte de inserția în câmpul colapsar. În cochilii ne aflam doar eu și Marygay; prezența mea nu era esențială, de vreme ce inundarea și golirea se puteau face din camera de comandă. Era totuși mai sigur să ai redundanță în sistem și, în plus, voiam să fiu acolo.

N-a fost nici pe departe la fel de rău ca de obicei; nimic din senzația de strivire/dilatare. Te simțeai dintr-odată umplut de substanța care mirosea a plastic (niciodată nu percepeai primele momente când îți înlocuia aerul din plămâni), apoi o ușoară accelerare, și respirai din nou aer, așteptând deschiderea cochiliei; urma decuplarea, ieșirea din membrană și părăsirea cochiliei…

Cochilia lui Marygay era goală. M-am apropiat de ea și am văzut sânge.

– A făcut hemoragie.

Vocea lui Doc Wilson suna lugubru. M-am întors, cu ochii usturându-mă și l-am văzut sprijinit de ușa compartimentului. În mod inexplicabil, oribil, zâmbea.

– Era de așteptat, a continuat el. Medicul Harmony are grijă de ea. Va fi în ordine.

6

Peste o săptămână Marygay umbla. Peste alte două era aptă de „camaraderie“, iar peste șase săptămâni a fost declarată vindecată.

Zece luni nesfârșite în spațiu și mereu militărie, militărie, militărie. Exerciții calistenice, detalii de muncă inutile, lecturi obligatorii – se zvonea chiar că vor reintroduce graficele de culcare, pe care le avuseserăm în perioada de inițiere, dar n-au făcut-o, temându-se probabil de o revoltă. Un partener aleatoriu în fiecare noapte n-ar fi căzut prea bine acelora dintre noi care stabiliseră perechi mai mult sau mai puțin stabile.

Toată porcăria asta, insistența asupra disciplinei cazone mă neliniștea, în primul rând pentru că-mi era teamă că nu ne vor lăsa la vatră. Marygay zicea că eram paranoic; că se proceda așa fiindcă nu exista altă cale de menținere a disciplinei vreme de zece luni.

Cu excepția obișnuitelor bârfe la adresa Armatei, majoritatea discuțiilor se refereau la cât de mult trebuie să se fi schimbat Pământul și la ce vom face după retragere. Urma să fim destul de bogați: solda pe douăzeci și șase de ani plus dobânzile; cei 500 de dolari cu care fuseserăm plătiți pentru prima lună de armată crescuseră la peste 1500 de dolari pe lună.

Am sosit pe Stargate la sfârșitul anului 2023, după calendarul Greenwich.

În cei aproape șaptesprezece ani de când plecaserăm în campania Yod-4, baza se mărise uluitor. Se transformase într-o clădire de mărimea lui Tycho City și adăpostea peste zece mii de oameni. Șaptezeci și opt de crucișătoare, de mărimea *Aniversării* sau mai mari, erau implicate în raiduri asupra planetelor portal ocupate de taurani. Alte zece păzeau baza, iar două stăteau pe orbită, așteptând să le sosească echipajul și infanteria. O altă navă, *Speranța Pământului II*, se întorsese din luptă și aștepta la Stargate revenirea unui crucișător.

Pierduseră două treimi din echipaj și nu era rentabil să trimiți pe Pământ un crucișător având la bord numai treizeci și nouă de oameni. Treizeci și nouă de civili confirmați.

Am coborât pe planetă în două navete.

Generalul Botsford (fusese doar maior când îl întâlnisem prima dată pe Charon, iar baza însemnase două barăci și douăzeci și patru de morminte) ne-a primit într-o sală de conferințe elegantă. Pășea încoace și încolo în fața unui uriaș cub holografic pentru operațiuni.

– Știți…, a început el cam sonor, apoi a continuat ceva mai potolit, știți că am putea să vă dispersăm în alte forțe de asalt și să vă trimitem din nou la luptă. Actul de Mobilizare a Elitei s-a modificat, s-a extins la cinci ani subiectivi, față de doi. Și nu văd de ce unii dintre voi n-ar *dori* să rămână! Încă doi ani și câștigurile obținute v-ar face bogați pe viață. Sigur că da, ați suferit pierderi grele… dar asta era inevitabil. Voi ați fost primii. De-acum lucrurile vor fi mai ușoare. Costumele de luptă au fost îmbunătățite, știm mai multe despre tactica tauranilor, armele ne sunt mai eficiente… Nu există motive de teamă.

S-a așezat în capul mesei în jurul căreia ședeam noi, fără să se uite la cineva anume.

– Amintirile mele despre război, a continuat, sunt vechi de peste o jumătate de secol. Pentru mine era stimulent, întăritor. Probabil că sunt o persoană diferită de voi toți.

Sau ai o memorie foarte selectivă, m-am gândit.

– Dar asta, a spus generalul, nu înseamnă nimic. Vă pot oferi o alternativă, una care nu include lupta directă. Ne lipsesc instructorii calificați. Forța vă va oferi gradul de locotenent dacă acceptați un post de instructor. Postul poate fi pe Pământ, pe Lună cu salariu dublu, pe Charon cu salariu triplu, sau aici, pe Stargate cu salariu cvadruplu. Mai mult, nu trebuie să hotărâți pe loc. Toți veți primi o călătorie gratuită pe Pământ – vă invidiez, fiindcă n-am mai fost

acolo de douăzeci de ani și probabil că nu voi mai ajunge niciodată – și veți putea simți din nou ce înseamnă să fii civil. Dacă n-o să vă placă, n-aveți decât să intrați în oricare bază militară a FENU și veți ieși de acolo ofițeri. Cu tipul de angajament pe care-l doriți. Unii dintre voi surâd. Cred că n-ar trebui să vă pripiți. Pământul nu mai este la fel ca atunci când ați plecat.

A scos din tunică un card micuț și l-a privit pe jumătate zâmbind.

– Cei mai mulți aveți un cont de patru sute de mii de dolari, solda și dobânda cumulate. Dar Pământul este pe picior de război și, desigur, cei care suportă cheltuielile sunt cetățenii Pământului, prin impozite. Venitul pe care îl aveți vă include în categoria celor care plătesc nouăzeci și doi la sută impozit din totalul veniturilor. Dacă sunteți foarte cumpătați, treizeci și două de mii de dolari v-ar putea ajunge cam trei ani. În cele din urmă va trebui să vă căutați o slujbă, iar asta este singura pentru care sunteți pregătiți în mod unic. Multe altele nu există… populația Pământului se apropie de nouă miliarde, din care cinci sau șase miliarde sunt șomeri. De asemenea, nu uitați că prietenii și cei dragi de acum doi ani vor fi cu douăzeci și unu de ani mai bătrâni decât voi. Multe rude v-au murit. Cred că vi se va părea o lume foarte însingurată. Dar pentru a afla mai multe despre ea, am să vi-l prezint pe căpitanul Siri care tocmai a sosit de pe Pământ. Căpitane?

– Mulțumesc, domnule general.

Ceva părea în neregulă cu pielea, cu fața lui; apoi mi-am dat seama că era pudrat și rujat. Avea unghii albe și lustruite.

– Nu știu de unde să încep. Și-a supt buza superioară și ne-a privit încruntându-se. Lucrurile s-au schimbat foarte mult față de pe

timpul când eram copil. Am douăzeci și trei de ani, deci eram încă în scutece când voi ați plecat spre Aleph… Pentru început, câți dintre voi sunt homosexuali? (Nimeni.) De fapt nu mă surprinde. Eu sunt, desigur, și asta e valabil pentru o treime din populația Europei și Americii. Majoritatea guvernelor încurajează homosexualitatea – poziția oficială a Națiunilor Unite este de neutralitate. O încurajează în primul rând pentru că reprezintă o metodă sigură de reducere a natalității.

Mi se părea o minciună. Metoda de control a natalității în armată era destul de sigură: toți bărbații fac o depunere în banca de spermă, apoi vasectomie.

– Cum a spus domnul general, populația planetei este de nouă miliarde. S-a dublat de când ați fost voi mobilizați. Și aproape două treimi din oamenii aceia ies din școală doar pentru ca să devină șomeri. Apropo de școală, câți ani era obligatoriu învățământul de stat?

Se uita la mine, așa încât i-am răspuns:

– Paisprezece.

El a încuviințat din cap.

– Acum sunt optsprezece ani. Chiar și mai mult, dacă nu treci examenele. Iar legea te obligă să le treci pentru a fi eligibil pentru orice slujbă sau pentru ajutorul de șomaj Clasa Unu. Și, frate-bărbat, este greu să trăiești cu orice în afara de Clasa Unu. Da?

Hofstadter ridicase mâna.

– Domnule, în toate țările învățământul de stat este obligatoriu timp de optsprezece ani? De unde găsesc guvernele destule școli?

– A, majoritatea oamenilor studiază ultimii cinci-șase ani acasă, sau într-un centru comunitar, prin intermediul holoecranelor. ONU are patruzeci sau cincizeci de canale de informații, care oferă instrucție douăzeci și patru de ore pe zi. Totuși cei mai mulți dintre voi nu trebuie să vă îngrijorați în privința asta. Dacă faceți parte din Forță, sunteți deja prea inteligenți cu cincizeci la sută.

Și-a îndepărtat părul din ochi cu un gest complet feminin și și-a țuguiat ușor buzele.

– Dați-mi voie să vă fac puțină istorie. Cred că primul lucru cu adevărat important care s-a petrecut după plecarea voastră a fost Războiul Rațiilor. Asta era în 2007. O mulțime de lucruri s-au întâmplat simultan. Invazie de lăcuste în America de Nord, distrugerea culturilor de orez din Burma, până la Marea Chinei de Sud, maree roșii pe toată coasta vestică a Americii de Sud: brusc, n-a mai existat pur și simplu destulă mâncare pentru toți. ONU a intervenit și a preluat distribuția hranei. Fiecare bărbat, femeie și copil a primit un carnet cu tichete pentru rații, care le permitea să consume un anumit număr de calorii pe lună. Dacă hel își depășeau rația lunară, flămânzeau pur și simplu până la începutul lunii următoare.

Unii dintre oamenii noi pe care-i întâlniserăm după Aleph foloseau „hea, hel, heu“, în loc de „ea, el, eu“ ca pronume colectiv. M-am întrebat dacă obiceiul devenise universal.

– Bineînțeles că a apărut o piață neagră și în scurt timp au existat inegalități majore între cantitățile de hrană pe care le consumau

oameni din diverse straturi ale societății. Un grup de răzbunători din Ecuador, Imparciales, a început să-i asasineze sistematic pe oamenii care păreau bine hrăniți. Ideea a prins destul de rapid și în câteva luni în toată lumea a început un război nedeclarat la scară totală. Organizația Națiunilor Unite a izbutit să readucă situația sub control după vreun an, moment în care populația coborâse la patru miliarde, recoltele fuseseră mai mult sau mai puțin recuperate, iar criza alimentară luase sfârșit. Raționalizarea hranei s-a păstrat, totuși n-a mai fost niciodată realmente severă. Domnul general a transformat în dolari banii pe care urmează să-i primiți, doar pentru a înțelege despre ce-i vorba. Pământul are acum o singură monedă: caloriile. Cele treizeci și două de mii de dolari înseamnă cam trei miliarde de calorii. Sau trei milioane de K's – kilocalorii. După Războiul Rațiilor, ONU a încurajat agricultura de subzistență oriunde este practică. Desigur, hrana pe care o cultivi chiar tu nu este raționalizată. În felul acesta oamenii au ieșit din orașe, pe rezervațiile agricole ONU, care au ajutat la atenuarea unor probleme urbane. Însă agricultura de subzistență pare să încurajeze familii mari, astfel că populația lumii s-a dublat după Războiul Rațiilor. De asemenea, nu mai avem abundența de energie electrică pe care mi-o amintesc din copilărie… probabil mult mai puțin decât vă reamintiți voi. Există doar câteva locuri în toată lumea în care poți să beneficiezi de energie electrică toată ziua și noaptea. Ei continuă să spună că este o situație temporară, dar a trecut deja un deceniu.

A continuat așa mult timp. Ei bine, ce dracu', mare parte din ce auzeam nu era chiar surprinzător. Probabil că în ultimii doi ani petrecuserăm vorbind despre cum avea să fie Pământul mai mult timp decât despre orice altceva. Din păcate, majoritatea lucrurilor proaste pe care le pronosticaserăm păreau să se fi adeverit, dar nu și multe dintre cele bine.

Cred că pentru mine cel mai rău a fost să aud că majoritatea parcurilor bune fuseseră preluate și subdivizate în ferme mici. Dacă doreai să găsești sălbăticie, trebuia să te duci undeva unde nu puteau face să crească vreo plantă.

El a spus că relațiile dintre oamenii care alegeau homoviața și cei pe care-i numea „prăsitori" erau destul de line, totuși nu eram sigur. Eu însumi nu avusesem mari probleme în a-i accepta pe homosexuali, dar nici nu fusesem nevoit să am de-a face cu o asemenea abundență.

A mai spus, ca răspuns la o întrebare nepoliticoasă, că fardurile și pudra sa nu aveau nicio legătură cu orientarea sexuală. Era pur și simplu la modă. Am decis că voi fi un anacronism și-mi voi purta chipul natural.

Nu cred că ar fi trebuit să mă surprindă faptul că limbajul se schimbase considerabil în douăzeci de ani. Părinții mei spuneau mereu că lucrurile erau „cool", chiștoacele erau „iarbă" și așa mai departe.

A trebuit să așteptăm câteva săptămâni înainte de a ne putea îmbarca spre Pământ. Urma să ne întoarcem cu *Aniversarea*, dar mai întâi nava trebuia dezasamblată și reasamblată.

Între timp am fost cazați în dormitoare micuțe și intime de câte două persoane și eliberați de orice responsabilități militare. Majoritatea ne-am petrecut timpul în bibliotecă, încercând să recuperăm douăzeci și doi de ani de evenimente curente. Serile ne reuneam în Flowing Bowl, un club al subofițerilor. Desigur, soldații n-ar fi trebuit să poată intra acolo, însă am descoperit că nimeni nu argumentează cu o persoană care are două dintre panglicile fluorescente de luptă.

Am fost surprins că serveau doze de heroină la bar. Chelnerul a spus că primeai o injecție compensatorie, pentru a nu deveni dependent de drog. Eu m-am făcut criță serios și am încercat una. N-am mai repetat-o niciodată.

Sub-maiorul Stott a rămas pe Stargate, unde se alcătuia o nouă Forță de Asalt Alfa. Restul ne-am îmbarcat în *Aniversare* și am avut o călătorie de șase luni plăcută. Cortez n-a insistat ca totul să fie militărie cu M, aș că a fost mult mai bine decât călătoria de la Yod-4.

8

Nu prea mă gândisem la asta însă, desigur, pe Pământ eram celebrități: primii veterani de război care reveneau acasă. Secretarul general ne-a întâmpinat pe Kennedy și au urmat un vârtej lung de o săptămână de banchete, recepții, interviuri și altele. A fost destul de plăcut și profitabil – eu am câștigat un milion de K's de la *Time-Life/Fax* –, dar în realitate am văzut puțin din Pământ, până după ce noutatea în sine a dispărut și ni s-a îngăduit să mergem, mai mult sau mai puțin, unde aveam chef.

Eu am luat monoraiul de la Grand Central Station din Washington și am pornit spre casă. Mama mă așteptase pe Kennedy, îmbătrânită în mod brusc și trist, și-mi spusese că tata murise. Accident de zbor. Aveam să locuiesc cu ea până îmi puteam găsi o slujbă.

Locuia în Columbia, un satelit al Washingtonului. Revenise în oraș după Războiul Rațiilor – părăsise capitala în 1980 –, dar degradarea

serviciilor și creșterea nivelului de criminalitate o siliseră să-l părăsească din nou.

M-a așteptat la stația de monorai. Alături de ea stătea un gigant blond în uniformă din vinil negru, grea, cu un pistol mare cu praf de pușcă pe șold și box din alamă cu ținte pe mâna dreaptă.

– El este Carl, bodyguardul meu și un prieten foarte drag, a făcut mama prezentările.

Carl și-a scos boxul cât să-mi strângă mâna cu blândețe surprinzătoare.

– ’Cântat de cunoștință, domnu’ Mandella.

Am suit într-un vehicul de sol pe care scria „Jefferson“ cu litere portocaliu-strălucitor. Mi s-a părut un nume bizar pentru un automobil, dar apoi am aflat că era denumirea blocului în care locuiau mama și Carl. Automobilul era unul dintre cele câteva deținute de comunitate și ea plătea 100 K/km pentru a-l folosi.

Trebuia să recunosc că Columbia era destul de frumușel: grădini publice și mulți arbori și iarbă. Până și blocurile, construcții aproximativ conice din granit, din care răsăreau arbori sub unghiuri stranii, păreau mai degrabă munți, decât clădiri.

Am pătruns în baza unui asemenea munte, pe un coridor bine iluminat unde erau parcate alte automobile. Carl mi-a dus singura mea geantă de voiaj până la lift și a lăsat-o jos.

– Doamna Mandella, dacă n-ai nimic împotrivă, în cinci minute treb’e s-o iau pe doamna Freeman. E la West Branch.

– Sigur că da, Carl. William se poate ocupa de mine. El este soldat, știi?

Așa era, mi-am reamintit că învățasem opt moduri silențioase de a ucide un om. Poate că dacă lucrurile mergeau chiar rău, îmi putea găsi o slujbă ca a lui Carl.

– Da, așa-i, mi-ai spus. Cum a fost, frate?

– În general, plictisitor, am răspuns în mod reflex. Iar când nu ești plictisit, ești speriat.

El a încuviințat înțelept.

– Așa auzisem și io. Doamna Mandella, o să fiu disponibil după ora șase. E bine așa?

– Este perfect, Carl.

Ascensorul a sosit și din cabină a coborât un băiat înalt și slăbănog, dintre buzele căruia atârna un chiștoc neaprins. Carl și-a trecut degetele peste țintele boxului și băiatul s-a îndepărtat repede.

– Treb'e să fii cu ochii-n patru după plimbăreți. Ai grijă de matale, doamnă Mandella.

Am suit în lift și mama a apăsat butonul pe care scria 47.

– Ce sunt „plimbăreții"?

– Tineri violenți, care se plimbă în sus și în jos cu lifturile, căutând oameni lipsiți de apărare fără bodyguarzi. Aici nu sunt cine știe ce problemă.

Nivelul 47 era un mall uriaș, plin de magazine și birouri. Noi am mers la un magazin alimentar.

– Încă nu ți-ai primit carnetul pentru rații, William?

I-am spus că nu-l primisem, totuși Forța îmi dăduse tichete de călătorie în valoare de o sută de mii de „calorii“ și nu folosisem decât jumătate din ele.

Era cam derutant, dar ei ne explicaseră.

Când lumea trecuse la o singură monedă, se încercase o coordonare a ei cu rațiile de hrană, sperând la eliminarea finală a rațiilor, așa încât fusese inventată noua monedă K's, kilocalorii, deoarece este unitatea pentru măsurarea echivalentului energetic al hranei. Însă o persoană care mănâncă zilnic 2000 de kilocalorii de pâine trebuie să plătească desigur mai mult decât o persoană care consumă aceeași cantitate de pâine.

De aceea a fost instituit un „factor de raționalizare“ glisant, atât de complicat, încât nimeni nu-l putea înțelege. După câteva luni se revenise din nou la tichete, dar kilocaloriile de hrană fuseseră numite „calorii“, încercând ca lucrurile să fie mai puțin derutante.

Mie mi se părea că ar fi scăpat de multe necazuri dacă ar fi spus banilor tot dolari sau ruble sau sesterți, sau oricum… dar nu kilocalorii.

Prețurile alimentelor erau uluitoare, cu excepția unor cereale și legume. Am insistat să ofer o tratație deosebită de carne roșie bună: 1500 de calorii de carne de vită costau 1730 K. Aceeași cantitate de friptură falsă, făcută din soia, ar fi costat 80 K.

Am cumpărat de asemenea o salată cu 140 K și o sticluță de ulei de măsline cu 175 K. Mama a spus că avea niște oțet.

Am vrut să cumpăr și ciuperci, însă mama a zis că avea o vecină care cultiva ciuperci și putea face troc, în schimbul a ceva din grădina ei de balcon.

În apartamentul ei de la nivelul 92, mama și-a cerut scuze pentru spațiul strâmt. Mie nu mi se părea așa, totuși ea nu trăise niciodată într-o navă spațială.

Chiar și la înălțimea aceasta, toate ferestrele aveau zăbrele. Ușa avea patru încuietori, dintre care una nu funcționa, pentru că cineva o forțase cu o rangă.

Mama s-a dus să toace carnea, iar eu m-am instalat cu faxul de seară. Ea a scos niște morcovi din grădiniță și i-a telefonat doamnei cu ciupercile, al cărei fiu a sosit ca să încheie schimbul. Tânărul purta o carabină de asalt sub braț.

– Mamă, am strigat-o pe când era în bucătărie, unde-i restul de *Star*?

– Din câte știu, nu lipsește nimic. Ce căutai?

– Păi… am găsit secțiunea de mică publicitate, dar nu și rubrica „oferte de serviciu“.

Ea a început să râdă.

– Fiule, de zece ani nu mai există rubrica aia. A intrat în cameră, ștergându-și mâinile pe un prosop destrămat. Ni se spune că guvernul se ocupă de distribuirea tuturor resurselor naturale și nu există resurse naturale mai valoroase decât slujbele disponibile.

– Bine, o să vorbesc cu ei mâine.

– Nu te mai obosi. Ce pensie ziceai că ai de la Forță?

– Douăzeci de mii de K pe lună. Nu pare că aș rezista prea mult cu ea.

– Nu, așa este. Însă pensia tatălui tău nu mi-a oferit niciodată jumătate din suma asta, iar ei nu mi-au asigurat nicio slujbă. Slujbele sunt repartizate dacă ești nevoiaș. Și trebuie să trăiești doar cu orez și apă înainte ca Biroul Angajărilor să te considere nevoiaș.

– Ei bine, ce dracu', este o birocrație – trebuie să existe cineva căruia să-i strecor ceva, ca să mă bage pe…

– Nu. Îmi pare rău, dar partea asta din ONU este absolut incoruptibilă. Toată șmecheria este cibernetică, neatinsă de mâna omului. Nu poți…

– Totuși ai zis că tu ai avut o slujbă!

– Ajungeam imediat și la asta. Dacă vrei cu tot dinadinsul o slujbă, te poți duce la un dealer și uneori să capeți ceva second-hand.

– Second-hand? Dealer?

– De exemplu, slujba mea. O femeie pe nume Halley Williams are o slujbă într-un spital, operând un aparat care analizează sângele, un cromatograf. Ea lucrează șase nopți pe săptămână pentru 12000 K pe săptămână. Munca aceea o obosește, așa încât contactează un dealer și-l anunță că slujba ei este disponibilă. Anterior, eu îi dădusem dealerului onorariul lui de 50000 K, ca să mă treacă pe lista lui. El vine, îmi descrie slujba și eu sunt de acord – o accept. El știa c-o să

accept, așa că are deja acte de identitate false și o uniformă. După aceea distribuie mite mărunte diverșilor șefi care ar putea s-o știe pe doamna Williams din vedere. Doamna Williams îmi arată cum să operez mașina și pleacă. Ea continuă să primească 12000 K pe săptămână în contul personal, dar îmi plătește mie jumătate din sumă. Eu îi dau dealerului zece la sută și sfârșesc cu 5400 K pe săptămână. Banii ăștia adăugați la cele nouă miare din pensia tatălui tău fac să mă descurc confortabil. După aceea însă se complică. Pentru că am mulți bani, dar prea puțin timp, îl contactez iarăși pe dealer și ofer să subcontractez jumătate din munca mea. A doua zi apare o fată care se identifică de asemenea ca „Halley Williams". Îi arăt cum să opereze mașina și ea lucrează luni, miercuri și vineri. Jumătate din salariul meu real este 2700 K, așa că ea se alege cu jumătate din el, 1350 K, și-i achită dealerului 135.

Mama a luat un pad și un stilus și a început să calculeze.

– Așadar adevărata Hailey William capătă 6000 K pe săptămână fără să facă nimic. Eu lucrez trei zile pe săptămână pentru 4050 K. Asistenta mea lucrează trei zile pentru 1115 K. Dealerul se alege cu 100000 K în onorarii și 735 K pe săptămână. Nu-i corect, nu, ce zici?

– Hmm… nu tocmai. Și bănuiesc că și destul de ilegal.

– Pentru dealer. Toți ceilalți își pot pierde slujbele și s-o ia de la zero, dacă află Biroul Angajărilor. Dar dealerului i se spală creierii.

– Cred atunci c-ar fi mai bine să găsesc un dealer, cât timp îmi pot permite să plătesc cincizeci de miare.

De fapt, continuam să am peste trei milioane, dar intenționam să cheltuiesc mare parte din ele în scurt timp. Ce dracu', îi meritasem.

Mă pregăteam să ies în dimineața următoare, când mama a intrat cu o cutie de pantofi. Înăuntru se afla un pistol mic în toc de șold.

– A aparținut tatălui tău, a explicat ea. Ar fi bine să-l porți, dacă intenționezi să te duci în oraș fără un bodyguard.

Era un pistol cu praf de pușcă și gloanțe ridicol de subțiri. L-am cântărit în palmă.

– Tata l-a folosit vreodată?

– De câteva ori… dar numai ca să sperie plimbăreți și hoți. N-a împușcat de fapt pe nimeni, niciodată.

– Probabil că ai dreptate că am nevoie de o armă, am spus punând pistolul înapoi în cutie, totuși am nevoie de ceva mai serios. Nu pot să cumpăr unul în mod legal?

– Ba da, în mall există un magazin de arme. Atâta timp cât n-ai dosar la poliție, poți să cumperi orice ți se potrivește.

Perfect. Aveam să-mi cumpăr un laser mic de buzunar. Cu un pistol cu praf de pușcă nu puteam nimeri nici măcar un perete.

– Totuși… William, m-aș simți mult mai liniștită dacă ai angaja un bodyguard, cel puțin până începi să te descurci pe-aici.

În seara anterioară, făcuserăm un tur prin jur. Mi-am spus că un Ucigaș Instruit era mai dur decât orice clovn pe care l-aș fi putut angaja pentru așa ceva.

– O să mă interesez, mamă. Nu-ți face griji – azi nici măcar nu mă duc în oraș, ci numai în Hyattsville.

– Și acolo este la fel de rău.

Când a sosit, ascensorul mai avea un pasager. M-a privit inexpresiv când am suit, un bărbat cu puțin mai vârstnic decât mine, proaspăt bărbierit și bine îmbrăcat. S-a retras un pas, pentru a mă lăsa lângă panoul cu butoane. Am apăsat 47, după care, dându-mi seama că motivul lui s-ar fi putut să nu fi fost politețea, m-am răsucit și l-am văzut căznindu-se să scoată o rangă de fier care i se înțepenise în curea. Fusese ascunsă de capa lui exterioară.

– Haide, tipule, am rostit prefăcându-mă că duc mâna spre o armă inexistentă. Vrei să te ard?

El scosese deja ranga, dar stătea cu brațul moale pe lângă corp.

– „Ard“?

– Să te omor. Jargon de armată.

Am făcut un pas către el, încercând să-mi amintesc. Lovitură de picior imediat sub genunchi, apoi fie vintrele, fie rinichii. Am decis pentru vintre.

– Nu. A pus ranga înapoi la curea. Nu vreau să fiu „ars“.

Ușa s-a deschis la nivelul 47 și eu am ieșit cu spatele înainte.

Magazinul de arme era numai plastic alb strălucitor și metal negru strălucitor. Un omuleț pleșuv a apărut, legănându-se, ca să mă ajute. Avea un pistol în toc de umăr.

– O dimineață frumoasă și pentru dumneata, domnule, a rostit el, apoi a chicotit. Ce serviți azi?

– Un laser ușor, de buzunar, am spus. Cu bioxid de carbon.

M-a privit întrebător, apoi s-a luminat la față.

– Imediat, domnule. A chicotit. Azi, în mod special, ofer și două grenade tahionice.

– Perfect.

Aveau să fie utile. El m-a privit întrebător.

– Și? Unde-i scula?

– Poftim?

– Lovitura, hombre. M-ai ridicat, acum doboară-mă. Laserul.

A chicotit.

Începeam să înțeleg.

– Vrei să spui că nu pot cumpăra un laser?

– Bineînțeles că nu, scumpule, a răspuns după care a devenit sobru. Nu știai?

– Am lipsit mult timp din țară.

– Din lume, vrei să zici. Ai lipsit mult timp din lume.

Și-a pus mâna stângă pe șoldul dolofan cu un gest care, întâmplător, îl apropia de armă. S-a scărpinat pe piept.

Am stat perfect nemișcat.

– Așa este. Tocmai am părăsit Forța.

A deschis gura și a rămas cu ea căscată.

– Hei, fără glumi-glumi? I-ai împușcat în spațiu?

– Exact.

– Și tot rahatul ăla că nu-mbătrânești… nu-i adevărat, este?

– Ba da, este adevărat. M-am născut în 1975.

– Să fiu al… dracu'! Ești aproape de-o vârstă cu mine. A chicotit. Crezusem că era ceva născocit de guvern.

– Oricum… zici că nu pot cumpăra un laser…

– O, nu. Nu, nu. Eu am un magazin legal aici.

– Și ce pot cumpăra?

– Păi, pistol, carabină, cuțit, armură corporală… dar nu lasere, explozive sau arme automate.

– Arată-mi un pistol. Cel mai mare pe care-l ai.

– Aha, am exact ce vrei.

Mi-a făcut semn spre o vitrină și i-a descuiat ușița din spate, apoi a scos un revolver uriaș.

– Calibrul 10,41 mm, cu magazie de șase cartușe. L-a ridicat cu ambele mâini. Oprește și un dinozaur. Model autentic din Vechiul Vest. Gloanțe sau fleșete.

– Fleșete?

– Siguramente, sunt ca un mănunchi de săgeți mici. Tragi și ele se răspândesc după un tipar. E greu de ratat în felul ăsta.

Părea pe gustul meu.

– L-aș putea proba undeva?

– Sigur că da, sigur că da, avem un poligon în spate. Să-mi chem asistentul.

A apăsat butonul unei sonerii și a apărut un băiat care să aibă grijă de magazin cât timp eram plecați. Proprietarul magazinului a luat cu el o cutie roșu-verde de cartușe.

Poligonul era format din două secțiuni: o anticameră micuță, cu ușă din plastic transparent și un coridor lung după o ușă, având la un capăt o masă, iar în capătul opus țintele. Înapoia țintelor era o foaie de metal, care devia gloanțele într-un bazin cu apă.

Proprietarul a încărcat pistolul și l-a pus pe masă.

– Te rog să nu-l ridici până nu se închide ușa. A mers în anticameră, a închis ușa și a luat un microfon. Gata! Mai întâi, ar fi bine să-l ții cu ambele mâini.

L-am ascultat și am ridicat arma, ochind centrul țintei, un pătrat din hârtie care părea cam cât degetul mare, văzut de la lungimea brațului. M-am îndoit că mă voi apropia măcar pe departe. Am apăsat trăgaciul și s-a mișcat destul de ușor, însă nu s-a întâmplat nimic.

– Nu, nu, a zis proprietarul prin microfon, chicotind încetișor. Este model autentic din Vechiul Vest. Mai întâi trebuie să tragi înapoi cocoșul.

Sigur că da, exact ca-n filme. Am tras cocoșul înapoi, am ochit și am apăsat pe trăgaci.

Zgomotul a fost atât de puternic, încât m-a usturat chipul. Pistolul a reculat violent, aproape izbindu-mă în frunte. Însă cele trei ținte dispăruseră: rămăseseră doar bucățele zdrențuite de hârtie ce pluteau prin aer.

– Îl cumpăr.

Am mai luat un toc de șold, douăzeci de cartușe, o vestă antiglonț cu protecție și pentru spate, și un pumnal în teacă pentru picior. M-am simțit mai bine înarmat decât fusesem într-un costum de luptă. Totuși nu aveam waldo-uri, care să-mi ajute deplasarea.

În monorai, fiecare vagon avea câte doi paznici. Începeam să simt că toată artileria mea grea era superfluă, până am coborât la stația Hyattsville.

Toți cei care au coborât la Hyattsville erau fie înarmați până peste cap, fie aveau bodyguard. Toți cei care pierdeau vremea prin stație erau înarmați. Polițiștii purtau lasere.

Am apăsat un buton „apelare taxi" și afișajul m-a anunțat că avea numărul 3856. Am întrebat un polițist și mi-a spus să-l aștept în stradă; avea să dea ocol locului de două ori.

În cele cinci minute cât am așteptat, am auzit de două ori rafale sacadate de focuri de armă, ambele destul de îndepărtate. Eram

bucuros că-mi cumpărasem o vestă antiglonț.

În cele din urmă taxiul a apărut. S-a apropiat de trotuar când i-am făcut semn cu mâna, iar portiera a glisat după ce s-a oprit. Părea ca și cum ar fi funcționat la fel ca autotaxiurile pe care mi le aminteam. Portiera a rămas deschisă cât mi-a verificat amprenta, pentru a vedea dacă eu eram apelantul, apoi s-a închis cu un bufnet. Era din oțel masiv. Prin geamuri, imaginile se vedeau încețoșate și distorsionate; probabil că erau din plastic gros antiglonț. Nu tocmai așa cum îmi aminteam.

A trebuit să răsfoiesc printr-o carte jerpelită și murdară ca să găsesc codul pentru adresa barului din Hyattsville, unde urma să mă întâlnesc cu dealerul. Am tastat-o, după care m-am lăsat pe spate ca să privesc orașul trecând pe lângă mine.

Partea aceasta din oraș era în majoritate rezidențială: labirinturi din cărămizi cenușii construite în jurul mijlocului secolului trecut care se întreceau pentru spațiu cu construcții moderne mai modulare și, ocazional, cu case individuale înapoia unor ziduri înalte din cărămidă sau beton, ale căror vârfuri erau presărate cu cioburi de sticlă și sârmă ghimpată. Câțiva oameni păreau să se îndrepte undeva, mergând foarte iute pe trotuare, cu mâinile pe arme. Majoritatea celor pe care-i vedeam fie că stăteau în pragurile ușilor, fumând, fie hoinăreau în jurul vitrinelor magazinelor în grupuri care nu conțineau mai puțin de șase oameni. Totul era murdar și dezordonat. Rigolele erau ticsite de gunoaie și maldăre de hârtii purtate de curenții iscați de traficul slab.

Era totuși de înțeles; probabil că măturatul străzilor era o meserie de risc maxim.

Taxiul s-a oprit în fața localului Tom & Jerry's Bar and Grill și m-a lăsat să cobor după ce am plătit 430 K. Am pășit pe trotuar cu mâna pe pistol, dar în jur nu era nimeni. M-am grăbit să intru în bar.

Înăuntru era surprinzător de curat, slab iluminat și cu mobilier din imitație de lemn de pin și imitație de piele. M-am dus la bar și am luat niște imitație de bourbon și, probabil, apă adevărată pentru 120 K. Apa a costat 20 K. O chelneriță a venit cu o tavă.

– Bagi una, frate-bărbat?

Pe tavă se găsea un set de seringi hipodermice de modă veche, cu ace.

– Nu azi, mulțumesc.

Dacă aveam „să bag una", aș fi utilizat un aerosol. Acele păreau neigienice și dureroase.

Ea a lăsat drogul pe bar și s-a așezat pe taburetul de lângă mine. Și-a lăsat bărbia în palmă și și-a privit reflexia din oglinda dinapoia barului.

– Dumnezeule. Abia marți.

Am mormăit ceva.

– Vrei să mergi în spate pentru una mică?

Am privit-o cu ceea ce speram că era o expresie neutră. Purta doar o fustă scurtă dintr-un material străveziu, care se desfăcea într-un V în față, expunându-i oasele pelviene și câteva fire pubiene oxigenate. M-am întrebat ce naiba ținea fusta să nu cadă de pe ea. Femeia nu

arăta rău și putea avea orice vârstă între douăzeci și patruzeci de ani. Era totuși greu de spus ce se putea realiza în ziua de azi cu chirurgia estetică și machiajele. Poate că era mai bătrână decât maică-mea.

– Mulțumesc oricum.

– Nu azi?

– Exact.

– Dacă vrei, îți pot aduce un băiat drăguț…

– Nu. Nu, mulțumesc.

Ce mai lume…

Ea a țuguiat buzele spre oglindă, o expresie care era probabil mai bătrână decât *Homo sapiens*.

– Nu mă placi.

– Ba chiar te plac. Atât doar că nu de-aia am venit aici.

– Mă rog… fiecare se distrează în felul lui. A ridicat din umeri. Hei, Jerry. Dă-mi o bere mică.

Barmanul i-a adus sticla.

– O, la dracu', portofelul mi-e încuiat. Domnu', ai patruzeci de calorii în plus?

Aveam destule tichete de rații ca să ofer un banchet. Am rupt un cincizeci și l-am dat barmanului.

– Iisuse! s-a holbat ea. Cum de ai carnetu-ntreg la sfârșitul lunii?

În cât mai puține cuvinte posibil i-am spus cine eram și cum izbutisem să am atâtea calorii. În cutia poștală mă așteptaseră tichete pentru două luni, iar eu nu le folosisem nici măcar pe cele căpătate de la Forță. Femeia s-a oferit să-mi cumpere unul pentru zece miare, dar nu voiam să mă implic simultan în mai multe afaceri ilegale.

În bar au intrat doi bărbați, unul neînarmat, iar celălalt atât cu pistol, cât și cu carabină de asalt. Bodyguardul s-a așezat lângă ușă, iar celălalt bărbat s-a apropiat de mine.

– Domnul Mandella?

– Exact.

– Ne așezăm într-un separeu?

Nu s-a prezentat.

A luat o ceașcă de cafea, iar eu am sorbit dintr-o halbă de bere.

– Nu țin arhive de documente, dar am o memorie excelentă. Spune-mi ce fel de slujbă te interesează, ce calificări ai, ce salariu vei accepta și așa mai departe.

I-am spus că aș prefera să aștept o slujbă în care mi-aș fi putut folosi calitățile de profesor de fizică, de cercetător sau chiar de inginer. Nu aveam nevoie de o slujbă pentru două-trei luni, deoarece intenționam să călătoresc și să cheltuiesc bani pentru o vreme. Doream minimum 20000 K pe lună, dar cât urma să accept avea să depindă de natura slujbei.

El n-a scos niciun cuvânt până n-am terminat.

– Clarisim. Acum, mă tem… îți va fi greu să găsești o slujbă în fizică. De profesor nici nu poate fi vorba; nu pot să fac rost de slujbe în care persoana este expusă constant publicului. În cercetare… diploma ta este veche de aproape un sfert de secol. Probabil că ar trebui să revii cinci-șase ani la școală.

– Aș putea s-o fac, am rostit.

– Singura caracteristică realmente interesantă pe care o ai este experiența de luptă. Probabil că te-aș putea plasa într-o slujbă de supervizor la o agenție de bodyguarzi, chiar pentru mai mult de douăzeci de miare. Ai putea câștiga aproape la fel de mult dacă ai fi tu însuși bodyguard.

– Mulțumesc, dar nu vreau să-mi asum riscuri pentru pielea altuia.

– Clarisim. Nu pot spune că te învinovățesc. Și-a terminat cafeaua printr-un leorpăit prelung. Bun, trebuie să plec, am o mie de chestii de făcut. Te-am ținut minte și-o să vorbesc cu niște oameni.

– Bine. Ne vedem peste câteva luni.

– Clarisim. Nu-i nevoie să stabilim o întâlnire. Vin aici zilnic la ora unsprezece ca să-mi beau cafeaua. Ajunge să sosești.

Am terminat berea și am chemat un taxi să mă ducă acasă. M-aș fi plimbat prin oraș, totuși mama avea dreptate. Trebuia să-mi iau mai întâi un bodyguard.

9

Am ajuns acasă și telefonul pâlpâia albastru-deschis. N-am știut ce să fac, așa că am apăsat tasta „operator“.

Capul unei tinere drăguțe s-a materializat în cub.

– Operator Jefferson, a rosti ea. Vă pot ajuta?

– Da… ce-nseamnă când cubul pâlpâie albastru?

– Poftim?

– Ce înseamnă când telefonul…

– Vorbiți serios?

Începeau să mă cam obosească chestiile astea.

– Este o poveste lungă. Îți spun cu toată sinceritatea că nu știu.

– Când pâlpâie albastru, trebuie să apelați operatorul.

– Perfect, am făcut-o.

– Nu, nu pe mine, ci adevăratul operator. Apăsați nouă, apoi zero.

M-am conformat și a apărut o hoașcă bătrână.

– Opierator.

– Sunt William Mandella de la 301-52-574-3975. Trebuia să sun la operator.

– O zecundă. A întins mâna în afara câmpului meu vizual și a tastat ceva. V-a zunat tata, de la 605-19-556-2027.

Am mâzgălit numărul pe padul de lângă telefon.

– Pe unde vine asta?

– O zecundă. Dakota de Zud.

– Mulțumesc.

Nu cunoșteam pe nimeni în Dakota de Sud.

La telefon a răspuns o bătrână cu chip plăcut.

– Da?

– Am fost sunat de la numărul acesta… ăăă… sunt…

– A, sergent Mandella! O clipă.

Am privit bara diagonală a patternului de așteptare timp de o secundă, apoi timp de cincizeci de secunde sau mai mult. Apoi a apărut un cap.

Marygay.

– William, mi-a fost al dracului de greu să te găsesc.

– Scumpo, și mie mi-a fost greu să dau de tine. Ce faci în Dakota de Sud?

– Părinții mei locuiesc aici, într-o comunitate mică. De aceea a durat atât de mult să vin la telefon. A ridicat brațele murdare. Scoteam

cartofii.

– Dar când m-am interesat… arhivele spuneau – arhivele din Tucson spuneau că ambii tăi părinți au murit.

– Nu, ei sunt pur și simplu retrași – știi despre retrași? – nume noi, vieți noi. Am aflat cuvântul de la o verișoară.

– Ia zi, cum a fost până acum? Îți place viața la țară?

– Ăsta-i un motiv pentru care am dorit să vorbesc cu tine. Willy, m-am plictisit. Totul e foarte sănătos și frumos, dar vreau să fac ceva imoral și depravat. Evident, m-am gândit la tine.

– Sunt măgulit. Vin să te iau la ora opt?

Ea s-a uitat la ceasul de deasupra telefonului.

– Nu, uite ce-ți zic, haide să ne odihnim în noaptea asta. În plus trebuie să scot restul cartofilor. Haide să ne întâlnim la… jetportul de pe Ellis Island, mâine-dimineață la ora zece. Mmm… la biroul de informații de la Trans-World.

– Bine. Pentru ce destinație să fac rezervările? Ea a strâns din umeri. Alege un loc.

– Londra era destul de depravată.

– Sună bine. Clasa întâi?

– Ce altceva? O să rezerv un apartament într-un dirijabil.

– Perfect. Decadent. Pentru câte zile să fac bagaje?

– O să cumpărăm haine de pe drum. Puține bagaje. Doar câte o geantă de voiaj de fiecare.

Ea a chicotit.

– Minunat. Mâine la zece.

– Perfect, atunci… Marygay, ai vreo armă?

– Este atât de rău?

– Aici în jurul Washingtonului, da, este.

– Bine, o să fac rost de una. Tata are vreo două deasupra șemineului. Cred că i-au rămas de la Tucson.

– Să sperăm că n-o s-avem nevoie de ele.

– Willy, știi bine că vor fi doar ca decorațiuni exterioare. Eu n-am putut ucide nici măcar un tauran.

– Bineînțeles. Am tăcut amândoi pentru o secundă și ne-am privit în ochi. Rămâne atunci pe mâine, la zece.

– Exact. Te iubesc.

A chicotit din nou și a închis.

Erau pur și simplu prea multe lucruri la care să mă gândesc deodată.

Am cumpărat pentru noi două tichete de dirijabil pentru o călătorie în jurul lumii; escale nelimitate, atât timp cât mergeai mereu spre est.

Am avut nevoie de mai bine de două ore ca să ajung la Ellis cu autotaxiul și monoraiul. Am ajuns mai devreme, dar Marygay ajunsese deja.

Stătea de vorbă cu fata de la biroul de informații și nu m-a văzut apropiindu-mă. Îmbrăcămintea pe care o purta era cu adevărat fascinantă: o salopetă integrală, mulată, din plastic cu un model de mâini înlănțuite; odată cu schimbarea unghiului de vedere, diverse mâini dispuse strategic deveneau transparente. Toată pielea îi era ușor arămită de soare. Nu știu dacă sentimentul care a năvălit peste mine era pasiune carnală simplă și onestă sau ceva mai complicat. M-am grăbit să mă apropii de ea.

Iar apoi i-am șoptit la ureche:

– Ce-o să facem următoarele trei ore?

Ea s-a răsucit și m-a strâns scurt în brațe, apoi i-a mulțumit fetei de la birou, m-a prins de mână și m-a tras după ea spre un trotuar rulant.

– Ăăă… încotro mergem?

– Nu pune întrebări, sergent. Taci și urmează-mă.

Am pășit pe un sens giratoriu mobil și am fost transferați pe un trotuar rulant care mergea spre est.

– Vrei să mănânci sau să bei ceva? a întrebat ea inocent.

Am încercat să surâd lasciv.

– Există variante?

Marygay a râs vesel. Câțiva trecători s-au holbat spre noi.

– Doar o clipă, aici!

Am sărit de pe trotuar. Era un coridor cu anunțul „Minicamere“. Ea mi-a întins o cheie.

Blestemata de salopetă din plastic se închidea prin electricitate statică. Deoarece minicamera nu era altceva decât un pat uriaș cu saltea cu apă, a fost cât pe ce să-mi rup gâtul când m-a scuturat prima dată.

Mi-am revenit.

Stăteam întinși pe burtă și priveam prin peretele de sticlă unidirecțional la oamenii care se grăbeau în jurul nostru pe coridoare. Marygay mi-a trecut un chiștoc.

– William, tu ai folosit până acum chestia aia?

– Care chestie?

– Pistolul.

– Am tras doar o singură dată cu el, în magazinul din care l-am cumpărat.

– Chiar crezi că l-ai putea îndrepta spre cineva, ca să-l faci bucăți?

Am tras un fum scurt și i-am restituit chiștocul.

– Să fiu sincer, nu m-am gândit prea mult la asta. Până n-am vorbit aseară cu tine.

– Și?

– Păi… nu știu sigur. Singura dată când am ucis a fost pe Aleph, sub condiționare hipnotică. Totuși nu cred că m-ar… deranja, nu prea mult, și în niciun caz dacă celălalt ar fi încercat să mă omoare. De ce m-ar deranja într-un asemenea caz?

– Viața, a spus ea pe un ton plângăreț, viața este…

– Viața este un ghem de celule care se mișcă având un scop comun. Dacă scopul comun este de a mă rade pe mine…

– Of, William. Vorbești ca bătrânul Cortez.

– Cortez ne-a ținut în viață.

– Nu pe mulți dintre noi, a replicat prompt Marygay.

M-am întors pe spate și am studiat plafonul. Ea a desenat pe pieptul meu, împingând transpirația cu vârful degetului.

– Îmi pare rău, William. Cred că amândoi încercăm pur și simplu să ne adaptăm.

– E-n regulă. Oricum, tu ai dreptate.

Am stat de vorbă mult timp. După turneele noastre publicitare (în care fuseserăm foarte protejați), Marygay nu fusese decât într-un singur centru urban: Sioux Falls. Merseseră acolo împreună cu părinții ei și cu bodyguardul comunității. Părea o versiune la scară redusă a Washingtonului: aceleași probleme, dar nu la fel de acute.

Am enumerat lucrurile care ne deranjau: violența, costul ridicat al vieții, prea mulți oameni peste tot. Eu adăugasem și homoviața, însă Marygay a spus că nu înțelegeam dinamica socială care dusese la

apariția ei; fusese un fenomen inevitabil. Unica obiecție pe care o avea față de ea era că scosese din circulație așa mulți bărbați chipeși.

Totuși principalul aspect dezolant era că totul păruse fie să se înrăutățească, fie, în cazul cel mai bun, să rămână la fel cum fusese. Ai fi prezis că cel puțin unele fațete ale vieții cotidiene s-ar fi îmbunătățit vizibil în douăzeci și doi de ani. Tatăl ei afirma că Războiul fusese factorul cauzator de rău: orice persoană care dovedea o fărâmă de talent era absorbită de FENU; cei foarte buni intrau sub incidența Legii de Mobilizare a Elitei și sfârșeau prin a fi carne de tun.

Era greu să nu fiu de acord cu el. Războaiele din trecut acceleraseră frecvent reforma socială, asiguraseră beneficii tehnologice, ba chiar declanșaseră activități artistice. Acesta însă părea conceput în mod special pentru a nu asigura niciunul dintre produsele acelea secundare. În cazul cel mai bun, îmbunătățirile aduse tehnologiei de la sfârșitul secolului al XX-lea fuseseră – ca în cazul bombelor tahionice și navelor de război lungi de doi kilometri – dezvoltări interesante ale unor lucruri ce necesitaseră doar sinergia banilor cu tehnici inginerești deja existente. Reformă socială? Lumea se găsea practic sub incidența legii marțiale. Cât despre artă, nu sunt sigur că pot deosebi operele bune de cele slabe. Totuși artiștii trebuie să reflecte într-o anumită măsură starea vremurilor. Tablourile și sculpturile abundau în torturi și meditații sumbre; filmele păreau statice și lipsite de intrigă; muzica era dominată de renașteri nostalgice ale unor forme anterioare; arhitectura era preocupată primordial de găsirea de locuri în care să-i înghesuie pe toți; literatura era aproape de neînțeles. Majoritatea oamenilor păreau să-și fi petrecut majoritatea timpului încercând să găsească modalități

de păcălire a guvernului, străduindu-se să fure câțiva K suplimentari sau tichete de rații fără să-și pericliteze prea mult viețile.

Și în trecut oamenii ale căror țări se aflau în război erau constant în contact cu războiul. Ziarele erau pline de reportaje, veterani reveneau de pe front, alteori frontul intra chiar în oraș, cu invadatorii mărșăluind pe strada principală sau cu bombe șuierând prin văzduhul nopții… totuși existase întotdeauna fie sentimentul înaintării spre victorie, fie cel puțin al amânării înfrângerii. Inamicul era ceva tangibil, monstrul unui propagandist pe care-l puteai înțelege, pe care-l puteai urî.

Însă războiul acesta… inamicul era un organism ciudat abia vag înțeles, mai adesea subiect de caricaturi, decât de coșmaruri. Efectul principal al războiului asupra frontului de acasă era economic, lipsit de sentimente – mai multe taxe, dar și mai multe slujbe. După douăzeci și doi de ani, doar douăzeci și șapte de veterani se înapoiaseră; insuficient pentru a se organiza o paradă decentă. Pentru majoritatea oamenilor, cel mai important despre război era că dacă s-ar fi încheiat brusc, economia Pământului ar fi colapsat.

Te apropiai de dirijabil la bordul unui mic aparat de zbor cu elice, care plutea până la corespondența traiectoriilor, apoi andoca. Un hamal ne-a luat bagajele, noi am predat armele la seif, apoi am ieșit.

Aproape toți pasagerii se găseau pe puntea de promenadă și se uitau la Manhattanul care se apropia încetișor de orizont. Era o imagine stranie. Aerul era foarte nemișcat, așa că primele treizeci-patruzeci de niveluri pornind de la sol ale clădirilor erau îngropate în smog.

Părea un oraș construit pe un nor. Am privit un timp, apoi am intrat să mâncăm.

Mâncărurile erau elegant servite și simple: file de vită, două feluri de legume, vin. Brânză, fructe și din nou vin pentru desert. Fără fleacuri de felul tichetelor pentru rații; o lacună din legile raționalizării sugera că nu erau necesare pentru mese consumate în timpul transporturilor intercontinentale.

Am petrecut trei zile în lenevie confortabilă, traversând Atlanticul. Dirijabilele fuseseră o noutate când noi părăsiserăm Pământul, iar acum se dovedeau unul dintre puținele noi întreprinderi financiare de succes de la sfârșitul secolului al XX-lea… compania care le construise cumpărase câteva arme nucleare datate; o bucată de plutoniu de mărimea unei bombe putea ține toată flota în văzduh pentru ani întregi. Și, odată lansate, ele nu mai coborau niciodată. Hoteluri plutitoare, alimentate și întreținute de un serviciu regulat de navete, ele reprezentau un ultim vestigiu al luxului într-o lume în care nouă miliarde de oameni aveau câte ceva de mâncat și aproape nimeni nu avea destul.

Zărită din aer, Londra nu era la fel de deprimantă pe cum fusese New Yorkul; aerul era limpede, deși Tamisa era otrăvită. Ne-am strâns bagajele, am ridicat armele și am coborât pe platforma pentru aparate cu aterizare verticală de pe Hiltonul din Londra. Am închiriat două tricicluri de la hotel și, cu hărți în mâini, am pornit spre Regent Street, intenționând să cinăm în venerabila Cafe Royal.

Triciclurile erau mici vehicule blindate, stabilizate giroscopic pentru ca să nu poată fi răsturnate. Părea un exces de prudență pentru partea din Londra prin care am mers, dar am bănuit că existau probabil secțiuni la fel de dure ca Washingtonul.

Eu am comandat friptură marinată de vânat, iar Marygay a luat somon; ambele au fost foarte bune, dar incredibil de scumpe. La început m-am simțit ușor impresionat de sala uriașă, plină cu mobilier plușat, oglinzi și poleieli decolorate, foarte tăcută, deși erau ocupate o duzină de mese, și am vorbit în șoaptă, până ce am înțeles că era o prostie.

La cafea, am întrebat-o pe Marygay care era treaba cu părinții ei.

– O, se-ntâmplă destul de frecvent, a zis ea. Tata s-a băgat într-o afacere cu tichete pentru rații. A cumpărat de pe piața neagră niște tichete care s-au dovedit false. Asta l-a costat slujba și probabil că ar fi făcut și închisoare, dar pe când aștepta procesul l-a contactat un răpitor de corpuri.

– „Răpitor de corpuri"?

– Exact. Ei există în toate organizațiile comunitare. Ele trebuie să se poată bizui pe brațe de muncă de nădejde, oameni care să nu fie eligibili pentru ajutorul de șomaj… oameni care să nu poată să-și lase pur și simplu uneltele din mâini și să plece când munca devine prea grea. Însă aproape toți pot primi suficientă asistență ca să rămână în viață; toți care nu sunt pe listele de rahat ale guvernului.

– Așa că el a dispărut înainte să-i înceapă procesul?

Ea a încuviințat din cap.

– A avut de ales între viața în comunitate, despre care știa că nu era ușoară, și trecerea la mila statului după câțiva ani în care ar fi muncit într-o fermă-închisoare; foștii deținuți nu se mai pot angaja oficial. A trebuit să-și piardă locuința, pe care a pus-o ca garanție pentru

cauțiune, dar guvernul i-ar fi luat-o oricum, după ce era închis. Așa că răpitorul de corpuri i-a oferit lui și mamei identități noi, transport până la comunitate, o căsuță și un lot de teren. Ei au acceptat.

– Și cu ce s-a ales răpitorul de corpuri?

– El în sine probabil că nu s-a ales cu nimic. Comunitatea a căpătat tichetele lor pentru rații; aveau voie să-și păstreze banii, deși nu dețineau mare lucru…

– Și ce se-ntâmplă dacă ar fi prinși acum?

– Nici vorbă! Marygay a izbucnit în râs. Comunitățile asigură peste jumătate din produsele din toată țara – practic ele sunt un braț neoficial al guvernului. Sunt sigură că CBI-ul știe exact unde sunt… Tata bombăne că de fapt nu-i decât altă formă de închisoare.

– Ce aranjament bizar…

– Principalul este că asigură menținerea agriculturii. Marygay și-a îndepărtat farfurioara de desert cu un centimetru simbolic. Iar ei mănâncă mai bine decât majoritatea oamenilor, mai bine decât au mâncat vreodată în oraș. Mama cunoaște o sută de feluri în care să gătească pui și cartofi.

După cină, am mers la un spectacol muzical. Hotelul ne obținuse bilete la o „traducere culturală“ a vechii opere rock *Hair*. Programul preciza că regizorul își permisese unele libertăți cu coregrafia originală, deoarece pe timpuri nu se permiteau acuplări autentice pe scenă. Muzica era plăcută, de modă veche, totuși niciunul dintre noi nu era chiar atât de vârstnic pentru a fi cuprins de nostalgie lacrimogenă. Era totuși mai mult plăcut decât filmele pe care le

văzusem, iar unele dintre acțiunile fizice executate erau destul de inspiratoare. A doua zi dimineață am dormit până târziu.

Am mers supuși să urmărim schimbarea gărzii la Palatul Buckingham, am trecut prin British Museum, am mâncat fish and chips, ne-am dus la Stratford-on-Avon și am prins Old Vic reprezentând o piesă de neînțeles despre un rege nebun, și n-am intrat în niciun bucluc până în ziua dinaintea plecării programate spre Lisabona.

Era cam 2 noaptea și treceam cu triciclurile pe o arteră aproape pustie. Am ocolit un colț și am dat peste o gașcă de băieți care snopeau în bătaie pe cineva. Am frânat lângă trotuar și am sărit de pe vehiculul meu, trăgând cu pistolul pe deasupra capetelor lor.

Persoana atacată era o fată; era un viol. Majoritatea băieților s-au împrăștiat, însă unul a scos un pistol din haină și l-am împușcat. Țin minte că încercasem să-i țintesc brațul. Proiectilul i-a lovit umărul și i-a smuls brațul și vreo jumătate din piept; l-a aruncat doi metri, izbindu-l de fațada unei clădiri, și probabil că era mort înainte să fi atins pavajul.

Ceilalți au fugit, deși unul dintre ei a tras spre mine cu un pistolet. L-am privit foarte mult timp încercând să mă ucidă, până mi-a trecut prin minte să trag și eu. Am trimis o salvă mult pe deasupra, iar el s-a repezit pe o străduță secundară și a dispărut.

Fata a privit buimăcită în jur, a văzut corpul mutilat al atacatorului ei, s-a ridicat în picioare, clătinându-se, după care a fugit, zbierând, goală de la mijloc în jos. Știam că ar fi trebuit să încerc s-o opresc, dar nu mi-am putut găsi vocea, iar tălpile îmi păreau țintuite de trotuar.

S-a auzit bufnetul unei portiere de triciclu și Marygay a apărut lângă mine.

– Ce s-a… A icnit, zărind mortul. C-ce a făcut?

Am rămas locului, tăcut și paralizat. Desigur, în ultimii doi ani văzusem destulă moarte în jurul meu, însă acum fusese altceva… nu exista nimic nobil în a fi strivit de defecțiunea unei componente electronice sau în defectarea costumului tău, în care să înghețí; ba chiar și în moartea într-un schimb de focuri cu un inamic incomprehensibil… totuși moartea păruse naturală în decorul acela. Nu pe străduță caraghioasă din Londra de modă veche, nu pentru încercarea de a fura ceea ce majoritatea oamenilor ar fi oferit gratuit.

Marygay m-a tras de braț.

– Trebuie să plecăm de-aici. Îți vor șterge creierul!

Avea dreptate. M-am întors, am făcut un pas și apoi am căzut pe pavaj. Am privit piciorul care mă trădase și sânge roșu-strălucitor pulsa printr-un orificiu mic din pulpă. Marygay a rupt o fâșie din bluza ei și a început să-mi lege rana. Țin minte că m-am gândit că nu era o rană atât de mare, încât să-mi declanșeze stare de șoc, totuși urechile au început să-mi țiuie și totul a devenit roșu și încețoșat înaintea ochilor. Înainte de a-mi pierde cunoștința, am auzit o sirenă țipând în depărtare.

Din fericire, poliția a găsit-o și pe fată, care alerga pe stradă, la câteva intersecții depărtare. Au comparat versiunea ei despre cele întâmplate cu relatarea mea, amândoi fiind în stare de hipnoză. M-au lăsat să plec, după ce m-au mustrat cu asprime să las aplicarea legii în seama profesioniștilor.

Doream să părăsesc orașele: să-mi iau o raniță în spate și să rătăcesc o vreme prin păduri, să-mi limpezesc gândurile. La fel dorea și Marygay. Am încercat să aranjăm ceva și am aflat că în mediul rural era încă și mai rău ca în orașe. Fermele erau practic tabere înarmate, iar regiunile dintre ele erau conduse de găști nomade care supraviețuiau prin raiduri fulgerătoare întreprinse asupra satelor și fermelor, ucigând și jefuind pentru câteva minute, după care dispăreau în păduri înainte să poată apărea ajutoare.

Cu toate acestea, britanicii își numeau insula „țara cea mai civilizată din Europa". Din cele auzite despre Franța, Spania și Germania, mai ales Germania, aveau probabil dreptate.

Am discutat cu Marygay și am decis să ne scurtăm excursia și să revenim în State. Ne puteam încheia turul după ce ne aclimatizaserăm cu secolul al XXI-lea. Era mult prea străin pentru noi ca să-l luăm într-o singură doză.

Linia de dirijabile ne-a returnat majoritatea banilor și am luat o cursă convențională, suborbitală, spre casă. Piciorul mi-a pulsat din cauza altitudinii mari, deși rana se vindecase aproape complet.

În ultimii douăzeci de ani se înregistraseră progrese însemnate în tratamentul rănilor de gloanțe. Beneficiaseră de multe cazuri practice.

Ne-am despărțit la Ellis. Descrierea făcută de Marygay a traiului în comunitate mă atrăgea mai mult decât orașul; am convenit să mă alătur ei după vreo săptămână și m-am întors la Washington.

Am apăsat butonul soneriei și a răspuns o femeie necunoscută, care a întredeschis ușa vreo doi centimetri și m-a privit.

– Scuzați, am rostit, nu este apartamentul doamnei Mandella?

– A, tu trebuie să fii William! Femeia a închis ușa, a scos lanțul și a redeschis ușa larg. Beth, ia uite cine a venit!

Mama a apărut în living, venind din bucătărie și ștergându-și mâinile pe un prosop.

– Willy… de ce te-ai întors așa devreme?

– Păi… este o poveste lungă.

– Stai jos, stai jos, a rostit cealaltă femeie. Dă-mi voie să-ți aduc ceva de băut – nu-ncepe povestea până nu mă întorc.

– Așteaptă, a intervenit mama. Nici măcar nu v-am făcut cunoștință. William, ea este Rhonda Wilder. Rhonda, el este fiul meu William.

– Abia așteptam să te cunosc, a zis Rhonda. Beth mi-a povestit totul despre tine – o bere rece, da?

– Da.

Era o femeie de vârstă mijlocie, bine făcută și destul de plăcută. M-am întrebat de ce n-o întâlnisem până atunci. Am întrebat-o pe mama dacă era o vecină.

– Ăăă… de fapt este mai mult decât atât, William. Ea îmi este colegă de apartament de doi ani. De aceea am avut o cameră în plus când ai venit acasă – o singură persoană nu are dreptul la două dormitoare.

– Dar de ce…

– Nu ți-am spus fiindcă n-am vrut să consideri că o scoteai din camera ei cât timp aveai să stai aici. Și într-adevăr n-ai scos-o; ea are…

– Exact, a zis Rhonda revenind cu berea. Am rude în Pennsylvania, în zona rurală. Pot sta oricând cu ei.

– Mulțumesc. Am luat berea. De fapt, n-o să rămân mult aici. Sunt cumva în drum spre Dakota de Sud. Am găsit alt loc în care să trag.

– O, nu, a intervenit Rhonda. Pot să mă culc pe canapea.

Eram un mascul de modă prea veche ca să accept așa ceva; am discutat timp de un minut și am sfârșit eu cu canapeaua.

I-am povestit Rhondei cine era Marygay și le-am spus amândurora despre aventura noastră tulburătoare din Anglia și că reveniserăm în țară pentru a ne readapta. Mă așteptasem ca mama să fie oripilată fiindcă ucisesem un om, dar ea a acceptat faptul fără comentarii. Rhonda a bombănit puțin despre riscul de a fi în oraș după miezul nopții, și mai ales fără bodyguard.

Am discutat despre asta și despre alte subiecte până târziu în noapte, când mama și-a chemat bodyguardul și a plecat la muncă.

Ceva mă sâcâise toată seara, ceva din felul cum se purtau mama și Rhonda una față de cealaltă. După plecarea mamei, am decis să dau cărțile pe față.

– Rhonda… M-am așezat pe scaun vizavi de ea. Nu știam cum anume să încep. Care este… ăăă… care-i relația ta cu maică-mea?

Ea a sorbit pe îndelete din pahar.

– Suntem prietene bune. M-a privit cu un amestec de sfidare și resemnare. Prietene foarte bune. Uneori iubite.

M-am simțit brusc pierdut și pustiit la interior. Mama mea?

– Ascultă, a continuat ea. Ar fi bine să-ncerci să nu mai trăiești în anii 1990. S-ar putea ca asta să nu fie cea mai bună dintre toate lumile posibile, dar nu poți să evadezi din ea.

S-a ridicat și s-a apropiat de mine; mi-a luat mâna și aproape a îngenuncheat înaintea mea. Glasul îi devenise mai blând.

– William… ascultă-mă, sunt doar cu doi ani mai vârstnică decât tine – adică m-am născut cu doi ani înaintea ta – …vreau să spun că pot înțelege ce simți. Și mama ta înțelege. Ea, relația noastră vreau să spun… nu este un secret pentru nimeni altcineva. Este perfect normală. În cei douăzeci de ani care au trecut s-au schimbat multe. Ar trebui să te schimbi și tu.

Nu am rostit nimic.

Ea s-a ridicat și a continuat ferm:

– Deoarece mama ta are șaizeci de ani, crezi că ea și-a depășit nevoia de dragoste? Are nevoie de dragoste chiar mai mult decât tine. Chiar și acum. Mai ales acum.

În ochi i se citeau acuzații.

– Mai ales acum când tu ai revenit din trecutul mort. Când i-ai reamintit cât de bătrână este. Cât de bătrână sunt eu, care sunt cu

douăzeci de ani mai tânără.

Glasul i-a tremurat și s-a frânt, și a fugit în camera ei.

I-am scris mamei un bilet, spunând că sunase Marygay; apăruse o urgență și trebuia să plec imediat spre Dakota de Sud. Am chemat un bodyguard și am plecat.

Un autobuz vechi și ponosit, care șuiera și scăpa ozon m-a lăsat la intersecția dintre un drum prost și altul chiar mai prost. Avusesem nevoie de o oră ca să parcurg cei 2000 de kilometri până la Sioux Falls, două ore pentru zborul cu elicopterul până la Geddes, aflat la 150 de kilometri depărtare și trei ore de așteptat și zgâlțâit în autobuzul uzat ca să parcurg ultimii 12 kilometri până la Freehold, o organizație de comunități unde își avea proprietatea familia Potter. M-am întrebat dacă progresia aceea avea să continue și dacă aveam să merg patru ore pe jos pe drumul acesta de pământ spre fermă.

Abia după o jumătate de oră am ajuns la o clădire. Geanta îmi devenea intolerabil de grea, iar pistolul masiv îmi irita șoldul. Am mers pe o alee pavată cu pietre până la ușa unui dom simplu din plastic și am tras de o sfoară care a declanșat un clopoțel la interior. Vizorul din ușă s-a întunecat.

– Cine este?

Glasul era înăbușit de lemnul gros.

– Un străin care vrea să știe cum să ajungă undeva.

– Întreabă.

Nu puteam spune dacă era o femeie sau un copil.

– Caut ferma familiei Potter.

– O secundă.

Pașii s-au îndepărtat, apoi au revenit.

– Mai mergi înainte încă unu virgulă nouă kilometri. Pe dreapta o să vezi mulți cartofi și fasole verde. Probabil c-o să simți și mirosul găinilor.

– Mulțumesc.

– Dacă vrei să bei ceva, avem o pompă în spate. Nu te pot lăsa înăuntru cât timp soțul meu nu-i acasă.

– Înțeleg. Mulțumesc.

Apa avea un gust metalic, dar era minunat de rece.

N-aș fi recunoscut cartofii sau fasolea verde nici dacă m-ar fi mușcat de gleznă, dar știam cum să merg cu pași de jumătate de metru. Așa că am decis să număr până la 3800 și să inspir adânc. Bănuiam că puteam să-mi dau seama de deosebirea dintre mirosul de găinaț și absența lui.

Când am ajuns la 3650, am zărit o cărare săpată de făgașuri, care ducea la un complex din domuri de plastic și clădiri dreptunghiulare construite aparent din brazde de iarbă. Exista de asemenea un țarc care conținea o mică explozie de populație de găini. Miroseau într-adevăr, dar nu foarte puternic.

Pe la jumătatea cărării, o ușă s-a deschis și Marygay a apărut în fugă, purtând doar o rochiță transparentă. După o îmbrățișare unsuroasă,

dar răsplătitoare, m-a întrebat ce căutam aici atât de devreme.

– Maică-mea și-a găzduit niște prietene și n-am vrut să fie nevoite să plece din cauza mea. Cred că ar fi trebuit să te fi anunțat.

– Să știi că ar fi trebuit s-o faci… ai fi scăpat de un drum lung – dar avem destule camere, nu-ți face griji în privința asta.

M-a condus înăuntru ca să-mi prezinte părinții ei, care m-au salutat cu căldură și m-au făcut să mă simt în mod clar excesiv de îmbrăcat. Chipurile le trădau vârsta, însă corpurile aveau tonus și puține riduri.

Întrucât cina reprezenta o ocazie specială, au lăsat găinile să supraviețuiască și au deschis o conservă de carne de vită, pe care au încălzit-o alături de varză și cartofi. Pentru gusturile mele simple, mâncarea aceea era echivalentă cu majoritatea gastronomiei de vârf cu care fusesem servit în dirijabil și în Londra.

La cafea și la brânza de capră (și-au cerut scuze că nu aveau vin; recolta comunității avea să fie culeasă abia peste două săptămâni). I-am întrebat ce fel de muncă aș fi putut face.

– Will, a zis domnul Potter, nu mă sfiesc să spun că sosirea ta aici este un dar ceresc. Noi avem cinci acri care zac pur și simplu necultivați, pentru că nu avem destule brațe de muncă. Poți să iei plugul mâine și să începi să-i desțelenești.

– Vrei să mai cultivi cartofi, tată? a întrebat Marygay.

– Nu, nu… nu-n anotimpul ăsta. Soia – se vinde bine și este bună pentru sol. Încă ceva, Will, nopțile noi facem de pază cu rândul.

Pentru că suntem patru, ar trebui să putem dormi ceva mai mult. A sorbit zgomotos din cafea. Ia să vedem ce-ar mai fi…

– Richard, a intervenit doamna Potter, spune-i despre seră.

– Așa-i, da, sera. Comunitate are o seră de doi acri, cam la vreun kilometru de aici, lângă centrul de recreere. În principal, struguri și roșii. Toți lucrăm acolo câte o dimineață sau o după-amiază pe săptămână. Ce-ar fi copii să vă duceți voi acolo diseară… să-i arăți lui Will viața de noapte în fabulosul Freehold? Uneori puteți avea norocul să dați peste un joc realmente excitant de dame.

– Haide, tată, nu-i chiar așa rău.

– De fapt, ai dreptate. Au o bibliotecă destul de bună și o consolă contra cost pentru accesarea Bibliotecii Congresului. Marygay mi-a spus că-ți place să citești. Asta-i bine.

– Sună fascinant. (Așa era.) Dar ce-i cu paza aceea?

– Nicio problemă. Doamna Potter – April și cu mine stăm de pază primele patru ore… ah! S-a ridicat în picioare. Haide să-ți arăt aranjamentul.

Am ieșit afară și ne-am dus la „foișor“, un adăpost construit din saci de nisip pe picioroange. Am suit pe o scară din frânghie, intrând printr-o gaură din mijlocul podelei.

– Cam strâmt aici pentru două persoane, a zis Richard. Ia loc.

Lângă gaura din podea exista un taburet rotativ vechi pentru pian și m-am așezat pe el.

– Este util să poți vedea tot terenul fără să-ți înțepenească gâtul. Ai doar grijă să nu te rotești mereu în aceeași direcție.

A deschis o ladă din lemn și mi-a arătat o pușcă subțire, învelită în cârpe unsuroase.

– O recunoști?

– Bineînțeles. În timpul instruirii de bază, dormisem cu una în pat. Model militar standard T-șaisprezece. Semiautomată, calibrul 18,53 milimetri – de unde dracu’ o ai?

– Comunitatea a participat la o licitație guvernamentală. De acum este o antichitate, fiule.

Mi-a întins-o și am desfăcut-o în două.

Era curată, prea curată.

– A fost utilizată vreodată?

– Nu, de aproape un an. Muniția costă prea mult pentru antrenamente de tir. Poți totuși să tragi două gloanțe și să te convingi că funcționează.

I-am activat luneta și n-am văzut decât verde-strălucitor. Fusese setată pentru vedere pe timp de noapte. Am readus-o la logaritm zero, am pus amplificarea la zece și am reasamblat-o.

– Marygay n-a vrut s-o încerce. A spus că s-a săturat de arme. N-am insistat, totuși trebuie să ai încredere în sculele pe care le folosești.

Am ridicat piedica și am găsit un bulgăre de pământ, despre care telemetrul spunea că se găsea la o distanță de 100–120 de metri.

Am setat la 110 metri, am așezat țeava pe sacii cu nisip, am adus bulgărele în reticul și am apăsat pe trăgaci. Glonțul a șuierat și a spulbera pământ cu vreo cinci centimetri în fața țintei.

– Perfect. Am resetat-o pentru vedere pe timp de noapte, am pus piedica și i-am întins-o. Ce s-a-ntâmplat acum un an?

El a învelit-o cu grijă, ferind ocularul de cârpele unsuroase.

– Au venit niște săritori. Am tras câteva gloanțe și i-am speriat.

– Perfect – ce-i un „săritor"?

– Așa-i, n-ai de unde ști. A scos o țigară cu tutun și mi-a întins tabachera. Nu știu de ce nu le spunem pur și simplu hoți, fiindcă asta sunt. Ba uneori și ucigași. Ei știu că mulți membri ai comunității sunt destul de avuți. Dacă crești culturi pentru vânzare, poți opri jumătate din bani; în plus mulți dintre membrii noștri erau prosperi când i s-au alăturat. Oricum, săritorii profită de izolarea noastră relativă. Ei vin din oraș și încearcă să se furișeze înăuntru, de obicei atacă un loc și apoi fug. În majoritatea timpului nu ajung așa departe, însă fermele care sunt aproape de drum… Auzim focuri de armă la fiecare două săptămâni. De obicei sperie puștii și-i alungă. Dacă continuă, se declanșează o sirenă și comunitatea intră în alertă.

– Nu mi se pare corect pentru cei care locuiesc în apropierea drumului.

– Există și compensații. Ei trebuie să doneze doar jumătate din cota din recoltă pe care o dăm noi. Și ei au primit armament mai greu.

Marygay și cu mine am luat cele două biciclete ale familiei și am pedalat spre centrul de recreere. Eu am căzut doar de două ori,

mergând în beznă pe drumul neregulat.

Centrul era ceva mai animat decât îl descrisese Richard. O fată tânără dansa goală, senzual, în acompaniamentul unui set de tobe de casă lângă peretele îndepărtat al domului. S-a dovedit că era încă la școală: era un proiect pentru cursul de „relativitate culturală“.

De fapt majoritatea celor de aici erau tineri și de aceea încă în școală, totuși ei o considerau ca pe o glumă. După ce învățai să scrii și să citești și puteai absolvi testul de alfabetizare din clasa I, trebuia să urmezi doar un curs pe an, iar unele dintre acelea le puteai absolvi pur și simplu prin înscrierea la ele. Cam ăsta era adevărul despre „învățământul obligatoriu de optsprezece ani“ care ne surprinsese pe Stargate.

Alții jucau jocuri, citeau, o priveau pe dansatoare sau pur și simplu pălăvrăgeau între ei. La bar se servea soia, cafea sau bere apoasă de casă. N-am văzut niciun tichet pentru alimente; totul era produs de comunitate sau fusese cumpărat din exterior cu tichetele comunității.

Am intrat într-o discuție despre război cu niște tipi care știau că Marygay și eu eram veterani. Este greu să descriu atitudinea lor, care era destul de uniformă. Erau furioși într-un mod abstract că susținerea războiului necesita prea mulți bani din taxe; erau convinși că tauranii nu aveau să reprezinte niciodată un pericol pentru Pământ; dar toți știau că aproape jumătate din slujbele din lume erau asociate cu războiul, iar dacă acesta se oprea, totul avea să se dezintegreze.

Eu consideram că totul era deja într-un hal fără de hal, totuși nu crescusem în lumea aceasta. Pe de altă parte, ei nu cunoscuseră niciodată „vremurile de pace“.

Ne-am întors acasă spre miezul nopții, iar Marygay și cu mine am stat fiecare de pază câte două ore. Pe la mijlocul dimineții următoare, regretam că nu dormisem ceva mai mult.

Plugul era o lamă mare pe roți, cu două mânere și acționat de energie atomică. Cu toate acestea, nu dezvoltat cine știe ce putere; doar atât cât să-l deplasezi înainte, foarte încet, dacă lama întâlnea sol moale. Nu mai trebuie spus că în cei cinci acri de teren nedesțelenit nu prea exista sol moale. Plugul înainta câțiva centimetri, se împotmolea, mergea în gol până nu mă opinteam în el, apoi mai înainta câțiva centimetri. În prima zi am acoperit o zecime de acru și în cele din urmă am ajuns să ar câte o cincime de acru pe zi.

Era o muncă grea, istovitoare, însă plăcută. Ascultam în căști muzică din colecția veche de benzi a lui Richard, iar soarele mă bronza peste tot. Începusem să mă gândesc că aș fi putut trăi așa restul vieții, când totul s-a terminat brusc.

Marygay și cu mine citeam în centrul de recreere într-o seară, când am auzit focuri de armă îndepărtate pe drum. Am decis că ar fi fost înțelept să revenim acasă. Mai aveam mai puțin de jumătate din distanță, când focuri au izbucnit în toată partea stângă, pe o linie care părea să se întindă de la drum până mult dincolo de centrul de recreere: un atac coordonat. Am abandonat bicicletele și ne-am târât în patru labe în șanțul de drenaj de lângă drum, cu gloanțele șuierându-ne pe deasupra capetelor. Un vehicul greu a huruit, trăgând în stânga și în dreapta. Am avut nevoie de peste douăzeci de minute ca să ne târâm până acasă. Am trecut pe lângă două ferme care ardeau cu flăcări vii. Am fost bucuros că ferma noastră nu avea lemn în componența ei.

Am observat că dinspre foișorul nostru nu se răspundea cu gloanțe, dar n-am comentat nimic. În fața casei erau doi străini morți și ne-am grăbit să intrăm.

April zăcea pe podea, încă vie, dar sângerând din o sută de răni mici, cauzate de fragmente. Livingul era numai sfărâmături și praf; probabil că cineva aruncase o bombă printr-o fereastră sau ușă. Am lăsat-o pe Marygay cu maică-sa și am fugit la foișor. Scara fusese ridicată, așa că a trebuit să escaladez unul dintre picioroange.

Richard era căzut peste pușcă. În strălucirea verzuie și slabă a lunetei, am putut vedea o gaură perfect rotundă deasupra ochiului său stâng. Un firicel de sânge i se prelinsese pe șaua nasului și se uscase.

I-am întins corpul pe podea și i-am acoperit capul cu cămașa mea. Mi-am umplut buzunarele cu gloanțe, am luat pușca și am revenit în casă.

Marygay încercase s-o aline pe maică-sa. Vorbeau încetișor. Ținea pistolul meu și mai avea o armă pe podea, lângă ea. Când am intrat, a ridicat ochii și a încuviințat sobru din cap, fără să plângă.

April a murmurat ceva și Marygay a zis:

– Mama vrea să știe dacă… tata a suferit. Ea știe că a murit.

– Nu, n-a suferit. Sunt sigur că n-a simțit absolut nimic.

– Asta-i bine.

– Este ceva. Ar fi trebuit să-mi țin gura. Este bine, da.

Am verificat după aceea ușile și ferestrele. N-am putut găsi niciun loc care să mă asigure că dinapoia mea nu se putea furișa un pluton întreg.

– O să ies și o să urc pe casă, le-am spus, întrucât nu mă puteam întoarce la foișor. Să nu tragi decât dacă cineva încearcă să intre în casă… poate că vor crede că locul este pustiu.

Până ce am suit pe acoperișul acoperit cu brazde din iarbă, camionul greu se întorcea pe drum. Prin lunetă am putut vedea că înăuntru erau cinci bărbați, patru în cabină și unul pe platforma din spate, ținând o mitralieră și înconjurat de prăzile furate. Era ghemuit între două frigidere, dar aveam linie de țintire perfectă spre el. Nu am deschis focul, nedorind să atrag atenția. Camionul s-a oprit în fața casei, a rămas un minut pe loc, apoi a intrat pe alee. Parbrizul era probabil antiglonț, totuși am țintit chipul șoferului și am tras un glonț. El a tresărit când glonțul a ricoșat, țiuind și lăsând o stea opacă pe plastic, iar bărbatul de pe platforma din spate a deschis focul. O rafală de gloanțe a vâjâit peste capul meu. Le-am putut auzi izbind sacii de nisip ai foișorului. El nu m-a zărit.

Camionul se afla la zece metri depărtare, când focurile au încetat. În mod evident, mitraliorul reîncărca, ascuns înapoia unui frigider. Am ochit cu atenție și când s-a ivit, gata să tragă, l-am împușcat în gât. Glonțul i-a ieșit prin creștetul capului.

Șoferul a întors camionul într-un arc lung, astfel încât, atunci când s-a oprit, portiera cabinei era în dreptul ușii casei. În felul acesta erau protejați atât de foișor, cât și de mine, deși mă îndoiam că aveau habar unde mă găseam; o T-16 nu are foc la gura țevii și face foarte puțin zgomot. Mi-am scos pantofii și am pășit cu grijă pe acoperișul cabinei, sperând că șoferul va coborî prin portiera din partea sa.

După ce portiera se deschidea, puteam să împroșc toată cabina cu gloanțe.

Zadarnic. Prima s-a deschis cealaltă portieră, care îmi era ascunsă sub prelungirea acoperișului. L-am așteptat pe șofer și am sperat că Marygay era bine ascunsă. N-ar fi trebuit să-mi fac griji.

S-a auzit un muget asurzitor, apoi altul și altul. Camionul greu s-a legănat sub impactul a mii de fleșete micuțe. Un țipăt scurt căruia i-a pus capăt a doua împușcătură.

Am sărit de pe camion și l-am ocolit în fugă, mergând la ușa din spate. Marygay ținea în poală capul mamei ei și cineva plângea încetișor. M-am dus la ele și am simțit obrajii lui Marygay uscați sub palmele mele.

– Bine lucrat, scumpo.

Ea n-a spus nimic. Dinspre ușă se auzea un picurat continuu, apăsat, iar în aer se simțea un iz puternic de fum și carne sfârtecată. Ne-am ghemuit laolaltă și am așteptat sosirea zorilor.

Crezusem că April dormea, însă în lumina slabă a dimineții am văzut că avea ochii larg deschiși și privea în gol. Respira încet, cu șuierături scurte. Pielea îi era ca un pergament cenușiu pătat de sânge uscat. Nu ne-a răspuns când i-am vorbit.

Se auzea un vehicul venind pe drum, așa că am luat pușca și am ieșit. Era un camion cu platforma deschisă și acoperită cu un cearșaf alb, pe care un bărbat striga prin portavoce:

– Răniți… răniți…

Am fluturat din braț și camionul a oprit. Au luat-o pe April cu o targă improvizată și ne-au spus la ce spital mergeau. Am fi vrut s-o însoțim, dar pur și simplu nu aveam loc; platforma camionului era acoperită de oameni în stare mai mult sau mai puțin gravă.

Marygay n-a mai vrut să intre în casă, pentru că de acum se luminase suficient ca să-i poată vedea pe oamenii pe care-i ucisese. Fusese într-adevăr un măcel, dar nu m-am simțit chiar atât de tulburat. Asta m-a neliniștit – să mă confrunt cu un maldăr de hamburgeri umani și să observ în principal doar muștele, furnicile și mirosul. Moartea este mult mai curată în spațiul cosmic.

L-am îngropat pe tatăl lui Marygay în spatele casei, iar când camionul a revenit cu trupul mic al lui April învelit într-un linţoliu, am îngropat-o lângă el. Camionul de salubrizare al comunității a trecut ceva mai târziu și niște bărbați cu măști de gaze s-au ocupat de cadavrele săritorilor.

Am stat sub soarele arzător și, în cele din urmă, Marygay a plâns, mult timp, în tăcere.

11

Am coborât din avion în Dulles și am găsit un monorai spre Columbia.

Era un amestec plăcut de divers de diferite tipuri de clădiri, dispuse în jurul unui lac, înconjurat de copaci. Toate clădirile erau conectate prin trotuar rulant cu zona cea mai largă, un dom Fuller în care se aflau magazine, școli și birouri.

Am fi putut să mergem până la mama pe trotuarul rulant acoperit, dar am preferat să mergem pe alături, prin aerul rece și plăcut, care mirosea a frunze veștede. Dincolo de peretele din plastic lunecau oameni care aveau grijă să nu se holbeze la noi.

Mama n-a răspuns la apelul nostru, dar îmi dăduse un card de acces. Ea ațipise în dormitor, așa că Marygay și cu mine ne-am instalat în living și am citit o vreme.

Am fost brusc speriați de un acces de tuse dinspre dormitor. Am alergat într-acolo și am ciocănit la ușă.

– William? N-am… – tuse – …intră, n-am știut c-ați…

Stătea în capul oaselor în pat, înconjurată de medicamente. Arăta străvezie, palidă și zbârcită.

Și-a aprins un chiștoc, care a părut că-i domolește tusea.

– Când ați intrat? N-am știut…

– Acum câteva minute… De când ai… ești…

– O, e doar un microb pe care l-am luat după ce Rhonda a plecat să-și vadă copiii. În câteva zile o să-mi treacă.

A început iar să tușească și a băut niște lichid roșu, vâscos dintr-o sticluță. Toate medicamentele ei păreau de soiul celor făcute pentru reclamă.

– Ai fost la vreun doctor?

– La doctor? Cerule, nu, Willy! Ei n-au… nu-i serios, nu…

– Nu-i serios? (La optzeci și patru de ani.) Pentru Dumnezeu, mamă…

M-am dus la telefonul din bucătărie și, cu bătaie de cap, am reușit să sun la spital.

În cub s-a materializat o fată banală de vreo douăzeci de ani.

– Asistenta Donaldson, Servicii Generale.

Avea zâmbetul fix și sinceritatea profesională. Dar toată lumea zâmbea.

– Mama mea trebuie consultată de un doctor. Are o…

– Numele și numărul, vă rog.

– Beth Mandella. L-am rostit pe litere. Ce fel de număr?

– Numărul de asistență medicală, desigur, a zâmbit ea.

Am strigat-o pe mama și am întrebat-o ce număr avea.

– Spune că nu-l mai ține minte.

– În regulă, domnule, sunt sigură că-i pot găsi datele.

Și-a întors zâmbetul spre tastatura aflată alături și a introdus un cod.

– Beth Mandella? a repetat cu zâmbetul devenind interogativ. Sunteți *fiul* ei? Dar trebuie să aibă peste optzeci de ani.

– Vă rog… E o poveste lungă… Are nevoie de un doctor…

– Asta-i un fel de glumă?

– Ce vreți să spuneți? Din cealaltă cameră s-a auzit o tuse înăbușită, mult mai neplăcută. Zău… poate fi foarte grav, trebuie să…

– Stimate domn, doamna Mandella are rating zero încă din 2010.

– *Și asta ce dracu' vrea să însemne?*

– D-o-m-n-u-l-e…

Zâmbetul s-a înăsprit.

– Stați! Să presupunem că am venit de pe altă planetă. Ce înseamnă „prioritate zero“?

– Alt… ah ! Vă cunosc! A privit în stânga. Sonya, ia vino aici o clipă! N-ai să ghicești cine…

În cub s-a ivit alt chip, o blondă ștearsă, al cărei zâmbet semăna leit cu al primei.

– Îți aduci aminte? Azi-dimineață, pe post?

– O, da. Unul dintre soldați… hei, asta-i cu adevărat max, cu adevărat max.

Capul s-a retras.

– Domnule Mandella, a început asistenta exuberantă, nu-i de mirare că aveți nelămuriri. În realitate este foarte simplu.

– Ce anume?

– Face parte din Sistemul Universal de Securitate Medicală. La șaptezeci de ani, fiecare om primește un rating, care vine automat de

la Geneva.

– Ce rating? Ce semnifică asta?

Adevărul amar era însă clar.

– Ei bine, ratingul precizează cât de importantă e persoana și care este nivelul de tratament de care poate beneficia. Ratingul trei este general, rating doi are în plus unele prelungiri ale vieții…

– Iar ratingul zero înseamnă fără tratament.

– Exact, domnule Mandella.

În zâmbetul ei nu exista nici urmă de compătimire sau înțelegere.

– Mulțumesc.

Am întrerupt legătura. Marygay stătea înapoia mea, plângând în tăcere, cu gura larg deschisă.

La un magazin de articole sportive am găsit un tub de oxigen pentru alpiniști, iar de la un tip dintr-un bar din Washington am cumpărat niște antibiotice de pe piața neagră. Dar mama nu mai putea răspunde de acum la un tratament de amatori. A mai trăit patru zile. Cei de la crematoriu aveau același zâmbet fix.

Am încercat să iau legătura cu fratele meu Mike, care se afla pe Lună, însă compania de telefoane nu mi-a permis să vorbesc până n-am semnat un contract și am plătit o garanție de 25000 de dolari. A trebuit să obțin un transfer de credit din Geneva. Aprobările au durat o jumătate de zi.

În cele din urmă am reușit să dau peste el.

– A murit mama, i-am spus fără niciun preambul.

A urmat o pauză de o secundă, în timp ce undele radio au alergat spre Lună, și apoi încă o secundă pentru drumul de întoarcere. El a tresărit, apoi a încuviințat încet din cap.

– Nu-i o surpriză. În ultimii zece ani, de fiecare dată când veneam pe Pământ mă întrebam dacă va mai fi acolo. Niciunul n-am avut suficienți bani ca să menținem o legătură foarte strânsă.

În Geneva, ne spusese că timbrele pentru o scrisoare de la Lună la Pământ costau 100 de dolari… plus 5000 de dolari taxe. Nu era încurajată comunicarea cu ceea ce ONU considera a fi o bandă de anarhiști necesari în mod regretabil.

Un timp ne-am compătimit reciproc, apoi Mike a zis:

– Willy, Pământul nu-i un loc pentru tine și Marygay, de-acum știi asta. Vino pe Lună! Aici mai poți fi cineva! Noi nu-i aruncăm pe oameni prin ecluză când împlinesc șaptezeci de ani…

– Va trebui să ne reîncadrăm în FENU.

– Adevărat, dar nu trebuie să luptați. Se spune că-i nevoie de voi mai mult pentru instruire. Iar în timpul liber poți studia, îți poți aduce la zi cunoștințele de fizică… poate că-n cele din urmă intri în cercetare.

Am mai vorbit puțin, în total trei minute. Am primit înapoi 1000 de dolari.

Marygay și cu mine am discutat toată noaptea. Poate că decizia noastră ar fi fost alta dacă n-am fi stat acolo, înconjurați de viața și moartea mamei, dar când s-au arătat zorile, frumusețea mândră, ambițioasă și bine îngrijită a Columbiei devenise sinistră și prevestitoare de rele.

Ne-am făcut valizele, am transferat banii la Tycho Credit Union și am luat un monorai spre Cape.

– În caz că vă interesează, nu sunteți singurii veterani combatanți care s-au întors.

Ofițerul de recrutare era un locotenent musculos, de sex nedefinit. Mintal, am dat cu banul și a căzut pajură.

– Ultima dată am auzit că au fost nouă, a zis ea cu glas de tenor răgușit. Toți au optat pentru Lună… Poate că acolo vă veți întâlni unii amici. A împins peste birou două formulare. Semnați astea și sunteți încadrați. Sublocotenenți.

Formularul era o cerere simplă de încadrare în activitate; de fapt noi nu părăsiserăm nicio clipă FENU, de când se extinsese legea de recrutare, ci avuseserăm doar statut inactiv. Am studiat hârtia.

– Nu văd nimic despre garanțiile care ni s-au promis pe Stargate.

– Nu vor fi necesare. Forța va…

– Locotenente, *eu* cred că este nevoie.

I-am înapoiat formularul. Marygay a făcut la fel.

– Stați să verific.

A părăsit biroul și a dispărut într-o încăpere alăturată. A vorbit o vreme la telefon, apoi am auzit bâzâitul unei imprimante.

A adus înapoi aceleași foi, cu o adăugire scrisă sub numele noastre: SE GARANTEAZĂ ALEGEREA LOCULUI (LUNA) ȘI A ACTIVITĂȚII (SPECIALIȘTI ÎN INSTRUIREA DE LUPTĂ).

Am fost supuși unui examen medical amănunțit și ni s-au luat măsurile pentru noile costume de luptă. Am făcut aranjamentele financiare și în dimineața următoare am plecat cu naveta. Am debarcat la spațioportul Pământului, delectându-ne pentru câteva ore cu gravitația zero, apoi am coborât la baza Grimaldi de pe Lună.

Pe ușa de la „Încartiruirea Ofițerilor în Tranzit“ un mucalit zgâriase: „Lăsați orice speranță, voi care intrați“. Ne-am găsit cabina de două persoane și am început să ne schimbăm pentru masă.

Două ciocănituri în ușă.

– Poșta, domnilor.

Am deschis și sergentul din prag m-a salutat. O clipă m-am holbat la el, apoi mi-am adus aminte că eram ofițer și i-am răspuns la salut. Mi-a înmânat două faxuri identice. I-am dat unul lui Marygay. Inimile noastre trebuie să se fi oprit simultan.

ORDIN*ORDIN*ORDIN

URMĂTORUL PERSONAL:

Mandella William SLT [11575278] COCOMM D Co BNTRAGRI

ȘI

Potter Marygay SLT [17386907] COCOMM B Co BNTRAGRI

SUNT REALOCAȚI LA:

SLT Mandella: PLCOMM 2 PL FATHETA STARGATE

SLT Potter: PLCOMM 3 PL FATHETA STARGATE

DESCRIERE ÎNDATORIRI:

Comandă pluton infanterie în campania Tet-2

NUMITUL PERSONAL SE VA PREZENTA IMEDIAT LA BATALIONUL DE TRANSPORT GRIMALDI ÎN VEDEREA DEPLASĂRII LA STARGATE.

EMIS STARGATE TACBD-1298-8684-1450/4 dec. 2019 SG

SEMN

AUTH COMFA Căpitan

ORDIN*ORDIN*ORDIN

– Nu pierd timpul, nu-i așa? a spus ea cu amărăciune.

– Trebuie să fie un ordin general. Comandamentul Forței de Asalt se află la câteva săptămâni-lumină. Nici măcar nu pot ști că ne-am reînrolat.

– Și garanțiile…?

N-a terminat întrebarea.

– Ei bine, ni s-a *garantat* activitatea la alegere. Dar nimeni n-a garantat că o vom avea mai mult de o oră.

– Ce josnicie!

Am ridicat din umeri.

– Asta-i Armata.

Dar nu am putut alunga sentimentul că ne întorceam acasă.

LOCOTENENTUL MANDELLA
2024-2389 D.HR.

– Rapid și dur.

Îl priveam pe sergentul meu încheietor de pluton, Santesteban, dar vorbeam de unul singur. Sau pentru cine m-ar fi ascultat.

– Mda, a spus el. Trebuie s-o facem în primele două minute. Dacă nu, am belit-o.

Era pragmatic, laconic. Drogat.

Soldatul Collins a apărut împreună cu Halliday. Se țineau de mâini fără să-și dea seama.

– Domnule locotenent? Glasul i-a tremurat puțin. Putem discuta un minut?

– Un minut? am repetat puțin iritat. Trebuie să plecăm în cinci minute. Îmi pare rău.

Îmi venea greu să le urmăresc pe ele două. Niciuna nu avusese experiență de luptă. Știau însă ceea ce știa toată lumea; cât de reduse le erau șansele de a mai fi vreodată împreună. Au rămas într-un colț, bolborosind și mângâindu-se în mod mecanic, lipsite de pasiune, ba chiar de plăcere. Ochii lui Collins sclipeau, dar nu plângea. Halliday era pur și simplu inexpresivă, amorțită de durere. În mod obișnuit era cea mai drăguță dintre ele, însă scânteia dispăruse, lăsând doar un înveliș, apetisant, dar inert.

În lunile de când părăsisem Pământul mă obișnuisem cu lesbienele. Mai mult decât atât: încetasem să mă simt frustrat de pierderea unor potențiale partenere. Totuși homosexualii continuau să mă înfioare.

M-am dezbrăcat și am intrat cu spatele în costumul-cochilie. Cele noi erau al naibii de complicate, cu tot felul de instrumente biometrice inexistente anterior și echipamente pentru traume. Merita însă chinul, în caz că n-o pățeai foarte rău. Să te-ntorci acasă, la o pensie confortabilă și cu o proteză de erou. Se vorbea și despre posibilitatea regenerării, cel puțin în privința brațelor și picioarelor. Era bine chiar s-o aplice cât mai iute, înainte ca Raiul să fie ticsit de oameni îmbucătățiți. Raiul era noua planetă-spital dedicată recuperărilor și permisiilor.

Am încheiat secvența de inițiere și costumul s-a închis singur. Mi-am încleștat dinții înaintea durerii ce nu venea niciodată, când senzorii interni și tuburile pentru fluide mi-au pătruns în corp. Fuseserăm însă condiționați neural, așa că simțeam doar o amețeală ușoară și derutantă. Preferabilă decât moartea prin sângerarea din o mie de răni.

Collins și Halliday își îmbrăcau costumele, iar cealaltă duzină de soldați aproape încheiaseră secvența de inițiere, așa că am intrat în

compartimentul plutonului 3. Ca să-i mai spun o dată „la revedere“ lui Marygay.

Era îmbrăcată și pornise către mine. Ne-am atins căștile și n-am folosit radiourile. Doream intimitate.

– Te simți bine, iubito?

– Perfect. Mi-am luat pilula.

– Clipe fericite! O luasem și eu; te făcea să te simți optimist, fără să intervină asupra capacității de raționare. Știam că cei mai mulți dintre noi urmau probabil să moară, dar nu eram prea mâhnit. Te culci cu mine diseară?

– Dacă vom fi amândoi aici, a replicat ea neutru. Trebuie să iau o pilulă și pentru asta. A încercat să râdă. Ca să dorm, vreau să spun. Cum se descurcă cei noi? Ai zece?

– Zece, da, sunt în regulă. Drogați, c-un sfert de doză.

– Așa am făcut și eu, am încercat să-i relaxez.

De fapt Santesteban era singurul veteran din plutonul meu; cei patru caporali erau de ceva vreme în FENU, dar nu luptaseră până acum.

Circuitul audio implantat în pometul obrazului meu a bâzâit și comandantul Cortez a rostit:

– Două minute. Pregătește oamenii.

Ne-am luat rămas-bun și eu m-am întors să-mi controlez turma. Toți păreau că îmbrăcaseră costumele fără probleme, așa că i-am înșiruit. Am așteptat un timp îndelungat.

– Gata, îmbarcarea!

Înainte de a termina ultima silabă, trapa de încărcare s-a deschis – ecluza fiind deja golită de aer – și mi-am condus oamenii spre naveta de asalt.

Noile navete erau urâte ca dracu'. Nimic altceva decât un cadru deschis, cu cleme de fixare, turele laser la provă și pupă și mici surse tahionice sub lasere. Totul era automat; naveta ne descărca pe sol cât mai rapid, apoi pleca instantaneu ca să hărțuiască inamicul. Era o dronă dispensabilă, de unică folosință. Naveta care urma să ne recupereze dacă supraviețuiam se găsea alături și era mult mai arătoasă.

Ne-am fixat clemele și naveta s-a desprins din *Sangre y Victoria*, cu jeturi gemene din duzele axiale. Apoi glasul artificial ne-a oferit o scurtă numărătoare inversă și ne-am năpustit cu accelerația 4 *ge*, drept în jos.

Planeta, pe care nu ne sinchisisem s-o botezăm, era un bolovan negru fără vreo stea normală îndeajuns de aproape ca să-l încălzească. La început fusese vizibilă doar prin absența stelelor a căror lumină o oculta, însă pe măsură ce ne apropiam puteam distinge variații subtile în negrul suprafeței. Coboram spre emisfera opusă bazei taurane.

Recunoașterea arătase că baza respectivă se afla în mijlocul unei câmpii netede de lavă cu un diametru de câteva sute de kilometri. Era destul de primitivă comparativ cu alte baze taurane întâlnite de FENU, dar nu ne mai puteam apropia neobservați. Urma să apărem deasupra orizontului, la cincisprezece kilometri de ea, patru navete convergând simultan din direcții diferite, toate decelerând

nebunește, sperând să-i luăm prin surprindere și să debarcăm trăgând cu tot armamentul. Nu aveam unde să ne ascundem.

Desigur, nu-mi făceam griji. În mod detașat, mi-am dorit să nu fi luat pilula.

Am coborât la un kilometru deasupra solului și am gonit, cu o viteză mult mai mare decât cea de învingere a atracției gravitaționale, corectând permanent traiectoria pentru a urmări conturul planetei. Suprafața gonea pe sub noi ca o pâclă cenușie întunecată; aveam puțină lumină de la strălucirea pseudo-cerenkov a eșapării tahionice, îndepărtându-se de realitatea noastră și pătrunzând într-una proprie.

Naveta urâtă a tresăltat și a hurducat de aproape zece minute; apoi, brusc, jetul din față și-a întețit strălucirea și noi am fost propulsați spre înainte, cu globii oculari căutând să iasă din orbite în urma decelerării rapide.

– Pregătiți-vă de catapultare, a rostit glasul feminin al vehiculului. Cinci, patru…

Laserele navetei au început să tragă, fulgerele de milisecunde înghețând tărâmul de dedesubt în mișcări stroboscopice sacadate. Era un haos contorsionat și presărat de cratere, fisuri și bolovani negri aleatori, la numai câțiva metri sub tălpile noastre. Coboram lent.

– Trei…

N-a ajuns mai departe. A urmat o scânteiere orbitoare și am văzut orizontul prăbușindu-se când coada navetei s-a lăsat pe spate… apoi

a lovit solul și ne-am rostogolit, în chip oribil, împrăștiindu-ne, bucăți de oameni și de echipament. După aceea ne-am răsucit peste cap și ne-am oprit în mod violent. Am încercat să mă eliberez, dar piciorul îmi fusese prins sub fuzelaj; o durere îngrozitoare și un scrâșnet sec, când grinda mi l-a strivit; șuieratul ascuțit al aerului ieșind din costumul meu perforat; dar echipamentul de îngrijire a traumelor a pornit *clic*, și mai multă durere, după care niciun fel de durere și m-am rostogolit liber, cu ciotul scurt al unui picior lăsând în urmă sânge care îngheța negru lucios pe roca neagră mată. Am simțit gust de cocleală și o pâclă roșie a acoperit totul, s-a preschimbat în cafeniul lutului, după aceea al argilei, și mi-am pierdut cunoștința, cu pilula spunându-mi *nu-i chiar atât de rău…*

Costumul este astfel construit încât să-ți salveze cât mai mult din corp. Dacă pierzi o parte dintr-un braț sau picior, unul dintre cele șaisprezece irisuri tăioase ca bisturiul se închide în jurul membrului cu forța unei prese hidraulice, retezându-l cu precizie și etanșând costumul înainte să poți muri din cauza decomprimării explozive. Apoi, „echipamentul de îngrijire a traumelor“ cauterizează ciotul, completează sângele pierdut și te îndoapă cu antișocuri și sedative. În felul ăsta, fie mori fericit, fie, dacă tovarășii tăi reușesc să câștige lupta, ești dus în infirmeria navei.

Noi învinseserăm în runda asta, în vreme ce eu dormisem înfofolit în vată neagră. M-am deșteptat la infirmerie. Era ticsită. Mă găseam în mijlocul unui șir lung de paturi, toate conținând pe cineva care fusese pe trei sferturi (sau mai puțin) salvat de echipamentul de îngrijire a traumelor. Eram ignorați de cei doi medici ai navei, care stăteau sub lumina puternică a meselor de operații, absorbiți în

ritualuri sângeroase. I-am privit mult timp. Văzut printre pleoapele mijite din cauza razelor orbitoare, sângele de pe halatele lor verzi putea să fi fost vaselină, iar trupurile sfârtecate puteau fi ciudate mașinării moi pe care încercau să le repare. Însă mașinăriile zbierau prin somn, iar mecanicii murmurau cuvinte liniștitoare în vreme ce-și pliau sculele unsuroase. Am privit și am dormit și m-am trezit în alte locuri.

În cele din urmă m-am deșteptat într-o rezervă obișnuită. Eram fixat de pat și mă hrăneau prin perfuzii; ici-colo aveam atașați electrozi biosenzor, dar nu se vedea niciun doctor. Singura persoană din cabina micuță, exceptându-mă pe mine, era Marygay, care dormea în cușeta vecină. Brațul ei drept fusese amputat imediat deasupra cotului.

N-am trezit-o, ci m-am mulțumit s-o privesc și am căutat să-mi fac ordine printre sentimente. Am încercat să filtrez efectul antidepresivelor. Privindu-i brațul retezat, n-am putut simți nici empatie, nici repulsie. Am căutat să-mi forțez una dintre reacții, apoi pe cealaltă, însă nu s-a petrecut nimic real. Parcă Marygay fusese dintotdeauna așa. Să fi fost oare de vină medicamentele, condiționarea, dragostea? Trebuia să aștept și să văd.

Ochii ei s-au deschis brusc și am știut că fusese trează de o vreme, că-mi lăsase timp de gândire.

– Salut, jucărie stricată, a rostit ea.

– Cum… cum te simți?

Inteligentă întrebare.

A dus un deget la buze și l-a sărutat, un gest familiar, gânditor.

– Amorțită, amețită… Mă bucur că n-o să mai fiu soldat. A surâs. Nu ți-au spus? Ne îndreptăm spre Rai.

– Nu. Știam că ne vor trimite ori acolo, ori pe Pământ.

– Raiul o să fie mai bun. (Orice ar fi fost mai bun.) Îmi doresc să ajungem cât mai repede.

– Cât durează? am întrebat-o. Cât mai avem până la destinație?

Marygay s-a întors pe spate și a privit plafonul.

– Habar n-am. N-ai vorbit cu nimeni?

– Abia m-am deșteptat.

– Există un ordin nou, pe care nu s-au sinchisit să ni-l comunice până acum. *Sangre y Victoria* are de îndeplinit patru misiuni. Trebuie să continuăm lupta până le terminăm pe toate. Sau până înregistrăm atât de multe pierderi, încât n-ar mai fi practic să continuăm.

– Și cât înseamnă asta?

– Mă-ntreb și eu… Deja am pierdut o treime din efectiv. Cu toate astea, ne îndreptăm spre Aleph-7. Raid „chiloței".

Era un jargon nou pentru genul de operațiuni al căror principal obiectiv era de a aduna artefacte tauran și prizonieri, dacă se dovedea posibil. Încercasem să aflu de unde provenea denumirea, dar singura explicație pe care o primisem fusese cu adevărat imbecilă.

În ușă a răsunat o ciocănitură și dr. Foster a dat năvală înăuntru. A fluturat din brațe.

– Tot în paturi *separate?* Marygay, crezusem că ești mai refăcută…

Foster era un tip de treabă. Homo, dar cu o toleranță amuzată față de heterosexuali.

A examinat ciotul lui Marygay, apoi pe al meu. Ne-a vârât termometre în gură, ca să nu putem discuta. Când a vorbit el, a fost direct și serios.

– N-o să vă iau pe ocolite pe niciunul. Amândoi sunteți îndopați cu sedative până peste cap și pierderile pe care le-ați suferit n-o să vă deranjeze până n-o să vă înlătur medicația. Pentru binele meu, o să vă țin drogați până ajungeți pe Rai. Am douăzeci și unu de amputați de care trebuie să mă îngrijesc. Nu există facilități pentru douăzeci și unu de psihopați. Bucurați-vă de pacea mintală cât o mai aveți. Mai cu seamă voi doi, fiindcă probabil veți dori să rămâneți împreună. Protezele pe care le veți căpăta pe Rai o să funcționeze perfect, dar de fiecare dată când tu o să-i vezi piciorul artificial, sau tu brațul, o să vă gândiți cât de norocos este celălalt. Veți declanșa permanent amintiri de durere și pierdere… S-ar putea ca peste o săptămână să vă luați de gât. Sau s-ar putea ca pentru restul vieții să împărțiți o dragoste posacă. Sau, desigur, veți fi în stare să transcendeți starea asta. Să vă dați reciproc putere. Dar nu vă autoamăgiți, dacă nu va fi așa.

A controlat termometrele și a însemnat ceva în carnet.

– Doctorul știe asta cel mai bine, chiar dacă-i un pic țăcănit după criteriile voastre de modă veche. Nu uitați!

Mi-a scos termometrul din gură și m-a bătut ușor pe umăr. Imparțial, i-a făcut la fel și lui Marygay. Din ușă a adăugat:

– Inserția în colapsar are loc peste șase ore. O asistentă vă va duce la cuve.

Am intrat în cuve – mult mai confortabile și sigure decât vechile cochilii individuale de accelerație – și ne-am prăbușit în câmpul colapsar Tet-2, începând deja nebuneștile manevre evazive la 50 *ge*, care aveau să ne protejeze de crucișătoarele inamice când urma să ieșim lângă Aleph-7, peste o microsecundă.

În mod previzibil, campania Aleph-7 a reprezentat un eșec jalnic și ne-am retras șchiopătând de acolo, cu un total de două campanii luptate, cincizeci și patru de morți și treizeci și nouă de schilozi având destinația Rai. Numai doisprezece soldați mai erau apți combatanți, dar nu ardeau de dorul luptei.

Am avut nevoie de trei salturi colapsar ca să ajungem la Rai. Nicio navă nu se ducea acolo direct din luptă, chiar dacă uneori întârzierile costaseră vieți. Era singurul loc, cu excepția Pământului, pe care tauranii nu trebuiau să-l descopere.

Raiul era o minunată planetă de tip terestru, care nu apucase să fie distrusă; arăta așa cum ar fi trebuit să fie Pământul, dacă oamenii l-ar fi tratat cu compasiune, nu cu desfrâu. Păduri virgine, plaje imaculate, deșerturi nepoluate. Cele câteva zeci de orașe fie se contopeau în chip perfect cu mediul (unul se afla complet în subteran), fie reprezentau declarații sfidătoare ale ingeniozității umane; Oceanus, într-un recif de coral, cu șase stânjeni de apă

deasupra cupolelor sale transparente; Boreas, cocoțat pe vârful retezat al unui munte în pustiul polar; fabulosul Ker, o gigantică stațiune de odihnă și recreere, care plutea de la un continent la altul, purtată de alizee.

Am asolizat ca toți nou-veniții în orașul-junglă Pragul. Trei sferturi spital, era de departe așezarea cea mai mare a planetei, deși n-ai fi spus-o coborând de pe orbită. Unicul semn de civilizație îl constituia pista de aterizare care apărea pe neașteptate, o dungă mică și albă, măruntă și neînsemnată pe lângă măreața pădure ecuatorială care se întindea în est și oceanul imens care domina celălalt orizont.

Odată ajunși sub bolțile arborilor, orașul a devenit imediat evident. Clădirile scunde din piatră și lemn indigene se ascundeau printre tulpinile cu diametre de zece metri. Erau legate între ele prin alei pietruite, aproape invizibile, cu o promenadă lată care șerpuia către plajă. Razele soarelui se strecurau în mănunchiuri, iar văzduhul conținea un amestec de miresme ce combina dulceața pădurii și izul înțepător al oceanului.

Mai târziu aveam să aflu că Pragul se întindea pe 200 de kilometri pătrați și că puteai călători cu metroul în orice loc prea îndepărtat pentru a ajunge pe jos. Ecologia orașului era extrem de echilibrată și menținută astfel încât să semene cu jungla din exterior, mai puțin în privința elementelor periculoase și inconfortabile. Un câmp supresor puternic ținea la depărtare carnasierele mari și insectele care nu erau utile vegetației dinăuntru.

Am mers, am șchiopătat și ne-am rostogolit până la cea mai apropiată clădire, care era recepția. Restul spitalului se găsea în subteran, coborând pe treizeci de niveluri. Fiecare dintre noi a fost

consultat și i s-a repartizat o cameră; am încercat să obțin una dublă cu Marygay, dar nu aveau asemenea facilități.

Conform calendarului terestru, ne aflam în anul 2189. Prin urmare aveam vârsta de 215 ani. Dumnezeule, ia uită-te la hodorogul ăla! Să facă cineva o chetă… nu, nu-i nevoie. Medicul care m-a examinat mi-a spus că solda care mi se acumulase în atâția ani avea să fie transferată de pe Pământ. Ținând seama și de dobânzi, nu-mi lipsea mult să fiu miliardar. Medicul a mai adăugat că pe Rai aveam să găsesc nenumărate modalități de a-mi cheltui miliardul.

S-au ocupat mai întâi de cei grav răniți, așa că eu am ajuns în sala de operații abia după câteva zile. M-am deșteptat apoi în odaia mea și am constatat că-mi grefaseră o proteză pe ciot, o structură articulată de metal sclipitor care, pentru ochiul meu de novice, semăna leit cu scheletul unui picior. Arăta ca dracu', zăcând într-un înveliș transparent ce conținea fluid, din care ieșeau câteva fire până la o mașinărie încastrată în tăblia patului.

Un infirmier a intrat în cameră.

– Cum vă simțiți, domnule?

Am fost cât pe ce să-i zic să termine cu rahatul ăla de „domnit"; terminasem cu milităria și de data asta nu mai intenționam să mă întorc în armată. Totuși poate că pentru el era important să simtă că făcea parte din elita oștirii.

– Nu știu. Mă cam doare puțin.

– O să vă doară ca dracu'. Așteptați până vă vor crește nervii.

– Nervii?

– Sigur că da. Moșmondea la aparat, citind indicațiile afișajelor. Cum puteți avea un picior fără nervi? Ar fi inert.

– Nervi? Adică, așa ca nervii adevărați? Vrei să zici c-o să pot gândi „mișcă“ și el o să se miște?

– Sigur că da.

M-a privit întrebător, apoi și-a văzut de treabă.

Ce mai chestie!

– Au avansat ceva protezele…

– Pro… cum?

– Vreau să spun piesele artificiale…

– *Aha*, da, ca-n manuale. Picioare din lemn, cârlige și-altele.

Cum naiba se angajase aici?

– Da, protezele. Așa ca asta de la piciorul meu.

– Uitați ce este, domnule. A lăsat jos carnetul în care scria. Ați lipsit multă vreme. Ăsta va fi un picior identic cu celălalt, atât că nu se poate rupe.

– Așa se procedează și cu brațele?

– Sigur – cu toate membrele. Și-a reluat însemnările. Ficatul, rinichii, stomacul, orice organ… La inimă și plămâni încă se lucrează, trebuie să folosească înlocuitori mecanici.

– Fantastic!

Marygay avea și ea să fie întreagă.

Infirmierul a strâns din umeri.

– Mda. Se construiesc dinainte să mă fi născut eu. Ce vârstă aveți, domnule?

I-am spus și el a fluierat îndelung.

– La *naiba!* Înseamnă că ați fost în război de la bun început.

Avea un accent ciudat. Toate cuvintele erau cunoscute, dar sunetele păreau în neregulă.

– Da. Am participat la atacul Epsilon. Aleph-0.

Începuseră să boteze colapsarii cu litere din alfabetul idiș, în ordinea descoperirii, apoi terminaseră literele când blestemățiile începuseră să apară peste tot. Atunci adăugaseră cifre; ultima descoperire era, din câte știam eu, Yod-42.

– Tii, din zorii istoriei! Cum era pe atunci?

– Nu știu. Mai puțină aglomerație, mai plăcut. Acum un an – la dracu', acum un secol – m-am întors pe Pământ. Depinde cum iei lucrurile. Era atât de groaznic, încât m-am reînrolat, știi? O adunătură de zombi. Nu vreau să te jignesc…

El a înălțat din umeri.

– N-am fost niciodată acolo. Cei veniți de pe Pământ par a-i duce lipsa. Poate că lucrurile s-au mai îmbunătățit.

– Te-ai născut pe altă planetă? Pe Rai?

Nu era de mirare că nu-i putusem depista accentul.

– Născut, crescut și recrutat. A pus pixul în buzunar și a pliat carnetul, transformându-l într-un dreptunghi de mărimea unui portofel. Da, domnule. Îngeraș din generația a treia. Cea mai bună planetă din tot FENU.

Rostise acronimul pe litere, nu într-un singur cuvânt așa cum îl auzisem întotdeauna.

– Mă scuzați, domnule locotenent, dar trebuie să fug. Mai am doi pacienți de vizitat. S-a retras spre ușă. Dacă vă trebuie ceva, aveți o sonerie.

Îngeraș din generația a treia… Bunicii lui veniseră de pe Pământ, probabil pe când eu eram un tânăr golan din atâtea mii. M-am întrebat câte alte planete colonizaseră de atunci. Să pierzi un braț și să-ți crești altul nou?

Avea să fie bine să mă liniștesc și să trăiesc câte un an întreg pentru fiecare din anii care treceau.

Tipul nu glumise în legătură cu durerea. Și nu era vorba doar de noul picior, deși acela mă durea de parcă ar fi fost vârât în ulei încins. Pentru ca noile țesuturi să „prindă“, îmi fusese redusă imunitatea față de celule străine; cancere au izbucnit în cinci-șase locuri și au trebuit tratate în mod separat și dureros.

Mă simțeam epuizat, totuși cumva mă fascina să privesc creșterea piciorului. Fire albe s-au preschimbat în vase sangvine și nervi, mai întâi atârnând moi, apoi ocupându-și locurile pe măsură ce musculatura creștea în jurul osului din metal.

Mă obișnuisem să-l văd crescând, de aceea spectacolul nu m-a dezgustat niciodată. Însă când Marygay a venit în vizită, a fost un șoc; ea era ambulatorie înainte ca pielea de pe brațul cel nou să fi început să-i crească și semăna cu o planșă anatomică umblătoare. Am izbutit totuși să depășesc momentul și în cele din urmă ea a venit zilnic pentru câteva ore, ca să jucăm câte ceva, să bârfim, ori să stăm pur și simplu și să citim, cu brațul ei crescând încetișor în interiorul învelișului din plastic.

Eu avusesem piele cu o săptămână înainte să-mi scoată carapacea din jurul piciorului și să-mi îndepărteze mașinăria. Arăta ca naiba, spân și albicios, ca de cadavru, rigid ca o vergea metalică. Dar, într-un fel, funcționa. M-am putut scula și mi-am târșâit picioarele pe coridoare.

M-au transferat la ortopedie, pentru „reconfigurarea domeniului motric" – o denumire pompoasă pentru tortură lentă. Te leagă într-o mașină care-ți îndoaie simultan ambele picioare. Cel nou opune rezistență.

Marygay se găsea într-o secție alăturată, unde i se răsucea metodic brațul. Pentru ea trebuie să fi fost și mai rău; arăta cenușie și trasă la față în fiecare după-amiază, când ne întâlneam ca să facem plajă pe sub copaci.

Cu timpul, terapia a devenit mai puțin o tortură și mai degrabă un exercițiu istovitor. Amândoi am început să înotăm câte o oră zilnic,

în apa calmă și păzită de lângă mal. Eu continuam să șchiopătez pe uscat, dar în apă mă descurcam binișor.

Singura încântare reală pe care o aveam pe Rai – încântare pentru sensibilitățile noastre tocite de lupte – o reprezenta apa aceea păzită cu atâta atenție.

Câmpul supresor trebuie dezactivat pentru o fracțiune de secundă de câte ori asolizează o navetă, fiindcă altfel ar ricoșa peste ocean. La răstimpuri câte un animal se strecoară înăuntru, totuși creaturile uscatului sunt mai lente. În ocean, lucrurile stau altfel.

Stăpânul incontestabil al apelor Raiului este un răpitor urât pe care îngerașii, într-un acces de originalitate, l-au denumit „rechin". Ar putea înfuleca o duzină de rechini pământeni la micul dejun.

Cel care se strecurase de data aceasta era un rechin alb de mărime mijlocie, care dădea târcoale de multe zile perimetrului câmpului supresor, înnebunit de proteinele ce plescăiau înăuntru. Din fericire, cu două minute înainte de dezactivarea supresorului răsuna o sirenă de avertizare, așa încât nimeni nu se găsea în apă când rechinul a năvălit înăuntru. A fost realmente o năvălire, atacul său inutil fiind cât pe ce să se încheie printr-o eșuare pe țărm.

Era doisprezece metri de mușchi flexibili, terminați la un capăt printr-o coadă ascuțită ca briciul, iar la celălalt cu un set de dinți de lungimea brațului unui om. Ochii lui, globi mari și galbeni, se aflau pe excrescențe ce ieșeau cu peste un metru în exteriorul craniului. Botul îi era atât de larg încât, dacă-l ținea deschis, puteai sta confortabil înăuntru în poziție așezat. Să-ți faci o fotografie impresionantă pentru urmași.

Câmpul supresor nu putea fi dezactivat pur și simplu, iar apoi să se aștepte plecarea fiarei, așa încât Comitetul pentru Activități Recreative a organizat o vânătoare.

Nu mă entuziasma ideea de a mă oferi ca aperitiv unui pește gigantic, însă Marygay crescuse în Florida și participase la multe expediții de pescuit subacvatic, așa că era de-a dreptul ațâțată. Am fost de acord să mă alătur totuși, când am aflat cum intenționau să procedeze, fiindcă mi se părea destul de sigur.

Se părea că „rechinii" nu atacau niciodată oamenii aflați în ambarcațiuni. Doi indivizi care se încredeau mai mult decât mine în istoriile pescărești s-au apropiat de marginea câmpului supresor într-o barcă cu vâsle și au azvârlit peste bord o carcasă de vacă. Rechinul a apărut fulgerător acolo.

Acela fusese semnalul pentru începutul distracției noastre. Eram douăzeci și trei de idioți care așteptam pe plajă cu labe de înot, ochelari, aparate de respirat și un harpon. Harpoanele erau niște arme formidabile; aveau lansatoare cu reacție și capete explozive.

Am sărit în apă, ne-am scufundat și am înotat în falangă spre rechin. N-a atacat imediat cum ne-a văzut. A încercat să-și ascundă prada, probabil pentru ca unii dintre noi să nu se furișeze și să i-o înfulece în timp ce el se ocupa de restul. Dar de fiecare dată când se îndrepta spre apa adâncă, se lovea de câmpul supresor. În mod evident, devenise agasat.

În cele din urmă, a lăsat carnea, s-a răsucit și ne-a atacat. Ce sport minunat! Cu o clipă în urmă rechinul fusese de mărimea unui deget, hăt departe la celălalt capăt al câmpului supresor, apoi brusc devenise de mărimea înotătorului de lângă mine și creștea rapid.

Poate că zece harpoane l-au nimerit – nu și al meu – și l-au făcut bucăți. Însă chiar și după ce o lovitură de expert, sau pur și simplu norocoasă, i-a smuls creștetul capului și un ochi, chiar și cu jumătate din carne și măruntaie risipite în urma lui într-un siaj sângeros, a dat iama în rândurile noastre, încleștând fălcile în jurul unei femei și retezându-i ambele picioare înainte de a-și da seama că trebuia să moară.

Am scos-o pe plajă pe femeia care abia mai trăia; acolo aștepta o ambulanță. Au îndopat-o cu surogat de sânge și antișoc și au plecat în trombă spre spital, unde a supraviețuit pentru a simți în cele din urmă agonia creșterii unor picioare noi. Am decis să las vânatul peștilor în seama altor pești.

Odată ce terapia a devenit suportabilă, majoritatea șederii noastre în Prag a fost destul de plăcută. Nu exista disciplină militară, citeam cât doream și aveam destule cu care să-mi pierd vremea. Un singur nor ne umbrea fericirea; era evident că nu fuseserăm trecuți în rezervă. Nu eram decât niște echipamente defecte, pe care le reparau ca să le azvârle înapoi în luptă. Marygay și eu mai aveam câte trei ani în care să conducem ca locotenenți.

Beneficiam însă și de șase luni de permisie după ce membrele noi erau declarate în stare perfectă. Marygay a scăpat cu două zile înaintea mea, dar m-a așteptat.

Dobânzile acumulate de pe urma soldei se ridicau la 892746012 dolari. Din fericire nu în baloturi de bancnote; pe Rai se foloseau bani electronici, așa că-mi purtam averea într-un instrument micuț cu un afișaj digital. Când cumpăram ceva, tastam numărul de credit al vânzătorului și valoarea cumpărăturii; suma se transfera automat

în contul lui. Instrumentul aducea cu un portofel extraplat și era codificat după amprenta digitală a proprietarului.

Economia Raiului era guvernată de prezența perpetuă a mii de soldați milionari aflați în permisie. Un sandviș modest costa o sută de dolari, o cameră la hotel de cel puțin zece ori mai mult. Deoarece FENU construise și deținea Raiul, inflația aceasta galopantă era, în mod destul de evident, o modalitate simplă de a repune soldele noastre acumulate în circuitul economic general.

Ne-am distrat la modul cel mai disperat al cuvântului. Am închiriat un aparat de zbor și echipament de campare și am plecat câteva săptămâni în explorarea planetei. Existau râuri reci ca gheața în care să înoți și jungle luxuriante prin care să te strecori; lunci, munți, pustiuri polare și deșerturi.

Puteam fi complet protejați de mediul ambiant, reglându-ne câmpurile supresoare individuale – ceea ce ne permitea să dormim în pielea goală în mijlocul unui viscol –, ori puteam înfrunta natura. La sugestia lui Marygay, ultimul lucru pe care l-am făcut înainte de a reveni la civilizație a fost să escaladăm un pisc din deșert, postind câteva zile pentru a ne ascuți simțurile (sau pentru a ne distorsiona percepțiile, încă nu sunt sigur în privința asta), și am stat spate în spate în arșița pârjolitoare, contemplând fluxul leneș al vieții.

După care, înapoi în localurile de pierzanie! Am vizitat toate orașele de pe planetă și fiecare avea farmecul său unic, dar în cele din urmă ne-am întors în Ker pentru a petrece acolo restul permisiei.

Prin comparație cu Ker, celelalte așezări erau de-a dreptul neglijabile. În cele patru săptămâni cât am rămas în domul aeropurtat al plăcerilor, eu și Marygay am cheltuit o jumătate de miliard de dolari.

Am jucat în cazinouri – uneori pierzând mai mult de un milion de dolari pe noapte –, am mâncat și am băut cele mai fine specialități ale planetei și am testat absolut toate produsele și serviciile care nu erau prea bizare pentru recunoscutele noastre gusturi arhaice. Fiecare aveam câte un servitor personal al cărui salariu îl depășea pe al unui general-maior.

Așa cum am spus, ne-am distrat ca disperații. Dacă războiul nu se modifica radical, șansele noastre de supraviețuire în următorii trei ani erau microscopice. Eram niște victime remarcabil de sănătoase ale unei boli mortale, încercând să înghesuim într-o jumătate de an senzațiile unei vieți întregi.

Ne consolam că oricât de scurt ne va fi restul vieții, urma cel puțin să rămânem împreună. Nu-mi dau seama de ce anume nu mă gândisem niciodată că și asta ni se putea lua.

Ne bucuram de un prânz ușor la „primul etaj" transparent al lui Ker, privind apele oceanului alunecând pe sub noi, când și-a făcut apariția un curier și ne-a înmânat două plicuri: ordinele de convocare.

Pe baza dosarelor militare și a testelor făcute în Prag, Marygay fusese avansată căpitan, iar eu maior. Eu preluam comanda unei companii, în vreme ce ea devenise adjunct de comandant de companie.

Atât doar că cele două companii erau diferite.

Ea urma să se prezinte la o nouă companie care se forma chiar aici, pe Rai. Eu trebuia să revin pe Stargate pentru „îndoctrinare și

instruire“ înainte de a prelua comanda.

Mult timp, niciunul dintre noi n-a scos o vorbă.

– O să fac apel, am mormăit în cele din urmă. Nu mă pot face comandant. Nu mă pot băga în pielea unui comandant.

Marygay rămăsese stupefiată. Aceasta nu era o simplă separare. Chiar dacă războiul se termina și noi porneam spre Pământ în același minut, dar în nave diferite, geometriile salturilor colapsar aveau să ridice ani buni între noi. Când al doilea ajungea pe Pământ, partenerul său avea să fie cu o jumătate de secol mai bătrân; sau, și mai probabil, avea să fie deja mort.

Am tăcut o vreme, fără să ne atingem de mâncărurile exotice, ignorând frumusețile din jur și de dedesubt, conștienți numai de persoanele noastre și de cele două hârtii care ne separau printr-un hău cu lățimea și realitatea morții.

Ne-am întors în Prag. Eu am făcut apel, dar argumentele mi-au fost ignorate. Am încercat s-o transfer pe Marygay în compania mea, ca adjunct de comandant. Mi s-a replicat că toate posturile din compania mea fuseseră completate. Am subliniat că mulți dintre ei probabil nici nu se născuseră însă. Au primit convocările, mi s-a răspuns.

O să treacă aproape un secol, m-am enervat, până voi ajunge pe Stargate. Mi s-a spus că în Comandamentul Forțelor de Asalt *se planifică* în termeni de secole.

Nu în termeni de oameni.

Am avut parte de o zi și o noapte împreună. Cu cât spun mai puține despre asta, cu atât mai bine. Nu era vorba doar de pierderea unei iubite. Eu și Marygay reprezentam unica legătură a celuilalt cu viața reală, cu Pământul anilor 1980 și 1990. Nu cu grotescul pervers pe care ar fi trebuit să-l păstrăm prin luptă. Când naveta ei a decolat, mi s-a părut că aud zăngănitul unui sicriu în criptă.

Am solicitat timp de computer și i-am căutat elementele orbitale ale navei și data plecării; am aflat că-i puteam urmări plecarea din deșertul „nostru".

Am asolizat pe piscul unde postiserăm împreună și, cu câteva ore înaintea zorilor, am văzut o nouă stea care a apărut deasupra orizontului vestic, a sclipit orbitor, apoi a pălit deplasându-se, devenind o steluță obișnuită, apoi una stinsă, apoi nimic. M-am apropiat de marginea piscului și am privit în josul versantului vertical din piatră, până la undele înghețate ale dunelor aflate la o jumătate de kilometru sub mine. Am rămas cu picioarele atârnând deasupra hăului, fără să mă gândesc la nimic, până ce razele oblice de soare au luminat dunele într-un clarobscur dulce, ispititor, de relief plat. De două ori m-am foit, deplasându-mi centrul de greutate, gata să sar. N-am făcut-o nu din teama de durere sau de pierdere. Durerea ar fi fost doar un fulger strălucitor, iar pierderea n-o simțea decât armata. Iar asta ar fi însemnat victoria ei finală asupra mea – după ce-mi dirijase viața atâta vreme, m-ar fi silit s-o închei.

Măcar asta, o datoram inamicului.

MAIORUL MANDELLA

2458-3143 d.Hr.

1

Mai țineți minte vechiul experiment despre care ne povesteau la ora de biologie din liceu? Se ia o râmă și se învață să străbată un labirint. Apoi se taie bucățele și se dă ca hrană unei râme imbecile, pentru ca – hopa! – râma imbecilă să poată și ea parcurge labirintul.

Simțeam în gură un gust neplăcut de general-maior.

De fapt, cred că rafinaseră tehnicile încă de pe vremea când făcusem eu liceul. Ținând seama de dilatarea timpului, avuseseră la dispoziție cam 450 de ani pentru cercetare și dezvoltare.

Conform ordinelor, trebuia să fiu „îndoctrinat și instruit“ pe Stargate înainte de a prelua comanda propriei mele Forțe de Asalt. Adică ceea ce încă se numea companie.

Pentru instruirea de pe Stargate, nu tăiaseră bucățele generali-maiori, pe care să mi-i servească cu sos olandez. De fapt, timp de trei

săptămâni nu m-au hrănit *decât* cu glucoză.

Cu glucoză și electricitate.

Mi-au ras toate firicelele de păr de pe corp, m-au injectat cu ceva care a făcut din mine o cârpă de șters pe jos, mi-au fixat zeci de electrozi pe scalp și pe corp, m-au imersat într-o cuvă cu fluorură de carbon oxigenată și m-au conectat la un CASR. Ăsta era un „computer de accelerare a situațiilor reale".

Cred că mașinăria a avut nevoie de vreo zece minute ca să facă inventarul a tot ceea ce învățasem anterior despre artele (scuzați expresia) marțiale. Apoi a început cu chestiile noi.

Am învățat modalitățile optime de utilizare a tuturor armelor, începând cu piatra și terminând cu bomba nova. Și nu numai teoretic; pentru asta existau electrozii. Chinestezie prin feedback negativ controlat în mod cibernetic; simțeam armele în mâini și mă priveam operând cu ele. O făcea din nou și din nou, până reușeam perfect. Iluzia realității era totală. Am folosit sulița cu un trib de războinici masai în raidul asupra unui sătuc și când am plecat privirea, mi-am văzut corpul lung și negru. Am reînvățat scrima de la un bărbat cu o privire crudă, care purta veșminte înzorzonate, într-o curte interioară franceză din secolul al XVIII-lea. Am stat tăcut într-un copac, cu o pușcă Sharps, și am tras, țintind cu multă atenție, în bărbați cu uniforme albastre ce se târau peste un câmp mlăștinos spre Vicksburg. În trei săptămâni am ucis câteva regimente de fantome electronice. Mie mi s-a părut aproape un an, dar CASR acționează straniu asupra modului cum percepi scurgerea timpului.

Învățarea folosirii de arme exotice reprezenta doar o mică parte a instrucției. De fapt, partea relaxantă. Fiindcă atunci când nu eram în

chinestezie, mașinăria îmi menținea corpul perfect inert și-mi amețea creierul cu informații și teorii militare din patru milenii. Și nu puteam uita nici măcar una! Nu atâta vreme cât mă aflam în cuvă.

Vreți să știți cine a fost Scipio cel Tânăr? Eu nu voiam. Luceafărul celui de-al treilea război punic. *Războiul reprezintă domeniul disensiunilor și de aceea curajul, mai mult decât orice altceva, constituie cea dintâi calitate a soldatului*, a susținut von Clausewitz. Și nu voi uita niciodată poezia din „pichetul mobil de cap avansează în coloană de marș, cu plutonul stat-major în frunte, urmat de grupa laser, grupa armament greu și a doua grupă laser; coloana se bazează pe observarea terenului pentru asigurarea securității flancurilor, exceptând cazurile când terenul și vizibilitatea dictează necesitatea detașării unor echipe de cercetare pe flancuri, în care caz comandantul pichetului mobil de cap va detașa un sergent încheietor de pluton…“ și așa mai departe. Asta-i din *Manualul comandantului forței mici de asalt*, dacă puteți numi manual ceva care ocupă două carduri microfișe, adică 2000 de pagini.

Dacă doriți să deveniți un expert cu adevărat eclectic într-un domeniu care nu vă place, înrolați-vă în FENU și înscrieți-vă la instrucția pentru ofițeri.

O sută nouăsprezece oameni, iar eu răspundeam pentru 118 dintre ei. Pe mine mă pusesem la socoteală, dar n-o pusesem pe comandor, care teoretic ar fi trebuit să se poată descurca și singură.

În cele două săptămâni de refacere fizică ce au urmat CASR-ului nu întâlnisem pe nimeni din compania mea. Înaintea primei misiuni, trebuia să mă prezint la Ofițerul de Orientare Temporală. Am solicitat o audiență și aghiotantul lui m-a anunțat că întâlnirea urma să aibă loc după cină, la Clubul Ofițerilor de la Nivelul 6.

GRAFIC DE ORGANIZARE
Forța de asalt Gama
Campania Sade-138

EȘALON 1:	Mai. Mandella	Cmndr. Antopol		
EȘALON 2:	Cpt. Moore			
EȘALON 3:	Lt. Hilleboe			
EȘALON 4:	Slt. Riland			
	Slt. Rusk			
	Slt. Alsever (Med.)			
EȘALON 5:	Slt. Borgstedt	Slt. Brill	Slt. Gainor	Slt. Heimoff
EȘALON 6:	Sgt. maj. Webster	Sgt. maj. Gillies	Sgt. maj.Abrams	Sgt. maj. Dole
EȘALON 7:	Sgt. Dolins	Sgt. Bell	Sgt. Anderson	Sgt. Noyes
	Cpl. Geller	Cpl. Kahn	Cpl. Kalvin	Cpl. Spraggs
EȘALON 8:	Sld. Boas	Cpl. Weiner	Sld. Miller	Sld. Conroy
	Sld. Lingeman	Sld. Ikle	Sld. Reisman	Sld. Yakata
	Sld. Rosevear	Sld. Schon	Sld. Coupling	Sld. Burris

Sld. Wolfe, R.	Sld. Shubik	Sld. Rostow	Sld. Cohen
Sld. Lin	Sld. Duhl	Sld. Huntington	Sld. Graham
Sld. Simmons	Sld. Perloff	Sld. De Sola	Sld. Schoellple
Sld. Winograd	Sld. Moynihan	Sld. Pool	Sld. Wolfe, E.
Sld. Brown	Sld. Frank	Sld. Nepala	Sld. Karkoshka
Sld. Bloomquist	Sld. Graubard	Sld. Schuba	Sld. Majer
Sld. Wong	Sld. Orlans	Sld. Ulanov	Sld. Dioujova
Sld. Louria	Sld. Mayr	Sld. Shelley	Sld. Armaing
Sld. Gross	Sld. Quarton	Sld. Lynn	Sld. Baulez
Sld. Asadi	Sld. Hin	Sld. Slaer	Sld. Johnson
Sld. Horman	Sld. Stendahl	Sld. Schenk	Sld. Orbrecht
Sld. Fox	Sld. Erikson	Sld. Deelstra	Sld. Kayibanda
Sld. Bora	Sld. Levy	Sld. Tschudi	

SPECIALIȘTI: Locotenenți: Williams (Nav).
Sublocotenenți: Jarvil (Med), Laasonen (Med), Wilber (Psi),

Szydlowska (Întreț), Gaptcenko (Com), Gedo (Com), Gim (Calc). Plutonieri: Evans (Med), Rodriguez (Med), Kostidinov (Med), Rwabwogo (Psi), Blazynski (Întreț), Turpin (Art). Sergenți majori: Carreras (Med), Kuznețov (Med), Waruinge (Med), Rojas (Med), Botos (Întreț), Orban (Bucăt), Mbugua (Calc). Sergenți: Perez (Med), Seales (Întreț), Anghelov (Art), Vugin (Calc). Caporali: Daborg (Med), Correa (Med), Kajdi (Sex), Valdez (Sex), Muranga (Art). Soldați: Kottysch (Întreț), Rudkoski (Bucăt), Minter (Art).

AVIZAT COMFA STARGATE 12 mar. 2458
COMANDANT
Olga Torischeva BGEN COMFA

Am coborât ceva mai devreme la nivelul 6, gândindu-mă să cinez acolo, dar n-aveau decât gustări reci. De aceea am molfăit niște licheni care semănau vag cu melcii și mi-am completat necesarul de calorii ingurgitând alcool.

– Maiorul Mandella?

Fusesem preocupat de a șaptea bere și nu-l zărisem pe colonel apropiindu-se. Am dat să mă scol, dar el mi-a făcut semn să rămân pe scaun și s-a lăsat greoi pe locul din fața mea.

– Îți sunt îndatorat, mi-a spus. M-ai scăpat de cel puțin o jumătate de seară plictisitoare. Mi-a întins mâna. Jack Kynock, la dispoziția ta.

– Domnule colonel…

– Nu mă domni și n-o s-o fac nici eu. William, niște fosile ca noi trebuie să… să ne menținem perspectiva.

– Perfect din punctul meu de vedere.

A comandat o băutură de care n-auzisem niciodată.

– De unde să încep? Conform datelor noastre, ultima dată ai fost pe Pământ în 2007.

– Exact.

– Nu ți-a plăcut prea mult, așa-i?

– Nu.

Zombi… roboți veseli…

– Ei bine, situația s-a îmbunătățit. Apoi s-a înrăutățit… mulțumesc.

Un soldat îi adusese băutura, un cocteil bolborositor, care era verde la fundul paharului și se deschidea la culoare, devenind galben-oliv în partea de sus. Kynock a sorbit.

– Apoi s-a îmbunătățit iar, apoi s-a înrăutățit iar, apoi… Nu mai știu exact. Au fost mai multe cicluri.

– Cum este în momentul de față?

– Ei bine… nu-s chiar sigur. Primesc tone de rapoarte, dar e greu de eliminat toată propaganda. N-am mai fost pe-acolo de aproape două sute de ani și atunci nu era prea grozav. Bineînțeles, depinde de gusturi.

– Cum adică?

– Păi, să vedem… Era destulă agitație. Ai auzit vreodată de mișcarea pacifistă?

– Nu cred.

– Hm-m-m, numele te poate păcăli. De fapt a fost un război, unul de gherilă.

– Crezusem că-ți pot spune numele, data și locul fiecărui conflict militar începând cu asediul Troiei. El a surâs. Probabil c-au scăpat unul.

– Și din motive întemeiate. A fost declanșat de veterani – din câte am auzit, veterani ai campaniilor Yod-38 și Aleph-40. Fuseseră demobilizați simultan și au decis că puteau cuceri FENU de pe Pământ. Au primit și un sprijin important din partea populației.

– Dar n-au învins.

– După câte vezi, noi suntem tot aici. A clătinat ușor paharul, imprimând o mișcare de rotație băuturii și culorile s-au contopit. De fapt, tot ceea ce știu provine din zvonuri. Ultima dată când am fost pe Pământ, războiul se încheiase și mai existau doar sabotaje sporadice. În plus, nu era un subiect tocmai sigur de discutat.

– Mă surprinde puțin, am spus, de fapt ceva mai mult decât puțin. Adică populația Pământului să fi fost realmente în stare să facă ceva… cât de mic, împotriva guvernului?

El a emis un mormăit echivoc.

– În niciun caz nu m-aș fi așteptat la o revoluție. Când am fost noi acolo, nimeni n-ar fi scos o vorbă împotriva FENU, și nici împotriva guvernelor locale. Erau toți condiționați să accepte lucrurile așa cum le primeau.

– O, da. Aia-i altă chestie ciclică. S-a lăsat pe spate în scaun. Nu-i vorba de tehnologie. Dacă ar fi dorit, guvernul terestru ar fi putut avea control total asupra… oricărui gând și acțiune a cetățenilor, din leagăn până-n mormânt. N-a făcut-o pentru că ar fi fost fatal. În plus, războiul nu se terminase. Să luăm chiar cazul tău: ai primit vreo condiționare motivațională în cuva de instruire?

M-am gândit câteva clipe.

– Chiar dacă aș fi primit, n-aș fi avut cum să-mi dau seama.

– Corect. Parțial corect. Crede-mă însă pe cuvânt: ți-au lăsat neatinsă partea respectivă a creierului. Orice modificare în atitudinea ta față de FENU sau față de război, ori pur și simplu față de război în general provine numai din cunoștințele noi. Nimeni n-a intervenit asupra motivațiilor tale fundamentale. Și ar trebui să știi motivul.

Nume, date, cifre s-au rostogolit prin labirintul noilor cunoștințe.

– Tet-17, Sed-21, Aleph-14. Lazlo… „Raportul comisiei de investigare Lazlo". Iunie 2106.

– Exact. Și, prin extensie, propria-ți experiență de pe Aleph-0. Roboții nu sunt soldați de calitate.

– Au fost, l-am contrazis. Au fost până în secolul al XXI-lea. Condiționarea comportamentală ar fi reprezentat răspunsul pentru visul oricărui general. Ar fi alcătuit o armată cu cele mai bune

însușiri ale SS-ului, gărzii pretoriene, Hoardei de Aur, Beretelor Verzi…

El a râs pe deasupra paharului.

– Opune armatei acesteia o grupă de soldați în costume de luptă moderne. Înfruntarea s-ar încheia în două minute.

– Atât timp cât fiecare soldat din grupă nu se pierde cu firea. Și se luptă ca dracu' să rămână-n viață.

Generația de soldați care determinase Rapoartele Lazlo fusese condiționată de la naștere să se conformeze cu imaginea cuiva asupra luptătorului ideal. Ei acționau superb în echipă, erau setoși de sânge și ignorau instinctul de conservare… iar tauranii îi făceau bucățele.

Nici tauranii nu băgau în seamă instinctul de conservare. Dar ne erau superiori în această privință și în plus ne întreceau întotdeauna numericește.

Kynock a sorbit din pahar și a privit culorile învolburându-se.

– Ți-am examinat profilul psihic, a rostit el. Atât înainte de a veni aici, cât și după ședința din cuvă. În esență a rămas același, înainte și după.

– Asta-i foarte liniștitor.

Am comandat altă bere.

– Poate că n-ar trebui să fie.

– Adică, ce-nseamnă – că n-o să fiu un bun comandant? Le-am spus de la-nceput că nu-s un lider.

– Dintr-un punct de vedere ai dreptate, din altul greșești. Vrei să știi ce conține profilul acela?

Am strâns din umeri.

– Nu-i strict secret?

– Ba da, dar acum ești maior. Poți accesa profilul oricărei persoane de sub comanda ta.

– Nu cred c-ar conține mari surprize.

Eram totuși curios. Care animal nu-i fascinat de o oglindă?

– Nu. Se afirmă că ești pacifist. Unul lipsit însă de succes, ceea ce-ți determină o ușoară nevroză. De care te aperi, transferând povara vinovăției asupra armatei.

Berea cea nouă era atât de rece, încât m-au durut dinții.

– Până aici nicio noutate…

– În ceea ce privește șefia, deții un anume potențial. Deși ar fi mai degrabă în direcția unui post în învățământ sau în cler – trebuie să conduci mânat de empatie, de compasiune. Dorești să-ți impui ideile asupra altora, dar nu deții voința respectivă. Ceea ce-nseamnă că ai dreptate, vei fi un comandant al naibii de incompetent dacă nu te schimbi.

Am fost nevoit să râd.

– FENU trebuie să fi știut toate astea când m-a trimis la instruire.

– Există și alți parametri. De pildă, ești adaptabil, destul de inteligent și analitic. În plus ești unul dintre cei unsprezece oameni care au supraviețuit întregului război.

– Supraviețuirea este o virtute pentru un soldat, dar un ofițer trebuie să ofere un exemplu eroic. Să nu-și abandoneze corabia. Să asalteze fără teamă parapetul.

Kynock a tușit la ultimul exemplu.

– Nu și atunci când se află la o mie de ani-lumină de cel care l-ar putea înlocui.

– Tot nu-mi dau seama. De ce m-ar târî tocmai de pe Rai, riscând să „mă aducă în formă“, când probabil că o treime din cei de aici, de pe Stargate, ar fi ofițeri mai buni? Dumnezeule, cum funcționează mintea militarilor!

– Eu bănuiesc că mintea birocraților, cel puțin, ar avea o legătură. Deții o vechime stânjenitoare ca să fii simplu soldat.

– Asta se datorează exclusiv dilatării timpului. Am participat la numai trei campanii.

– Nu contează! În plus, trei înseamnă de două ori și jumătate mai mult decât supraviețuiește un soldat obișnuit. Probabil că băieții de la propagandă te vor transforma într-un fel de erou al Pământului.

– Erou al Pământului… Am sorbit din bere. Unde-i John Wayne acum, când avem cu adevărat nevoie de el?

– John Wayne? A clătinat din cap. Știi, eu n-am fost niciodată în cuva de instruire. Nu sunt expert în istoria militară.

– Las-o baltă.

Kynock și-a terminat paharul și i-a cerut chelnerului să-i aducă un „rom Antares".

– Ei bine, ar trebui să-ți fiu Ofițerul de Orientare Temporală. Ce vrei să știi despre prezent? Ceea ce se înțelege prin prezent…

Nu uitasem un lucru.

– N-ai fost în cuva de instruire?

– Nu, este rezervată doar ofițerilor activi. Facilitățile computerului și energia de care beneficiezi timp de trei săptămâni ar asigura funcționarea Pământului pentru câteva zile. Prea costisitor pentru noi, care ne frecăm fundurile de scaune.

– După decorații, te-aș fi crezut combatant.

– Onorific.

Romul Antares consta dintr-o sondă înaltă și subțire, umplută cu un lichid chihlimbariu-deschis deasupra căreia plutea puțină gheață. La fund se găsea o globulă roșu-strălucitor, cam de mărimea unghiei de la degetul mare; din ea se ridicau filamente care se legănau lent.

– Ce-i chestia aia roșie?

– Scorțișoară. Niște esteri cu scorțișoară. Destul de bun… vrei să guști?

– Nu, mulțumesc. Rămân la bere.

– Jos la nivelul 1, computerul bibliotecii are un fișier de orientare temporală pe care echipa mea îl actualizează zilnic. Poți căuta acolo răspunsuri la întrebări specifice. În principal eu intenționez să… te pregătesc pentru întâlnirea cu Forța ta de Asalt.

– De ce? Sunt cu toții cyborgi? Clone?

– Nu, a râs el, clonarea oamenilor este ilegală. Principala problemă este că… hmm, tu ești heterosexual.

– Asta nu-i o problemă. Sunt tolerant.

– Da, profilul tău afirmă că… crezi că ești tolerant, dar de fapt nu asta-i problema.

– Aha.

Știam ce avea să zică. Nu detaliile, ci esența.

– În FENU sunt înrolate numai persoanele stabile emoțional. Știu că-ți vine greu să accepți, însă heterosexualitatea este considerată o disfuncție emoțională. Relativ ușor de vindecat.

– Dacă ei cred că mă vor putea vindeca *pe mine*…

– Relaxează-te, ești prea vârstnic pentru un tratament. A sorbit cu delicatețe. Nu va fi chiar atât de greu să te înțelegi cu ei pe cât ai…

– Așteaptă! Vrei să zici că nimeni… că toți cei din compania mea sunt homosexuali? Dar eu?

– William, pe Pământ *toți* sunt homosexuali. Excepție fac vreo mie de persoane, veterani și incurabili.

– Aha! Ce aș fi putut spune? Mi se pare o modalitate destul de drastică pentru rezolvarea problemei demografice.

– Poate că da, însă a dat rezultate. Populația Pământului a rămas stabilă la mai puțin de un miliard. Când cineva moare sau părăsește planeta, un altul este format.

– Nu „născut"…

– Ba da, născut, dar nu așa cum știai tu. Voi le spuneați „copii născuți în eprubetă", dar bineînțeles că acum nu se mai folosesc eprubete.

– Pare un progres…

– În orice creșă există un uter artificial care se îngrijește de individ în primele opt-zece luni de după formare. Ceea ce tu ai numi naștere se petrece în câteva zile – nu-i evenimentul acela brusc și drastic pe care-l cunoșteai.

O bravă lume nouă! m-am gândit.

– Nu mai există trauma nașterii, ci doar un miliard de homosexuali perfect potriviți.

– Dacă-i judeci după standardele Pământului de azi. Poate că noi doi i-am considera puțin mai ciudați.

– Ăsta-i un eufemism. Am golit halba. Tu, tu… ă-ă-ă, ești homosexual?

– O, nu! M-am relaxat. Deși pot spune că nu mai sunt nici hetero. S-a bătut cu palma peste șold și am auzit un zgomot ciudat. Am fost rănit și s-a dovedit că am o afecțiune extrem de rară a sistemului limfatic – că nu se poate regenera. De la brâu în jos, sunt din metal și plastic. Pentru a folosi termenul tău, sunt un cyborg.

La extrema cealaltă, cum obișnuia să spună mama.

– Soldat, l-am strigat pe chelner, adu-mi și mie una din chestiile astea Antares.

Stăteam la bar cu un cyborg asexuat, care era probabil singura persoană normală, cu excepția mea, de pe nenorocita aia de planetă.

– Și să fie dublu.

2

Păreau destul de normali, în sala de conferințe, unde ne-am întâlnit în ziua următoare. Tineri și ușor încordați.

Majoritatea ieșiseră din creșă numai de șapte-opt ani. Creșa era un mediu controlat și izolat, în care aveau acces doar câțiva specialiști – în principal pediatri și profesori. Când un individ pleacă din creșă, la doisprezece-treisprezece ani, el își alege un prenume (numele de familie provine în mod automat de la părintele cu contribuția genetică mai însemnată) și este în mod legal un adult în perioadă de testare, având o educație echivalentă cu cea deținută de mine după primul an de colegiu. Cei mai mulți continuă cu o educație specializată, dar unii primesc slujbe și încep munca imediat.

Sunt observați îndeaproape, iar aceia care manifestă simptome de sociopatie, de pildă predispoziții heterosexuale, sunt trimiși în instituții corecționale. Se vindecă sau rămân acolo pentru toată viața.

Absolut toți sunt înrolați în FENU la vârsta de douăzeci de ani. Majoritatea desfășoară o activitate administrativă vreme de cinci ani după care sunt lăsați la vatră. Câțiva norocoși, cam unu din opt mii, sunt invitați să se ofere voluntari pentru instrucția de luptă. Refuzul este considerat „sociopat", chiar dacă înseamnă alți cinci ani de armată. Iar șansele de a supraviețui timp de zece ani (subiectivi) de serviciu militar sunt atât de mici, încât pot fi ignorate; n-a izbutit nimeni. Singura șansă este ca războiul să ia sfârșit înainte de terminarea celor zece ani. Să speri că dilatarea timpului va pune cât mai mulți ani între bătăliile la care participi.

Deoarece se poate aproxima că, în medie, participi la o luptă în fiecare an subiectiv, și pentru că într-o bătălie se înregistrează în medie 34% supraviețuitori, sunt ușor de calculat șansele de a supraviețui zece ani. Sunt în jur de două miimi din unu la sută. Altfel spus, ia un revolver antic cu butoiaș și joacă ruleta rusească cu patru gloanțe în magazia de șase. Dacă o poți face de zece ori la rând fără să împodobești peretele din spate, felicitări! Ai redevenit civil.

Întrucât în FENU există cam șaizeci de mii de soldați activi, te poți aștepta ca 1,2 dintre ei să supraviețuiască pentru zece ani. Eu nu intenționam în mod serios să mă număr printre norocoși, deși mă aflam la jumătatea drumului.

Câți dintre soldații aceștia tineri care umpleau sala de conferințe știau că erau sortiți pierii? Am încercat să asociez chipurile cu fișierele pe care le scanasem toată dimineața, însă nu era ușor. Toți fuseseră selectați pe baza acelorași parametri de bază și semănau

foarte mult între ei: înalți, dar nu foarte înalți, musculoși, dar nu greoi, inteligenți, dar nu introvertiți… iar Pământul era mult mai omogen din punct de vedere rasial decât fusese pe timpul meu. Majoritatea păreau vag polinezieni. Doar doi, Kayibanda și Lin, păreau reprezentanții puri ai unor tipuri rasiale. M-am întrebat dacă ceilalți îi șicanau.

Femeile erau sfâșietor de frumoase, însă nu mă aflam într-o poziție care să-mi permită critica. Celibatul meu depășea un an, de când mă despărțisem de Marygay pe Rai.

M-am întrebat dacă vreuna dintre ele putea deține o urmă de atavism sau dacă ar fi ironizat excentricitatea comandantului ei. *Este absolut interzis ca un ofițer să aibă legături sexuale cu subordonații săi*. Ce formulare amabilă! *Încălcarea acestei dispoziții se pedepsește prin suspendarea tuturor drepturilor bănești și degradarea la rangul de soldat sau cu moartea, dacă relația afectează eficiența unității respective.* Dacă toate regulamentele FENU ar fi putut fi încălcate cu atâta nepăsare și în mod repetat, așa cum se întâmpla cu acesta, armata ar fi fost tare ușoară.

Pe de altă parte nu mă atrăgeau deloc băieții. Nu eram deloc sigur cum aveau să arate peste încă un an.

– 'Ten-*ție*!

Fusese locotenentul Hilleboe. Puteam fi recunoscător noilor mele reflexe că nu sărisem în picioare. Toți cei din sală o făcuseră.

– Sunt locotenentul Hilleboe și voi fi încheietorul vostru de companie.

Pe timpuri asta era funcția unui plutonier. Un semn că o armată există de prea multă vreme este faptul că numărul ofițerilor crește considerabil.

Hilleboe se comporta ca o adevărată profesionistă dură. Probabil că răcnea comenzi spre oglindă în fiecare dimineață, în timp ce se bărbierea. Îi parcursesem însă profilul și știam că luptase o singură dată și atunci numai două minute. Pierduse un braț și un picior și fusese avansată, ca și mine, în urma testelor din clinica de regenerare.

La dracu', poate că fusese o persoană simpatică înainte de a trece prin trauma aceea; era destul de rău să ți se regenereze și un singur membru.

Le ținea obișnuitul discurs înflăcărat al ofițerului dur–însă–cinstit; nu-mi irosiți timpul cu fleacuri, adresați-vă superiorului direct, majoritatea problemelor se pot rezolva la nivelul eșalonului cinci.

Îmi părea rău că nu avusesem vreme să discut cu ea mai devreme. Comandamentul Forțelor de Asalt ne zorise în noua misiune – urma să ne îmbarcăm a doua zi –, iar eu abia dacă schimbasem câteva cuvinte cu ofițerii mei.

Cu totul insuficient, întrucât devenea clar că eu și Hilleboe aveam opinii destul de diferite despre modul de conducere al unei companii. Era adevărat că ea urma să fie vătaful, în timp ce eu eram șeful absolut. Hilleboe însă demarase o potențială situație șef bun/șef rău, folosindu-se de scara ierarhică pentru a se izola de subordonați. Intenționam să nu fiu la fel de distant, ci să-mi rezerv o oră la fiecare două zile când orice soldat mi se putea adresa în mod

direct cu plângeri sau sugestii, fără să ceară în prealabil permisiunea superiorilor direcți.

Amândoi primisem aceleași informații în decursul celor trei săptămâni petrecute în cuvă. Era interesant că ajunsesem la concluzii atât de diferite privind conducerea. Politica Ușii Deschise, de exemplu, dăduse bune rezultate în armatele „moderne" din Australia sau America și părea mai cu seamă adecvată situației noastre, în care urmam să trăim laolaltă timp de luni sau chiar ani. Folosisem sistemul în *Sangre y Victoria*, ultima navă în care servisem, și păruse că dusese la reducerea tensiunilor.

Hilleboe le dăduse pe loc repaus în timp ce expunea organizarea preconizată; în curând avea să-i scoale în picioare și să mă prezinte. Despre ce ar fi trebuit să vorbesc? Intenționasem să spun numai câteva cuvinte previzibile și să explic politica Ușii Deschise, apoi să-i las pe mâna comandorului Antopol, care să le vorbească despre *Masaryk II*. Era însă bine să amân orice explicații până după o discuție cu Hilleboe; de fapt, ar fi fost ideal dacă ea ar fi prezentat politica Ușii Deschise, ca să nu pară că noi doi am fi fost în conflict.

Cel care m-a salvat a fost adjunctul meu la comandă, căpitanul Moore. A apărut grăbit printr-o ușă laterală – era permanent grăbit, un meteor grăsuț –, a salutat rapid și mi-a întins un plic ce conținea ordinele de luptă. M-am sfătuit rapid în șoaptă cu comandorul și ea a fost de acord că le puteam spune încotro ne îndreptam, chiar dacă, din punct de vedere tehnic, erau informații ce nu-i priveau pe soldați.

Una din problemele care nu trebuiau să ne îngrijoreze în acest război era cea a spionilor dușmani. Sub un strat gros de vopsea de camuflaj,

un tauran s-ar fi putut deghiza într-o ciupercă umblătoare. Imposibil să nu trezească suspiciuni.

Hilleboe îi ridicase în picioare și le povestea ce comandant bun aveam să fiu; că luptasem în război încă de la început și dacă intenționau să supraviețuiască pe durata înrolării ar fi fost bine să-mi urmeze exemplul. N-a menționat că fusesem un soldat mediocru, cu talentul de a nu fi nimerit de gloanțe. Nici că demisionasem din armată la prima ocazie ivită și că revenisem numai datorită condițiilor intolerabile de pe Pământ.

– Mulțumesc, locotenent. I-am luat locul pe podium. Pe loc repaus! Am despăturit foaia care conținea ordinul nostru de luptă și le-am arătat-o. Am pentru voi o veste bună și una rea.

Ceea ce până acum cinci secole fusese o glumă devenise actualmente consemnarea seacă a unei realități.

– Acestea sunt ordinele noastre privind campania Sade-138. Vestea bună este că probabil nu vom lupta, în niciun caz imediat. Vestea rea este că vom fi o țintă.

S-au foit puțin auzind, însă nimeni n-a comentat și nici nu și-a luat ochii de la mine. Erau bine disciplinați. Sau poate doar fataliști; nu știam cât de realistă era imaginea pe care o aveau asupra viitorului lor. Mai exact a inexistenței unui viitor.

– Am primit ordin să… să găsim cea mai mare planetă portal aflată pe orbită în jurul colapsarului Sade-138 și să construim acolo o bază. După aceea să rămânem în bază până vom fi înlocuiți. Asta înseamnă doi-trei ani. Mai mult ca sigur că în acest timp vom fi atacați. După cum probabil cei mai mulți dintre voi știu,

Comandamentul Forțelor de Asalt a descoperit un șablon în deplasările inamicului de la un colapsar la altul. Se speră ca, refăcând în sens invers acest șablon prin timp și spațiu, să se descopere planeta tauranilor. Deocamdată se pot trimite doar forțe de interceptie, care să stânjenească expansiunea dușmanului. Într-o perspectivă mai largă, acesta va fi rolul nostru. Vom fi una din cele câteva zeci de forțe de asalt utilizate în manevrele de blocare de-a lungul frontierei inamice. Nu pot sublinia îndeajuns de frecvent sau de apăsat cât de importantă este misiunea – dacă FENU poate opri extinderea dușmanului, s-ar putea să-l încercuim. Și să câștigăm războiul.

Preferabil înainte să fi murit cu toții.

– Un lucru doresc să fie clar: este posibil să fim atacați chiar în ziua asolizării, sau să rămânem pe planetă timp de zece ani și să ne întoarcem liniștiți acasă. (Ce să-ți zic!) Indiferent ce se va întâmpla, toți ne vom păstra condiția fizică. Pe durata tranzitului vom menține un program regulat de calistenice și vom repeta instrucția fundamentală. Mai cu seamă tehnicile de construcție – va trebui să instalăm baza și facilitățile defensive în timpul cel mai scurt cu putință.

Dumnezeule, începusem să sun ca un ofițer.

– Există întrebări?

Nimeni n-a ridicat mâna.

– Vi-l prezint atunci pe comandorul Antopol.

Comandorul n-a încercat să-și ascundă plictiseala în vreme ce a descris, sălii pline de pifani, caracteristicile și capabilitățile lui *Masaryk II*. Eu învățasem în cuvă cele mai multe din lucrurile spuse de ea, totuși finalul mi-a atras atenția.

– Sade-138 va fi colapsarul cel mai depărtat la care au ajuns oamenii. Nu se află nici măcar în galaxia propriu-zisă, ci face parte din Norul Mare al lui Magellan, situat la o sută cincizeci de mii de ani-lumină distanță. Călătoria noastră va necesita patru salturi colapsar și va dura patru luni subiective. Manevrele de inserție în colapsar ne vor duce cu trei sute de ani înapoia calendarului Stargate până ajungem la Sade-138.

Și alte șapte sute de ani, dacă aveam să supraviețuiesc. Desigur, n-ar fi contat prea mult; Marygay era ca și moartă și nu exista nici o altă persoană în viață care să însemne ceva pentru mine.

– După cum a spus domnul maior, nu trebuie să lăsați cifrele acestea să vă adoarmă vigilența. Inamicul se îndreaptă de asemenea spre Sade-138 și este posibil să ajungem acolo simultan. Matematica situației este complicată, dar credeți-ne pe cuvânt: va fi o cursă strânsă. Domnule maior, mai aveți să le spuneți ceva?

Am dat să mă ridic.

– Păi…

– ‘Ten-*ție!* a zbierat Hilleboe.

Trebuia să mă fi așteptat la asta.

– Doar că aș dori să discut câteva minute cu ofițerii mei, de la eșalonul patru în sus. Sergenții de pluton, vă aduceți oamenii în

Zona de Încărcare șaizeci și șapte mâine-dimineață la ora 4:00. Până atunci sunteți liberi. Rupeți rândurile.

I-am invitat pe cei cinci ofițeri în cabina mea și am scos o sticlă de coniac franțuzesc veritabil. Mă costase solda pe două luni, dar ce altceva să fi făcut cu banii? Să-i fi investit?

Am împărțit pahare, dar doctorița Alsever m-a refuzat. A preferat să-și spargă sub nări o capsulă micuță și să inhaleze profund. După aceea a încercat, fără mult succes, să-și ascundă expresia euforică.

– Mai întâi, am rostit turnând coniac, să încep cu o problemă personală esențială. Toți cei de față știu că nu sunt homosexual?

Un cor de „da, domnule“ și „nu, domnule“.

– Credeți că asta va… complica poziția mea de comandant? În privința funcției și rangului?

– Domnule, eu nu…, a început Moore.

– Când suntem între noi, nu sunt necesare apelativele de felul acesta, l-am oprit. După timpul meu subiectiv, acum patru ani eram soldat. Când nu sunt soldați în preajmă, îmi veți spune Mandella ori William. Am simțit că făceam o greșeală, chiar în timp ce vorbeam. Continuă, te rog!

– Ei bine, William, a reluat Moore, acum o sută de ani s-ar putea să fi reprezentat o problemă. Știi ce credeau oamenii pe atunci.

– De fapt habar n-am. În domeniul istoriei, din secolul al XXI-lea și până în prezent, nu cunosc decât ce ține de armată.

– Ă-ă-ă… Ei bine, a fost… ă-ă-ă, a fost… cum să spun?

A gesticulat din mâini.

– A fost o crimă, a intervenit sec Alsever. Asta s-a întâmplat când Consiliul Eugenic a început să-i obișnuiască pe oameni cu ideea homosexualismului universal.

– Consiliul Eugenic?

– Un organism al lui FENU, care are autoritate numai pe Pământ. A inhalat adânc din capsula goală. Ideea era să-i oprească pe oameni de a procrea biologic. Pentru că *A*, oamenii dovedeau o regretabilă lipsă de capacitate în alegerea partenerului genetic. Și *B*, Consiliul a remarcat că diferențele rasiale aveau un inutil efect de disensiune asupra omenirii. Prin controlul total al nașterilor, în numai câteva generații toți oamenii puteau avea aceeași rasă.

Nu știusem că se ajunsese atât de departe. Dar bănuiesc că era logic.

– Și ești de acord? Ca medic?

– Ca medic? Nu sunt sigură.

A scos altă capsulă din buzunar și a frecat-o între degetul cel mare și arătător, privind în gol. Sau privind ceva ce noi, ceilalți, nu puteam zări.

– Într-un fel, îmi ușurează munca. Multe boli pur și simplu nu mai există. Totuși cred că ei nu cunosc chiar atâtea despre genetică. Nu

este o știință exactă… ar putea face niște lucruri foarte rele, ale căror rezultate să se vadă abia după câteva secole.

A spart capsula sub nări și a inspirat adânc de două ori.

– Ca femeie însă, sunt cu totul pentru.

Hilleboe și Rusk au încuviințat, aprobând viguros din cap.

– Că ai scăpat de chinurile nașterii?

– Ăsta ar fi un aspect. Și-a încrucișat ochii în mod comic, examinând capsula și a mai inhalat o dată. În principal însă este vorba că nu… trebuie… să am un bărbat. Înăuntrul meu. Înțelegi? E dezgustător.

Moore a izbucnit în râs.

– Dacă n-ai încercat, Diana, nu…

– Taci din gură, a replicat ea azvârlind capsula în joacă spre căpitan.

– Totuși e ceva perfect natural, am protestat.

– Ca și legănatul pe o liană. Ca și dezgroparea rădăcinilor comestibile cu ajutorul unui băț. Progresul, maiorule, progresul!

– Oricum, a zis Moore, a reprezentat o crimă doar pentru o scurtă perioadă de timp. După aceea a fost considerată o, ă-ă-ă, ceva tratabil…

– O disfuncție, a precizat Alsever.

– Mulțumesc. Iar acum, ei bine, este foarte rar. Mă îndoiesc că un bărbat sau o femeie ar avea sentimente puternice pro sau contra în

această privință.

– O simplă bizarerie, a acceptat cu mărinimie Diana. Nimic comparabil cu canibalismul.

– E-n regulă, Mandella, a spus Hilleboe. N-am niciun fel de resentimente față de tine din acest motiv.

– Mă… mă bucur.

Grozav! Începusem să-mi dau seama că habar n-aveam cum să mă comport în societate. O mare parte a comportamentului meu „normal“ se baza pe un cod nerostit de etichetă sexuală. Trebuia oare să-i tratez pe bărbați ca pe femei și invers? Sau să-i tratez pe toți ca frați și surori? Totul era foarte derutant.

Mi-am terminat paharul și l-am pus jos.

– Ei bine, vă mulțumesc pentru asigurări. În principal, cam asta dorisem să vă întreb. Sunt sigur că aveți lucruri de făcut, să vă luați rămas-bun de la cei dragi și altele asemănătoare. Nu mă lăsați să vă rețin.

Cu toții au plecat, mai puțin Charlie Moore. Am decis împreună să tragem o beție ca-n basme, testând toate barurile și cluburile din sector. Am ajuns la al doisprezecelea și probabil că ne-am fi atins țelul, dar am decis să dorm câteva ore înainte de plecare.

Singura dată când Charlie mi-a făcut un avans a fost extrem de politicos. Speram că și refuzul meu fusese tot politicos, dar bănuiam că aveam să capăt destulă practică.

3

Primele nave spațiale FENU avuseseră un fel de frumusețe delicată, dantelată. Însă în urma numeroaselor îmbunătățiri tehnologice, rezistența structurii devenise mai importantă decât conservarea masei (o navă veche s-ar fi pliat ca un acordeon, dacă ai fi încercat o manevră la douăzeci și cinci *ge*), iar asta se reflecta în design: obtuz, masiv, funcțional. Singurul ornament erau literele albastre mate, MASARYK II, scrise pe fuzelajul ca de obsidian.

Naveta noastră a trecut pe deasupra denumirii, în drum spre zona de andocare, și am zărit o echipă de muncitori minusculi care lucrau acolo. Luându-i ca referință, mi-am dat seama că literele aveau peste o sută de metri înălțime. Nava depășea un kilometru lungime (1036,5 metri, m-a anunțat memoria latentă), iar lățimea era cam o treime din lungime (319,4 metri).

Asta nu însemna că urma să beneficiem de mult spațiu liber. În cală existau șase vânători mari, cu propulsie tahionică, și cincizeci de drone. Infanteria se înghesuia într-un colț. *Războiul reprezintă domeniul disensiunilor*, afirmase Chuck von Clausewitz; încercam sentimentul că urma să-i punem la încercare spusele.

Aveam cam șase ore la dispoziție înainte de a intra în cuva de accelerare. Mi-am lăsat bagajul în cabina micuță care avea să-mi fie cămin pentru următoarele douăzeci de luni și am plecat în explorare.

Charlie ajunsese înaintea mea la bar și beneficiase primul de privilegiul de a evalua calitatea cafelei din *Masaryk II*.

– Fiere de rinocer, a comentat el.

– Cel puțin nu-i soia, am replicat sorbind precaut.

Am decis că peste o săptămână aveam să duc dorul soiei.

Barul ofițerilor era o cabină de trei metri pe patru, cu pereți și podea metalică, un automat pentru cafea și un display de computer. Șase scaune rigide și o masă cu tastatură încorporată.

– Vesel loc, nu-i așa? Absent, a comandat indexul general al bibliotecii. Aproape numai teorie militară.

– E bine. Ne împrospătează amintirile.

– Te-ai oferit voluntar pentru școala de ofițeri?

– Eu? Nu. Am primit ordin.

– Cel puțin ai o scuză. A pocnit comutatorul de alimentare și a privit punctul verzui dispărând. Eu am fost voluntar. Nu mi-au spus c-o să fie așa.

– Mda. (Nu vorbea despre vreo problemă subtilă, despre povara responsabilității sau altceva.) Se spune că dispare încetul cu încetul.

Toate informațiile acelea care erau împinse cu forța în tine; un murmur permanent, neauzit.

– O, aici erați!

Hilleboe a apărut pe ușă și ne-a salutat pe amândoi. A examinat rapid încăperea și, în mod evident, mobilierul spartan i-a întrunit acceptul.

– Vrei să vorbești companiei înainte de a intra în cuvele de accelerație?

– Nu, nu văd de ce ar fi… necesar.

Fusesem cât pe aici să spun „important“. Arta criticării subalternilor este una delicată. Îmi dădeam seama că trebuia să-i reamintesc mereu lui Hilleboe cine era șeful.

Sau puteam schimba funcțiile între noi. Să simtă și ea bucuriile conducerii.

– Ai putea, te rog, să-i aduni pe șefii de plutoane și să repetați secvența de imersiune? În cele din urmă vom face și exerciții contracronometru. Deocamdată însă cred că soldații pot beneficia de câteva ore de odihnă.

Dacă erau la fel de mahmuri ca și comandantul lor…

– Da, domnule.

S-a răsucit și a ieșit. Puțin iritată, fiindcă ceea ce-i cerusem să facă ar fi constituit mai degrabă atribuțiile lui Riland sau Rusk.

Charlie și-a așezat formele dolofane într-un scaun și a suspinat:

– Douăzeci de luni într-o navă închisă. Cu ea! La dracu’!

– Ei bine, dacă te comporți frumos cu mine, n-o să vă repartizez împreună.

– S-a făcut. Sunt sclavul tău pe viață. Începând de… vinerea viitoare. A inspectat ceașca și a decis să nu bea și zațul. Vorbesc serios, femeia asta va fi o problemă. Ce ai de gând să faci cu ea?

– Nu știu.

Bineînțeles că și Charlie se dovedea nesubordonat. El însă era adjunctul meu și ieșea din scara ierarhică. În plus, trebuia să am *un* prieten.

– Poate că se va înmuia, după ce pornim.

– Cum să nu…

Teoretic vorbind, pornisem deja misiunea, târându-ne spre colapsarul Stargate cu accelerația de un *ge*. Asta era însă doar pentru urechile echipajului; trapele sunt greu de închis în imponderabilitate. Călătoria avea să înceapă cu adevărat numai după ce ne instalam în cuve.

Barul era prea deprimant, de aceea eu și Charlie am folosit orele rămase la dispoziție pentru explorarea navei.

Puntea de comandă aducea cu oricare altă extensie a unui computer; se renunțase la luxul ecranelor de observație. Am rămas la o distanță respectuoasă în vreme ce Antopol și ofițerii ei executau ultimele verificări înainte de a intra în cuve și a ne lăsa soarta în seama mașinilor.

De fapt, exista un hublou, o lentilă groasă de plastic, în partea din față a punții. Locotenentul Williams nu era ocupat; deoarece faza de preinserție a funcției sale era complet automatizată, a fost încântat să ne prezinte detalii.

A bătut cu unghia în hublou.

– Sper că nu va fi nevoie să-l folosim în călătoria asta.

– Cum adică? a întrebat Charlie.

– Îl folosim numai dacă ne rătăcim. (Dacă unghiul de inserție era greșit cu o miime de radian, aveam toate șansele să ajungem în cealaltă parte a galaxiei.) O idee aproximativă asupra poziției noastre se poate obține din analiza spectrală a celor mai strălucitoare stele. Sunt ca niște amprente… Identificăm trei și putem triangula.

– Apoi găsim colapsarul cel mai apropiat și revenim pe rută, am completat.

– Asta-i problema. Sade-138 este unicul colapsar pe care-l cunoaștem în Norii lui Magellan. Știm de el doar din datele capturate de la taurani. Chiar dacă am găsi alt colapsar, presupunând că ne rătăcim în Nor, n-am ști cum să facem inserția.

– Grozav…

– Nu-i chiar ca o rătăcire de-a binelea, a continuat el cu o expresie malițioasă pe chip. Am putea să ne închidem în cuve, să ne orientăm spre Pământ și să pornim cu viteză maximă. Am ajunge acolo în trei luni, după timpul navei.

– Sigur că da, am încuviințat, dar la o sută cincizeci de mii de ani în viitor.

La douăzeci și unu *ge* atingi nouă zecimi din viteza luminii în mai puțin de o lună. După aceea, rămâi la mâna Sfântului Albert.

– E adevărat, ăsta-i un dezavantaj, a zis Williams, dar cel puțin vom afla cine a câștigat războiul.

Stai și te-ntrebi câți soldați au scăpat de război exact în felul ăsta. Patruzeci și două de forțe de asalt erau rătăcite pe undeva și pierdute din socoteală. Era posibil ca toate să se târască prin spațiul normal cu o viteză apropiată de cea a luminii și, de-a lungul veacurilor, să apară una câte una în vecinătatea Pământului sau a lui Stargate.

O modalitate convenabilă de dezertare, fiindcă odată ce intrai în lanțul de salturi colapsar nu mai puteai fi urmărit. Din nefericire, secvența de salturi era anteprogramată de Comandamentul Forțelor de Asalt; navigatorul uman intervenea numai dacă o eroare de calcul îl trimitea în „gaura de vierme“ incorectă și se ivea într-o regiune aleatorie din spațiu.

Charlie și cu mine am mers să inspectăm sala de sport, care era suficient de mare pentru ca o duzină de oameni să poată lucra simultan. L-am rugat să facă un grafic de utilizare, astfel încât fiecare să exerseze zilnic câte o oră, după ieșirea din cuve.

Sala de mese o depășea cu puțin pe cea de gimnastică – chiar în patru ture succesive, urma să fim înghesuiți –, iar barul soldaților mi s-a părut și mai deprimant decât al ofițerilor. Aveam să mă confrunt cu o problemă de moral cu mult înainte de trecerea celor douăzeci de luni.

Arsenalul atingea dimensiunile sălii de sport, sălii de mese și celor două baruri puse laolaltă. Așa și trebuia, dat fiind marea varietate a armelor de infanterie care evoluaseră de-a lungul veacurilor. Arma fundamentală rămăsese costumul de luptă, cu toate că devenise mult mai sofisticat decât primul model în care mă chircisem imediat înaintea campaniei Aleph-0.

Sublocotenentul Riland, armurierul, își supraveghea cei patru subordonați, câte unul din fiecare pluton, care verificau pentru ultima dată arsenalul. Probabil că era misiunea cea mai importantă din toată nava, când stai să te gândești ce se putea petrece cu tonele acelea de explozibil și substanțe radioactive la o accelerație de douăzeci și cinci *ge*.

I-am răspuns la salutul laconic.

– Totul în regulă, sublocotenent?

– Da, domnule, mai puțin blestematele de săbii. (Săbiile se utilizau în câmpul de stază.) Pur și simplu se îndoaie, oricum le-am pune. Să sperăm că nu se vor rupe.

Nici măcar nu puteam încerca să înțeleg principiile de funcționare ale câmpului de stază; decalajul dintre fizica prezentă și masteratul meu în domeniu era comparabil cu timpul care-l despărțea pe Galileo de Einstein. Însă efectele mi-erau cunoscute.

Nimic nu putea depăși o viteză mai mare de 16,3 metri pe secundă înăuntrul câmpului, care era un volum sferic cu raza de aproximativ cincizeci de metri. În interiorul lui nu exista radiație electromagnetică, nici electricitate, nici magnetism, nici lumină. Purtând costumul spațial, totul din jur îți apărea într-o monocromie fantomatică – fenomen despre care mi se explicase cu dezinvoltură că se datora „transferului de fază a cvasienergiei scurse dintr-o realitate tahionică adiacentă“, ceea ce pentru mine reprezenta o vorbărie fără noimă.

Drept rezultat însă, orice fel de armă devenea inutilizabilă. Până și o bombă nova se transforma într-un soi de calup inert. În plus, orice

creatură, fie ea pământeană ori taurană, murea într-o fracțiune de secundă, dacă era prinsă în interiorul câmpului fără un costum adecvat de protecție.

La început se păruse că descoperiserăm arma finală. Se dăduseră cinci bătălii în care bazele taurane fuseseră rase fără nicio pierdere din partea noastră. Nu trebuia decât să duci generatorul de câmp lângă inamici (patru soldați voinici se puteau descurca în gravitația terestră) și să-i privești murind în timp ce pătrundeau prin peretele opac al câmpului. Cei care transportaseră generatorul erau invulnerabili, cu excepția scurtelor perioade când puteau fi nevoiți să-l dezactiveze pentru a se orienta.

La a șasea folosire însă, tauranii fuseseră pregătiți. Avuseseră costume protectoare și purtaseră sulițe ascuțite, cu care putuseră perfora costumele celor din interiorul câmpului. Din clipa aceea, cei dinăuntru au fost înarmați.

Numai alte trei asemenea bătălii mai fuseseră raportate, deși o duzină de forțe de asalt fuseseră dotate cu generatoare de câmp. Celelalte continuau să lupte, sau se aflau pe drum, sau fuseseră complet distruse. Adevărul avea să fie cunoscut doar după întoarcerea lor. Și nu erau încurajate să revină, dacă tauranii continuau să controleze propriile planete – conform legii, asta constituia „dezertare sub focul inamic", având ca rezultat execuția tuturor ofițerilor (deși se zvonea că li se spălau pur și simplu creierii, erau reinstruiți și trimiși înapoi pe front).

– Vom folosi câmpul de stază, domnule? a întrebat Riland.

– Probabil. Nu de început, dacă nu cumva tauranii se găsesc deja acolo. Nu mă-ncântă ideea să trăiesc în costum, zi și noapte.

Nu mă încânta nici ideea folosirii spadei, suliței și chakrei, indiferent câte spectre electronice trimisesem în Valhalla cu ajutorul lor.

Mi-am privit ceasul.

– Ar fi timpul să coborâm la cuve, căpitane. Să vedem dacă toată lumea este pregătită.

Până la începutul secvenței de inserție mai rămăseseră două ore.

Sala în care se găseau cuvele semăna cu o imensă uzină chimică; podeaua avea diametrul de o sută de metri și era ticsită cu aparate masive, vopsite în gri mat, uniform. Cele opt cuve erau dispuse aproape simetric în jurul ascensorului central; simetria era anulată de faptul că o cuvă avea dimensiuni duble față de celelalte. Aceea trebuia să fie cea pentru ofițeri și specialiști.

Plutonierul Blazynski a apărut dinapoia unei cuve și m-a salutat. Nu i-am răspuns la salut.

– Ce dracu-i asta?

O pată de culoare în universul cenușiu.

– O pisică, domnule.

– Nu mai spune! Era o pisică mare, bălțată în toate culorile, care arăta ridicol, atârnând pe umărul lui. Atunci să reformulez întrebarea: Ce dracu' caută aici o pisică?

– Este mascota echipei de întreținere, domnule.

Mâța și-a ridicat capul doar ca să sâsâie fără chef spre mine, apoi a revenit la poziția ei relaxată.

M-am uitat spre Charlie, care a strâns din umeri.

– Mi se pare o cruzime, a comentat el după care s-a adresat plutonierului: N-o să te bucuri prea mult de ea. După douăzeci și cinci *ge*, o să fie numai blană și mațe.

– O, nu, domnule! Domnilor!

A îndepărtat blana dintre umerii animalului și am zărit acolo un niplu de fluorcarbon, exact cum aveam și eu deasupra șoldului.

– Am cumpărat-o deja modificată de la un magazin de pe Stargate, domnule. Multe nave au pisici din astea. Comandorul ne-a semnat aprobarea.

Antopol avea tot dreptul s-o facă; întreținerea se afla sub comanda noastră comună. În plus era nava ei.

– Nu puteați lua un câine?

Dumnezeule, urăsc pisicile! Se furișează mereu peste tot.

– Nu, domnule, nu se pot adapta. Nu fac față în imponderabilitate.

– A trebuit să faceți vreo adaptare specială a cuvei? s-a interesat Charlie.

– Nu, domnule. Există o cușetă suplimentară. (Minunat! Asta însemna că aveam să fiu în aceeași cuvă cu animalul.) N-a trebuit decât să scurtăm centurile. Pentru întărirea pereților celulari este necesar un alt ser, dar era inclus în preț.

Charlie a scărpinat pisica înapoia unei urechi. Pisica a tors încetișor, dar nu s-a clintit.

– Mi se pare idioată. La pisică mă refer…

– I-am injectat deja serul, domnule. (Nu era de mirare că nu reacționa aproape deloc; medicamentul respectiv îți încetinește metabolismul la limita supraviețuirii.) Este mai ușor s-o fixăm în centuri…

– Cred că n-am nimic împotrivă, am spus gândindu-mă că putea fi bine pentru moral. Dar dacă începe să mi se bage printre picioare, eu personal o trimit la reciclare.

– Da, domnule! a exclamat plutonierul vizibil ușurat.

Se gândea probabil că, de fapt, n-aș fi putut face una ca asta unui ghemotoc așa drăguț de blăniță. Pune-mă la încercare, amice!

Am inspectat totul. Singura incintă nevizitată a fost cala uriașă unde așteptau vânătorii și dronele fixate cu cleme în masivele lor cadre de protecție împotriva accelerațiilor. M-am dus împreună cu Charlie să aruncăm o privire, dar în partea noastră a sasului nu existau ferestruici. Știam că înăuntru trebuia să fie una, însă ecluza fusese evacuată și nu merita să parcurgem tot ciclul de umplere și încălzire doar pentru a ne satisface curiozitatea.

Începusem să mă simt de-a dreptul inutil. Am apelat-o pe Hilleboe, care m-a anunțat că totul era sub control. Având încă o oră de pierdut, m-am înapoiat în bar și am început cu computerul un joc de *Kriegspieler*, care tocmai începuse să devină interesant când a răsunat semnalul de avertizare – mai erau zece minute.

Cuvele de accelerare aveau o „durată de înjumătățire a vieții" de cinci săptămâni; existau cincizeci la sută șanse să poți rămâne imersat timp de cinci săptămâni înainte ca vreo supapă sau conductă să plesnească și să fii strivit aidoma unui gândac sub talpă. În practică, doar o situație cu totul specială ar fi justificat utilizarea cuvelor mai mult de două săptămâni. Noi intram în ele pentru mai puțin de zece zile; prima etapă a călătoriei.

Cinci săptămâni sau cinci ore era totuna pentru cel aflat în interior. Odată ce presiunea atingea nivelul operațional, nu mai simțeai trecerea timpului. Creierul și corpul îți deveneau beton. Niciunul din simțuri nu oferea vreun input și te puteai amuza câteva ore, pur și simplu încercând să-ți silabisești numele.

De aceea n-am fost tocmai surprins când mi s-a părut că, aproape imediat, m-am simțit brusc uscat, cu corpul furnicându-mă. Locul părea întrunirea unor astmatici în mijlocul unei fânețe: treizeci și nouă de persoane și o pisică tușind și strănutând simultan, ca să scape de ultimele reziduuri de fluorcarbon. În vreme ce bâjbâiam pe la centuri, ușa laterală a glisat, inundând cuva cu o lumină dureros de strălucitoare. Pisica a ieșit prima, urmată de năvala generală a oamenilor. Ca să-mi păstrez demnitatea, am așteptat să fiu ultimul.

Peste o sută de persoane se înghesuiau afară, masându-și cârceii și crampele. Demnitate! Înconjurat de pogoane de trupuri goale de femei tinere, am căutat să le privesc drept în ochi, încercând cu disperare să rezolv în minte o ecuație diferențială de gradul trei pentru a evita erecția reflexă. O soluție de moment, care a reușit totuși să mă aducă în ascensor.

Hilleboe răcnea ordine, aliniind soldații și, când ușile s-au închis, am observat că toți membrii unui pluton erau acoperiți din creștet până

în tălpi cu vânătăi ușoare. Douăzeci de perechi de ochi negri. Trebuia neapărat să discut atât cu cei de la Întreținere, cât și cu corpul medical despre problema respectivă.

După ce mă îmbrăcam.

4

Am rămas timp de trei săptămâni la unu *ge*, cu perioade ocazionale de imponderabilitate pentru controlul navigației, în vreme ce *Masaryk II* se îndepărta de colapsarul Resh-10 pe o orbită alungită și îngustă, pentru a reveni de unde plecase. Perioada respectivă s-a desfășurat fără probleme și soldații s-au adaptat destul de bine rutinei de la bord. Le-am oferit un minim de corvezi și un maxim de exerciții fizice și recapitulări ale instrucției – pentru binele lor, deși nu eram naiv să cred că ei aveau să privească lucrurile în același fel.

Cam după o săptămână, soldatul Rudkoski (ajutorul de bucătar) și-a construit un alambic, producând zilnic aproape opt litri de alcool etilic 95%. N-am dorit să-l opresc, fiindcă viața era și așa monotonă; nu-mi păsa, câtă vreme oamenii veneau treji la post, dar eram al naibii de curios să aflu cum reușea să extragă materia primă din sistemul nostru ecologic închis și cum i se plătea pentru băutură. De aceea m-am folosit de scara ierarhică în sens invers, cerându-i lui Alsever să afle. Ea l-a întrebat pe Jarvil, care l-a întrebat pe Carreras, care stătea împreună cu Orban, bucătarul. S-a dovedit că sergentul-major Orban pusese totul la cale, lăsându-l pe Rudkoski să facă munca propriu-zisă, și acum tânjea să se laude unei persoane demne de încredere.

Dacă aș fi mâncat vreodată alături de soldați, poate că aș fi mirosit că se întâmpla ceva anormal. Schema pusă la punct nu-i cuprindea însă și pe ofițeri.

Prin intermediul lui Rudkoski, Orban clădise o întreagă economie a alcoolului, care se desfășura cam așa:

Fiecare masă includea un desert foarte dulce – tartă, prăjitură sau șarlotă – pe care îl puteai mânca, dacă rezistai la gustul leșinător. Însă dacă îl aduceai înapoi, când te prezentai cu el la ghișeul de reciclare, Rudkoski îți dădea un bon valorând zece cenți și arunca desertul într-o cuvă de fermentare. Avea două asemenea cuve, de câte douăzeci de litri fiecare, una „operațională", în timp ce o completa pe cealaltă.

Bonul de zece cenți stătea la baza unui sistem care-ți permitea să cumperi o jumătate de litru de etil (cu aroma dorită) pentru suma de cinci dolari. O grupă de cinci soldați care renunța la toate deserturile putea cumpăra aproape un litru săptămânal, suficient pentru o petrecere, totuși nu îndeajuns ca să le afecteze sănătatea.

Când Diana mi-a povestit totul, a adus și o sticlă de Rudkoski Prost – literalmente; era o aromă care dăduse greș. După ce parcursese scara ierarhică, din sticlă lipseau doar câțiva centimetri cubi.

Gustul era oribil: o combinație de căpșuni și semințe de chimen. Dând dovadă de o perversitate nu neobișnuită pentru cei care beau rar, Dianei i-a plăcut. Am adus niște apă de la gheață și s-a pilit complet într-o oră. Eu mi-am umplut un singur pahar, pe care nu am izbutit să-l termin.

Când a trecut de jumătatea drumului spre inconștiență, bolborosind un monolog liniștitor în direcția ficatului, Diana a ridicat brusc capul și m-a privit direct, aidoma unui copil inocent.

– O s-ai o p'o… blemă, maio' William.

– Nici jumătate din problema pe care o s-o ai tu mâine-dimineață, sublocotenent Diana.

– Nu, nu. A fluturat un braț nesigur prin fața ochilor. Niște vita… mine, niște glu… coză, un pic de ad'e… nalină, dacă alealte nu me'g. Tu… tu… o s-ai o p'o… blemă… adevă'ată!

– Uite ce-i, Diana, n-ai vrea să…

– T'ebuie să… te duci la capo'alu' ăla d'ăguț… Valdez. (Valdez era consilierul masculin în probleme sexuale.) Iel a'e iempatie. Ie mese'ia lui. O să te…

– Am mai discutat despre asta, ții minte? Vreau să rămân așa cum sunt.

– Toți v'em așa. Și-a șters o lacrimă conținând probabil unu la sută alcool. Știi că te-au po'eclit Moșu' A'mat. Nu-i așa!

A privit podeaua, apoi un perete.

– De fapt îți zic Moșu' Ciudat!

Mă așteptasem la porecle mult mai rele, dar nu atât de repede.

– Nu-mi pasă. Întotdeauna comandanții sunt porecliți.

– Știu, da'… S-a sculat brusc, clătinându-se puțin. Am băut p'ea mult. T'ebuie să m-așez.

S-a întors cu spatele la mine și s-a întins atât de tare, încât i-a trosnit o articulație. După aceea a șuierat un fermoar și Diana și-a lăsat tunica să-i cadă, a ieșit din ea și s-a apropiat în vârful picioarelor de patul meu. S-a așezat și a bătut cu palma în saltea.

– Haide, William. Ie singu'a ocazie.

– Pentru Dumnezeu, Diana. N-ar fi cinstit.

– Ba-i cinstit, a chicotit ea. În plus, sunt docto'. Pot fi deta… șată, n-o să mă de'an… jeze. Ajută-mă…

După cinci sute de ani, sutienele se prindeau tot cu cleme la spate.

Un anume tip de gentleman ar fi ajutat-o să se dezbrace și ar fi ieșit pe nesimțite. Un alt tip de gentleman s-ar fi repezit spre ușă. Neaparținând niciuneia dintre acele categorii, m-am apucat de treabă.

Poate că a fost mai bine că ea a adormit înainte de a fi avansat cine știe ce. I-am admirat și pipăit trupul, apoi, simțindu-mă ca un ticălos, i-am strâns toate boarfele și am îmbrăcat-o.

Am ridicat-o din pat – dulce povară! – după care mi-am dat seama că, dacă mă zărea cineva ducând-o în cabina ei, avea să fie ținta zvonurilor pe toată durata campaniei. L-am apelat pe Charlie, i-am spus că am băut ceva și Diana nu se simțea prea bine și l-am întrebat dacă nu poate veni să ciocnim un păhărel și să mă ajute s-o transport acasă pe buna doctoriță.

Până când Charlie a ciocănit la ușă, Diana sforăia nevinovată într-un scaun.

– Doctorul care se vindecă singur! a surâs căpitanul.

I-am întins sticla, avertizându-l. A mirosit-o și s-a strâmbat.

– Ce-i asta, vopsea?

– Ceva preparat de bucătari. Garantat!

A lăsat sticla cu grijă, parcă temându-se să nu explodeze dacă o mișca prea brusc.

– Întrevăd o apropiată reducere a clienților. O epidemie de intoxicații… ea a băut cu adevărat mizeria asta?

– De fapt bucătarii au recunoscut că a fost un experiment care nu s-a desfășurat așa cum speraseră. Celelalte arome ale lor sunt clar buvabile. Da, chiar i-a plăcut.

– Ei bine… A izbucnit în râs. La dracu'! O iei tu de picioare și eu de mâini?

– Nu, uite ce-ți propun, s-o luăm fiecare de sub un braț. Poate că reușește să umble.

Diana a gemut încetișor când am ridicat-o din scaun, a deschis un ochi și a mormăit:

– Bună, Cha'lii…

Apoi a închis ochiul și ne-a lăsat s-o târâm până în cabină. Nimeni nu ne-a văzut pe drum, dar tovarășa ei de cabină, Laasonen, era

trează și citea.

– A băut până la urmă porcăria aia? Și-a privit prietena cu o afecțiune amuzată. Lăsați-mă să v-ajut.

Toți trei am vârât-o în pat. Laasonen i-a îndepărtat niște șuvițe de păr din ochi.

– Spunea că era vorba de un experiment.

– Are mai mult devotament decât mine față de știință, a comentat Charlie. Plus un stomac mai sănătos.

Cu toții ne-am dorit să nu fi spus asta.

Destul de stingherită, Diana a recunoscut că nu-și mai amintea nimic din cele întâmplate după primul pahar și, discutând cu ea, am dedus că crezuse că Charlie fusese tot timpul de față. Ceea ce era mai bine, desigur. Deși, vai! Diana, latenta mea heterosexuală, o să-ți cumpăr o sticlă de scotch adevărat în primul port în care vom ajunge. Peste vreo șapte sute de ani.

Am revenit în cuve pentru saltul de la Resh-10 la Kaph-35. Asta a însemnat două săptămâni la douăzeci și cinci *ge*, urmate de alte patru săptămâni de exerciții fizice la unu *ge*.

Eu îmi anunțasem politica Ușii Deschise, dar practic nimeni nu profita de ea. Îi vedeam rareori pe soldați și ocaziile respective aveau întotdeauna conotații negative: testările recapitulărilor de instrucție, admonestările și ocazionalele cursuri. Iar ei vorbeau de-a dreptul ininteligibil, răspunzând doar la întrebările directe.

Majoritatea aveau engleza ca limbă principală sau secundară, însă aceasta se modificase atât de drastic în 450 de ani, încât abia o puteam înțelege, ba chiar deloc dacă se vorbea rapid. Din fericire, în decursul instrucției de bază, toți învățaseră engleza de la începutul secolului al XXI-lea; graiul sau dialectul acela servea drept *lingua franca* temporală, cu ajutorul căreia un soldat din veacul al XXV-lea se putea face înțeles de cineva care fusese contemporan cu străbunicii lui la a nouăsprezecea spiță. Dacă mai exista noțiunea de bunici…

M-am gândit la primul meu comandant combatant, căpitanul Stott – pe care-l detestasem la fel de cordial ca restul companiei – și am încercat să-mi imaginez cum m-aș fi simțit dacă el ar fi fost dereglat sexual și eu ar fi trebuit să învăț o limbă nouă în folosul său.

Așa că, desigur, aveam și probleme de disciplină. Mai surprinzător însă mi se părea că exista disciplină în sine. Hilleboe era responsabilă pentru asta; deși n-o înghițeam deloc, trebuia să recunosc că știa cum să-și țină soldații în frâu.

Majoritatea inscripțiilor mâzgălite pe pereții navei se refereau la acte sexuale la limita imposibilului între încheietorul de companie și șeful ei.

De la Kaph-35 am sărit la Samk-78, de acolo la Ayin-129 și în sfârșit la Sade-138. Marea parte a salturilor nu aveau decât câteva sute de ani-lumină, dar ultimul a acoperit 140000 – probabil cel mai lung salt colapsar efectuat vreodată de un echipaj uman.

Timpul petrecut prin gaura de vierme de la un colapsar la următorul era întotdeauna același, indiferent de distanță. Când studiasem fizica, se credea că durata unui salt colapsar avea valoarea zero, dar, după vreo două secole, un experiment complicat cu unde dovedise că, în realitate, saltul dura o fracțiune de nanosecundă. Nu pare cine știe ce, dar și așa fizica trebuise reclădită din temelii după descoperirea saltului colapsar; acum fuseseră nevoiți să dărâme din nou toată blestemăția după ce constataseră că pentru a ajunge din *A* în *B* se scurgea o anumită durată de timp. Fizicienii tot nu ajunseseră la o teorie comună.

Noi însă aveam probleme mult mai presante când am ieșit din câmpul colapsar al lui Sade-138 având viteza egală cu trei sferturi din cea a luminii. Nu se putea spune imediat dacă tauranii ajunseseră înaintea noastră. Am lansat o dronă anteprogramată care urma să decelereze la 300 *ge* și să arunce o privire în jur. Ea avea să ne avertizeze dacă detecta alte nave în sistemul planetar, ori dovezi ale activității taurane pe vreuna dintre planetele colapsarului.

După lansarea dronei, am intrat în cuve și calculatoarele au executat manevre evazive vreme de trei săptămâni, până încetineam. N-au fost niciun fel de probleme, totuși trei săptămâni reprezintă o durată a naibii de mare pentru a rămâne înghețați în cuvă; vreo două zile după ce am ieșit, cu toții ne târam pe coridoare ca niște geriatrici ologi.

Dacă drona ne-ar fi anunțat că tauranii se găseau deja în sistem, am fi decelerat imediat la unu *ge* și am fi lansat vânătorii și drone înarmate cu bombe nova. Sau poate că n-am fi apucat să trăim atât; uneori tauranii atacau navele la numai câteva ore după ce pătrundeau în

sistem. Moartea în cuvă nu reprezenta chiar modalitatea cea mai plăcută de părăsire a lumii.

Am avut nevoie de o lună ca să ne apropiem la două UA de Sade-138, unde drona găsise o planetă care corespundea specificațiilor.

Era o planetă ciudată, puțin mai mică decât Pământul, dar cu densitatea mai mare. Nu avea chiar gerul criogenic ce putea fi întâlnit pe majoritatea planetelor portal, atât datorită căldurii miezului ei, cât și faptului că S Doradus, steaua cea mai strălucitoare a Norului, se afla la numai o treime de an-lumină depărtare.

Trăsătura cea mai stranie a planetei o constituia lipsa oricăror forme de relief. Din spațiu semăna cu o bilă de biliard ușor deformată. Fizicianul nostru, sublocotenentul Gim, i-a explicat starea relativ pură, explicând că orbita ei anormală, aproape identică cu a unei comete, însemna probabil că-și petrecuse cea mai mare parte a vieții ca „planetă vagabond“, rătăcind singură prin spațiul interstelar. Existau destule șanse de a nu fi lovită de niciun meteor mare până ce nimerise în preajma lui Sade-138 și fusese capturată – silită să rămână lângă alte fragmente de materie ce se roteau în jurul colapsarului.

Am lăsat *Masaryk II* pe orbită (putea asoliza, însă în felul acesta și-ar fi redus vizibilitatea și timpul necesar plecării) și am descărcat materialele de construcție folosind cei șase vânători.

Era grozav să ieșim din navă, deși planeta nu era chiar primitoare. Atmosfera consta dintr-un vânt rarefiat și rece de hidrogen și heliu; chiar la amiază era prea frig pentru ca alte substanțe să existe în stare gazoasă.

„Amiaza“ era momentul când S Doradus se găsea deasupra capului, o scânteie micuță și orbitor de luminoasă. Temperatura cobora noaptea, ajungând de la douăzeci și cinci la șaptesprezece Kelvin, ceea ce ridica probleme, întrucât înaintea zorilor hidrogenul începea să se condenseze din atmosferă, făcând totul atât de alunecos, încât n-avea rost să faci orice altceva decât să te așezi și să-i aștepți evaporarea. La ivirea zorilor, un curcubeu în culori pastelate și șterse era singurul fenomen capabil să alunge monotonia alb-negru a peisajului.

Acoperit cu mici bulgări granulari de gaz înghețat, care glisau lent, dar continuu în briza anemică, solul devenea înșelător. Trebuia să pășești încet și legănat ca să te menții pe picioare; dintre cei patru oameni care aveau să moară în timpul construcției bazei, trei aveau să fie victimele unor căzături banale.

Soldații nu fuseseră încântați de hotărârea mea de a construi perimetrele defensive și antiaeriene înaintea dormitoarelor. Lucram însă după manual și ei căpătau două zile de repaus la bordul navei pentru fiecare „zi“ petrecută pe planetă – ceea ce, recunosc, nu era din cale afară de generos, fiindcă zilele la bordul navei aveau 24 de ore, pe când ziua pe planetă dura 38,5 ore.

Baza a fost terminată în mai puțin de patru săptămâni și constituia o structură cu adevărat formidabilă. Perimetrul, un inel cu diametrul de un kilometru, era păzit de douăzeci și cinci de lasere gigawatt automate, al căror timp de ochire și tragere era sub o miime de secundă. Ele reacționau la mișcarea oricărui obiect mai măricel aflat între perimetru și orizont. Uneori, când vântul atingea o anumită viteză, iar solul era umed de hidrogen, micuțele granule de gheață se

contopeau în bulgări de zăpadă prea puțin tasată care începeau să se rostogolească. Nu ajungeau prea departe…

Pentru protecție inițială, înainte ca inamicul să apară dinapoia orizontului, baza se afla în centrul unui uriaș câmp de mine. Minele îngropate detonau la cea mai neînsemnată distorsiune a câmpurilor gravitaționale locale; un singur tauran le declanșa dacă se apropia la mai puțin de douăzeci de metri de ele; același lucru îl putea realiza și o navetă care trecea la un kilometru deasupra. Existau 2800 de mine, majoritatea bombe nucleare de 100 microtone. Cincizeci dintre ele erau dispozitive tahionice devastator de puternice.

Toate fuseseră împrăștiate în mod aleatoriu într-o coroană circulară care se extindea cu cinci kilometri dincolo de limita eficienței laserelor.

În interiorul bazei ne bizuiam pe laserele individuale, grenadele de o microtonă și lansatoarele cu repetiție de rachete tahionice, care nu fuseseră niciodată testate în luptă, câte unul pentru fiecare pluton. Ca ultimă soluție, lângă dormitoare fusese instalat câmpul de stază. În interiorul domului său cenușiu opac, alături de suficient armament paleolitic pentru a stăvili Hoarda de Aur, adusesem și un vânător mic, în eventualitatea că pierdeam toate vehiculele spațiale în decursul câștigării unei bătălii. Doisprezece oameni puteau astfel să revină pe Stargate.

Nu era prea grozav să ne gândim că ceilalți supraviețuitori nu puteau face nimic până mureau sau erau înlocuiți.

Dormitoarele și anexele administrative se aflau în subteran, pentru a fi protejate de armele cu tragere directă. Dispunerea respectivă nu ridica însă mult moralul; existau liste de așteptare pentru fiecare

detaliu exterior, indiferent cât ar fi fost de laborios sau riscant. Nu dorisem ca soldații să iasă la suprafață în timpul liber, din cauza pericolelor implicate, dar și din pricina durerilor de cap administrative determinate atât de verificările echipamentelor la ieșire și intrare, cât și de urmărirea permanentă a poziției fiecărei persoane.

În cele din urmă am fost nevoit să cedez și să le permit să iasă câteva ore pe săptămână. Nu exista nimic de văzut, cu excepția șesului neted și a cerului (dominat în timpul zilei de S Doradus, iar noaptea de ovalul uriaș și încețoșat al galaxiei), totuși era mai bine decât să privești pereții și plafonul din stâncă topită.

Unul din sporturile favorite era să te apropii de perimetru și să azvârli bulgări de zăpadă în fața laserelor; să vezi cât de mic era bulgărul ce putea declanșa arma. Mi se părea că distracția oferită de ocupația aceea egala privirea unui robinet care picură, totuși nu făcea nimănui rău, întrucât laserele trăgeau doar în exterior și aveam suficientă energie de irosit.

Timp de cinci luni, lucrurile s-au desfășurat fără necazuri. Problemele administrative erau de felul celor pe care le avusesem pe *Masaryk II*. În plus, ne aflam în mai puțin pericol așa, ca troglodiți pasivi, decât ca atunci când sărisem de la un colapsar la altul, cel puțin până apărea inamicul.

M-am făcut că nu văd când Rudkoski și-a reasamblat alambicul. Orice destrăma monotonia corvezilor din garnizoană era bine-venit, iar alambicul nu numai că asigura băutură soldaților, dar oferea și un risc. Eu am intervenit doar în două moduri: nimeni nu putea ieși din bază dacă nu era complet treaz și nimeni nu putea vinde favoruri sexuale. Poate că vinovat era puritanul din mine, însă procedam

după regulament. Opiniile specialiștilor erau împărțite. Sublocotenentul Wilber, ofițerul psihiatru, îmi dădea dreptate; consilierii sexuali Kajdi și Valdez nu. Probabil că făceau pe nebunii, fiind „profesioniștii".

Cinci luni de stereotipie comodă până la plictis, apoi a intervenit cazul soldatului Graubard.

Din motive evidente, armele erau interzise în dormitoare. Datorită instrucției primite, până și o bătaie cu pumnii se putea transforma într-o încleștare pe viață și pe moarte, iar temperamentele erau irascibile. Probabil că o sută de oameni obișnuiți și-ar fi sărit unul de gâtul celuilalt după o săptămână petrecută în buncărul nostru, însă soldații aceștia fuseseră selectați cu grijă pentru capacitatea lor de acceptare a spațiilor închise.

Cu toate acestea, existaseră și bătăi. Graubard aproape că-și ucisese fostul amant, Schon, când acesta se strâmbase la el în cantină. Căpătase o săptămână de detenție solitară (ca și Schon, care declanșase conflictul), urmată de terapie psihiatrică și măsuri punitive. După aceea îl transferasem în plutonul 4, ca să nu se mai întâlnească zilnic cu Schon.

Prima dată când trecuseră unul pe lângă celălalt pe coridoare, Graubard îl salutase pe Schon cu o lovitură sălbatică de picior ațintită spre beregată. Diana fusese nevoită să-i facă o trahee nouă. Graubard căpătase altă rundă intensivă de detenție, terapie și pedepse – la naiba, nu-l puteam transfera în altă *companie* – și acolo a fost băiat bun timp de două săptămâni. Am rearanjat graficele de corvezi și mese ale celor doi, astfel încât să nu mai fie niciodată în

aceeași încăpere. S-au întâlnit însă din nou pe coridoare și de data aceea scorul a fost mai echilibrat: Schon s-a ales cu două coaste fracturate, dar Graubard a pierdut patru dinți și și-a spart un testicul.

Dacă se menținea tot așa, urma să am cel puțin o gură mai puțin de hrănit.

Conform Codului Universal al Justiției Militare, aș fi putut ordona execuția lui Graubard, întrucât teoretic ne găseam în stare de luptă. Charlie a sugerat însă o soluție mai umanistă, cu care am fost de acord.

Nu aveam spațiu suficient pentru a-l ține pe Graubard în detenție solitară permanentă, ceea ce părea singura metodă umană și în același timp practică, dar la bordul lui *Masaryk II*, care se afla deasupra noastră pe o orbită staționară, exista îndeajuns loc. Am apelat-o pe Antopol și ea a fost de acord să-l preia. I-am acordat permisiunea de a-l evacua pe nenorocit în spațiu dacă-i făcea probleme.

Am convocat o adunare generală pentru a explica situația, astfel încât să fie o lecție pentru toți. Tocmai începusem să vorbesc, cu compania aliniată în fața mea, iar ofițerii și Graubard în spate… când cretinul a decis să mă ucidă.

Ca toți ceilalți, Graubard beneficia de cinci ore pe săptămână de antrenamente în câmpul de stază. Supravegheați îndeaproape, soldații exersau cu spadele, sulițele și alte arme albe asupra unor manechine de taurani. Nu se știe cum, Graubard reușise să șterpelească o armă, o chakra indiană, care e un disc din metal cu muchia exterioară tăioasă ca briciul. Este o armă dificilă, dar dacă

înveți cum s-o folosești poate fi aruncată mai eficient decât un cuțit. Graubard devenise expert în manevrarea ei.

Într-o fracțiune de secundă, el i-a scos din luptă pe cei care-l încadrau – izbindu-l pe Charlie cu cotul în tâmplă și simultan sfărâmând rotula lui Hilleboe cu o lovitură de picior –, a scos chakra din tunică și a lansat-o spre mine. Înainte să fi reacționat, chakra parcursese jumătate din distanța spre beregata mea.

Instinctiv, am ridicat palma ca să-i deviez traiectoria și am fost la un centimetru să-mi pierd patru degete. Muchia ascuțită mi-a tăiat adânc podul palmei, însă am izbutit să-i schimb direcția. Apoi Graubard s-a năpustit, cu dinții dezgoliți într-un rânjet pe care sper că nu-l voi mai vedea niciodată.

Poate că nu-și dăduse seama că *moșul ciudat* nu era decât cu cinci ani mai în vârstă decât el; că *moșul ciudat* avea reflexe de luptă și trei săptămâni de antrenament chinestezic prin feedback negativ. Oricum, a fost atât de simplu încât aproape mi-a părut rău pentru el.

Vârful drept al piciorului său se răsucise spre interior; am știut că avea să mai facă un pas după care să țâșnească într-un salt de *savate*. Am reglat distanța dintre noi printr-o *ballestra* scurtă și, în clipa când ambele lui picioare au părăsit podeaua, l-am izbit din lateral în plexul solar. Când a atins pardoseala, nu mai era conștient.

Dacă ar trebui să omori un om, spusese Kynock, *nu sunt sigur că ai putea s-o faci*. În sălița aceea erau peste o sută douăzeci de oameni și nu se auzea decât sângele meu, picurând monoton pe podea din pumnul încleștat. *Chiar dacă cunoști o mie de modalități diferite de-a ucide*. Dacă l-aș fi lovit cu câțiva centimetri mai sus și sub un unghi puțin diferit, l-

aș fi omorât instantaneu. Însă Kynock avusese dreptate; nu aveam instinctul pentru așa ceva.

Dacă m-aș fi mulțumit să-l omor, apărându-mă, necazurile mi-ar fi luat sfârșit în loc să se multiplice instantaneu.

Un comandant poate încarcera un psihopat banal, uitând de el. Nu însă și un asasin care a dat greș. Și nu trebuia să fac un sondaj pentru ca să știu că execuția lui nu avea să îmbunătățească relația mea cu soldații.

Mi-am dat seama că Diana îngenunchease lângă mine, încercând să-mi descleșteze degetele.

– Vezi ce-i cu Moore și cu Hilleboe, am bolborosit, apoi m-am adresat trupei: Rupeți rândurile!

5

– Nu fi tâmpit, a spus Charlie.

Ținea o cârpă udă pe vânătaia de pe tâmplă.

– Nu crezi c-ar trebui să-l execut?

– Nu te mai mișca!

Diana încerca să alăture marginile rănii ca să le poată lipi. De la încheietură în jos, îmi simțeam mâna ca un bloc de gheață.

– În niciun caz tu personal. Poți delega pe altcineva. În mod aleatoriu.

– Charlie are dreptate, a încuviințat Diana. Pune-i să tragă la sorți.

Eram bucuros că Hilleboe dormea tun pe celălalt pat. N-aveam nevoie de opinia ei.

– Și dacă respectivul refuză?

– Îl pedepsești și pui altul, a răspuns Charlie. N-ai învățat nimic în cuva aia? Nu poți abroga autoritatea făcând în mod public o treabă… care în mod evident ar trebui delegată.

– De acord, pentru oricare altă treabă. Dar în privința asta, nimeni din companie n-a ucis deocamdată pe cineva. S-ar părea că deleg pe alții să-mi rezolve problemele morale delicate.

– Dacă-i atât de complicat, a intervenit Diana, de ce nu ieși în fața trupelor, ca să le explici exact lucrul ăsta. După aceea, să tragă la sorți. Nu sunt copii.

O cvasi-amintire puternică mi-a spus că existase o armată în care se procedase așa. Milițiile marxiste POUM [1], în războiul civil din Spania, la începutul secolului XX. Îndeplineai un ordin numai după ce-ți fusese explicat în detaliu; îl puteai refuza, dacă ți se părea prostesc. Ofițerii și soldații se îmbătau împreună, nu se salutau niciodată și nici nu utilizau gradele. Pierduseră războiul, dar adversarii nu se distraseră deloc.

– Am terminat, m-a anunțat Diana lăsându-mi mâna inertă în poală. Nu încerca să te folosești de ea o jumătate de oră. Când începe să te doară, anunță-mă.

Am inspectat rana îndeaproape.

– Liniile palmei nu sunt continui. Asta nu-nseamnă că-ți fac un reproș…

– Nici n-ar trebui. În mod normal, ai fi rămas doar cu un ciot. Nu uita că aici n-avem facilități de regenerare.

– Ciotul ar trebui să fie în locul gâtului, a comentat Charlie. Nu-nțeleg de ce ai atâtea probleme de conștiință. Ar fi trebuit să-l omori pe nenorocit atunci.

– *Știu asta, fir-ar a dracu'!* Atât Charlie cât și Diana au tresărit înaintea izbucnirii mele. Scuzați-mă, băga-mi-aș… Uite ce-i, lăsați-mă pe mine să-mi fac griji!

– De ce nu discutați și despre altceva? Diana s-a sculat și a verificat conținutul trusei medicale. Mai am un pacient de vizitat. Încercați să nu vă excitați reciproc.

– Te duci la Graubard? a întrebat-o Charlie.

– Exact. Să mă asigur că poate sui singur eșafodul.

– Ce facem dacă Hilleboe…

– O să-și revină de abia peste vreo jumătate de oră. Pentru orice eventualitate, o să-l trimit pe Jarvil aici.

Diana a ieșit grăbită pe ușă.

– Eșafodul… Nu mă gândisem la așa ceva. Cum dracu' o să-l executăm? N-o putem face înăuntru – ar afecta moralul soldaților. Un pluton de execuție este o treabă cam nasoală.

– Scoate-l prin ecluză. Nu-i datorăm niciun ceremonial.

– Probabil că ai dreptate. Nu mă gândisem la el. M-am întrebat dacă Charlie văzuse pe cineva murind în felul acela. Poate că ar trebui să-l băgăm în reciclator. Oricum o s-ajungă acolo.

– Așa te vreau, a chicotit căpitanul.

– Va trebui să-l mai ajustăm puțin. Ușa nu-i prea mare.

Charlie a venit cu câteva sugestii în direcția respectivă. Atunci a apărut și Jarvil, care nu ne-a băgat în seamă.

Brusc, ușa infirmeriei a sărit în lături. Un pacient pe un cărucior; Diana alerga pe lângă el, apăsându-i pieptul, în vreme ce un soldat împingea căruciorul. Doi alți soldați îi urmau, însă au rămas în afara ușii.

– Lângă perete, a ordonat ea.

Era Graubard.

– A încercat să se sinucidă, a spus Diana. A făcut stop cardiac.

Își făcuse un laț din centură, care continua să-i atârne în jurul gâtului.

Pe perete atârnau doi electrozi mari cu mânere din cauciuc. Diana le-a înhățat cu o mână, iar cu cealaltă a rupt tunica lui Graubard.

– Luați mâinile de pe cărucior!

A depărtat electrozii, a lovit cu piciorul un comutator, apoi i-a apăsat pe pieptul bărbatului. Au zumzăit pe un ton scăzut, în timp ce

corpul tremura și se zbătea. S-a simțit miros de carne arsă.

Diana a clătinat din cap.

– Pregătește-te să-l deschidem, i s-a adresat lui Jarvil. Cheam-o pe Doris.

Dinspre corp se auzeau bolboroseli, însă păreau niște sunete mecanice, aidoma celor dintr-o instalație sanitară.

Diana a decuplat comutatorul și a lăsat electrozii, și-a scos un inel de pe deget și s-a apropiat de bazinul cu soluție sterilă, în care și-a cufundat brațele. Jarvil a început să tamponeze pieptul lui Graubard cu un fluid urât mirositor.

Între cele două arsuri de electrozi se zărea un mic semn roșu. Am avut nevoie de câteva momente ca să-mi dau seama ce era. Jarvil l-a șters. M-am apropiat și am pus mâna pe gâtul soldatului.

– Dă-te la o parte, William, nu ești steril.

Diana a pipăit clavicula lui Graubard, a măsurat puțin în jos și a făcut o incizie până la baza sternului. Sângele s-a ivit imediat și Jarvil i-a întins un instrument care aducea cu un clește imens cu fălci cromate. Mi-am ferit privirea, dar a fost imposibil să nu aud scrâșnetul coastelor retezate. Diana a cerut depărtător și absorbție, apoi altele, iar eu m-am retras. Cu coada ochiului am zărit-o pătrunzând în torace și masând cordul.

Charlie arăta de parcă se simțea exact ca mine. A rostit încetișor:

– Nu te obosi prea tare, Diana.

Ea nu i-a răspuns. Jarvil adusese inima artificială și-i întindea două tuburi. Femeia a luat un bisturiu și mi-am ferit din nou privirea.

Peste o jumătate de oră Graubard era tot mort. Au oprit echipamentul și au aruncat un cearșaf peste el. Diana și-a spălat sângele de pe brațe și a spus:

– Trebuie să mă schimb. Mă-ntorc într-un minut.

M-am sculat și am pornit spre cabina ei, care avea ușa imediat lângă infirmerie. Trebuia să aflu. Am ridicat mâna ca să ciocănesc și deodată am simțit o durere ca o linie de foc. Am bătut cu stânga și Diana a deschis imediat.

– Ce… aha, vrei ceva pentru mână? Era pe jumătate dezbrăcată, dar nu se stingherea. Cere-i lui Jarvil.

– Nu-i vorba de asta. Ce s-a-ntâmplat?

– Păi… Ei bine – și-a tras o tunică peste cap astfel încât glasul i-a răsunat înăbușit – cred c-a fost vina mea. L-am lăsat singur câteva minute.

– Și a încercat să se spânzure.

– Exact. Diana s-a așezat pe pat și mi-a indicat scaunul. Când m-am întors, era mort. Îl trimisesem și pe Jarvil de lângă el, fiindcă nu voiam ca Hilleboe să rămână nesupravegheată.

– Totuși… n-are niciun semn pe gât. Nicio vânătaie, nimic…

Ea a ridicat din umeri.

– N-a murit datorită strangulării. A suferit un atac de cord.

– Cineva i-a făcut o injecție. Chiar deasupra inimii.

M-a privit intrigată.

– Eu i-am făcut-o. Adrenalină. Asta-i procedura standard.

Punctul acela roșu de sânge coagulat apare dacă te retragi brusc în timp ce ți se face o injecție. Altfel, fluidul trece prin pori și nu lasă nicio urmă.

– Când i-ai făcut injecția era mort?

– Asta-i opinia mea de medic. (Nici măcar nu clipise.) Nu avea puls, nu respira și nici inima nu-i bătea. Foarte puține alte accidente au simptomele astea.

– Mda, am înțeles.

– Este ceva… ce s-a-ntâmplat, William?

Fie că avusesem un noroc incredibil, fie că Diana era o actriță excepțională.

– Nimic. Da, ar fi bine să iau ceva pentru mână. Am deschis ușa. M-a scăpat de multe necazuri.

Ea m-a privit direct în ochi.

– E adevărat.

De fapt, scăpasem de un necaz și dădusem peste altul. În ciuda faptului că la moartea lui Graubard asistaseră câțiva martori dezinteresați, circula zvonul că-i cerusem pur și simplu lui Alsever să-i facă felul – fiindcă eu dădusem greș și nu doream să-mi mai bat capul cu procedurile complicate ale Curții Marțiale.

În realitate, conform Codului Universal al „Justiției“ Militare, Graubard nu avusese dreptul la niciun fel de proces. Nu trebuia decât să fi ordonat: „Tu, tu și tu! Duceți-l afară pe omul acesta și omorâți-l, vă rog.“ Și vai de soldatul care ar fi refuzat să îndeplinească ordinul.

Într-un sens, relația mea cu soldații s-a îmbunătățit. Cel puțin la exterior se dovedeau mai respectuoși. Bănuiam totuși că, cel puțin parțial, era genul de respect ieftin pe care-l ai față de o brută care s-a dovedit periculoasă și ușor iritabilă.

De aceea, noua mea poreclă a devenit *Ucigașul*. De abia când mă obișnuisem cu *Moșul ciudat*.

Baza a revenit iute la rutina de instrucție și așteptare. Eu eram de-a dreptul nerăbdător să apară tauranii, doar pentru a termina odată lucrurile, într-un fel sau altul.

Soldații se adaptaseră noii situații mai bine decât mine, din motive evidente. Aveau de îndeplinit activități specifice și îndeajuns timp liber pentru obișnuitele remedii cazone împotriva plictiselii. Sarcinile mele erau mai variate, însă ofereau puține satisfacții, pentru că problemele ce ajungeau până la mine făceau parte din categoria „autoritatea mea încetează aici“; cazurile cu soluții plăcute, lipsite de ambiguitate, se rezolvau la eșaloanele inferioare.

Nu mă dădusem în vânt după jocuri sau sporturi, dar m-am lăsat atras tot mai mult de ele, considerându-le o supapă de refulare. Claustrat în atmosfera aceea încordată, mi se întâmpla, pentru întâia oară în viață, să nu mă pot refugia în lectură sau în studiu. Așa că m-am duelat cu bastonul și cu spada, avându-i ca parteneri pe ceilalți ofițeri; am lucrat în sala de forță până cădeam frânt de oboseală, ba chiar ajunsesem să țin o coardă de sărituri în birou. Mai toți ceilalți ofițeri jucau șah, dar mă învingeau cu regularitate; de câte ori câștigam o partidă, aveam senzația că adversarii voiau să mă binedispună. Jocurile lingvistice îmi rămâneau aproape inaccesibile, deoarece cunoștințele mele de limbă se limitau la un dialect arhaic pe care ceilalți nu-l puteau folosi decât cu mare greutate. Iar timp și talent pentru a ajunge să stăpânesc engleza „modernă" nu prea aveam.

O vreme am lăsat-o pe Diana să-mi administreze psihotonice, dar efectul lor cumulat era înspăimântător – o dependență insidioasă, cu atât mai periculoasă cu cât la început nici măcar n-o sesizasem –, așa că am încetat tratamentul. După aceea am încercat psihanaliză sistematică, sub supravegherea sublocotenentului Wilber. A fost imposibil. Deși teoretic omul îmi cunoștea necazurile, nu reușeam să vorbim aceeași limbă; recomandările lui privind dragostea și sexul semănau cu îndemnurile pe care le-aș fi adresat eu unui șerb din secolul al XIV-lea, despre cum să-i iubească pe preot și pe senior.

La urma urmelor, aici era miezul problemei. Eram sigur că aș fi suportat răspunderile și frustrările legate de funcția de comandant sau încarcerarea într-o peșteră alături de oamenii aceia care, uneori, păreau mai străini decât înșiși tauranii, până și certitudinea covârșitoare că totul nu putea duce decât la o moarte dureroasă în slujba unei cauze de două parale… numai s-o am pe Marygay lângă

mine. Și, pe măsură ce lunile se scurgeau una după alta, deprimarea mi se adâncea tot mai mult.

Când am ajuns în starea asta, Wilber m-a tratat cu asprime, acuzându-mă că dramatizez situația. Mi-a spus că știa ce e dragostea; și el fusese îndrăgostit. Iar polaritatea sexuală a cuplului n-avea nicio importanță – perfect, eram dispus să accept și așa ceva; ideea în sine fusese un clișeu încă de pe vremea părinților mei (deși generația căreia îi aparțineau o privea cu o rezervă previzibilă). Dar dragostea, mai spunea Wilber, este o floare plăpândă, un cristal delicat, o reacție instabilă cu o perioadă de înjumătățire de aproximativ opt luni. Astea-s prostii, ripostam eu. Într-un rând l-am acuzat că suferă de orbire culturală; treizeci de secole de civilizație antebelică propovăduiau că dragostea putea dăinui până la moarte și chiar dincolo de ea *și dacă el s-ar fi născut din femeie, iar nu format în incubator, ar fi știut asta și fără să i se spună!*

Auzindu-mă, pe față îi apărea un zâmbet strâmb și îngăduitor și repeta că devenisem victima frustrărilor sexuale autoimpuse și a mistificărilor romantice.

Privind retrospectiv, socot că ne-am delectat de minune contrazicându-ne reciproc. Însă nici vorbă să mă lecuiască.

Am căpătat totuși un prieten nou care-mi stătea în poală permanent. Era motanul, care dovedea obișnuitul talent de a se ascunde de cei cărora le plac felinele și a se vârî în sufletul celor care au probleme cu sinusurile sau detestă pur și simplu animalele mici și iscoditoare. Cu toate acestea, aveam ceva în comun, fiindcă după știința mea era singurul mamifer mascul heterosexual de pe o rază apreciabilă. Fusese bineînțeles castrat, dar în condițiile respective faptul era lipsit de importanță.

6

Trecuseră exact patru sute de zile de când începusem lucrările de construcție. Stăteam la biroul meu și nu aveam chef să verific noua programare a corvezilor întocmită de Hilleboe. Motanul îmi torcea sonor în poală, deși refuzam să-l mângâi. Charlie ședea în scaun și citea ceva pe un display. Telefonul a bâzâit scurt și, ridicând receptorul, am auzit vocea comandorului.

– Au sosit.

– Poftim?

– Am spus că au sosit. O navă taurană tocmai a ieșit din colapsar. Viteză 0,8 *c*. Decelerație treizeci *ge*. Plus sau minus.

Charlie era deja lângă mine.

– Ce?!

Am azvârlit motanul cât colo.

– Cât timp… Cât timp îți trebuie să pornești în urmărirea ei? m-am interesat.

– Imediat ce termini cu întrebările.

Am închis și m-am dus la computerul logistic, identic cu cel din *Masaryk II* și legat la el. În vreme ce încercam să obțin o serie de date, Charlie a comandat afișarea vizuală.

Holograma avea suprafața de aproximativ un metru pătrat și adâncimea de jumătate de metru. Era programată să indice pozițiile

lui Sade-138, ale planetei pe care ne aflam și ale altor câteva bucăți de rocă din sistem. Puncte verzi și roșii indicau pozițiile navelor noastre și ale tauranilor.

Computerul a estimat că pentru decelerare și revenire la planetă, tauranilor le vor trebui minimum unsprezece zile. Desigur, în calcul fuseseră considerate accelerația și decelerația maxime în linie dreaptă; îi puteam rade ca pe niște muște așezate pe un perete. Prin urmare, ca și noi, aveau să-și varieze aleatoriu direcția de zbor și rata accelerației. Având o bază de date, cu sute de alte exemple comportamentale ale inamicului, computerul ne-a furnizat tabelul probabilităților.

Zile până la contact	*Probabilitate*
11	0,000001
15	0,001514
20	0,032164
25	0,103287
30	0,676324
35	0,820584
40	0,982685
45	0,993576
50	0,999369
MEDIA	
28,9554	0,500000

Asta în cazul că Antopol și pirații veseli nu reușeau să-i lovească mortal. Cât zăcusem în cuvă, aflasem că șansele de reușită, într-un asemenea caz, erau ceva mai mici de cincizeci la sută.

Fie că trebuiau 28,9554 zile sau două săptămâni, noi cei de la sol nu puteam face altceva decât să stăm cu mâinile încrucișate și să privim. Dacă Antopol reușea, atunci nu mai eram obligați să așteptăm sosirea trupelor care să ne înlocuiască, putând porni direct spre următorul colapsar.

– Încă n-au plecat.

Charlie redusese la minimum scara imaginii; planeta devenise o minge albă de mărimea unui dovleac ceva mai răsărit, iar *Masaryk II* era un punct verde, la opt dovleci spre dreapta; dimensiunea displayului nu-ți permitea să le vezi pe ambele simultan.

În timp ce priveam, un alt punct verde, mai mic, s-a desprins, îndepărtându-se, din punctul care reprezenta nava. Era însoțit de o fantomatică cifră „2“, iar legenda, proiectată în colțul din stânga jos al displayului, îl identifica drept *2-Dronă de urmărire*. Alte cifre corespundeau lui *Masaryk II*, unui vânător din defensiva planetară și altor paisprezece drone. Cele șaisprezece nave nu erau încă destul de îndepărtate una de alta pentru a fi reprezentate ca puncte distincte.

Motanul mi s-a frecat de gleznă; l-am ridicat și l-am mângâiat.

– Anunț-o pe Hilleboe să convoace adunarea generală. Ar fi mai bine să le spunem tuturor dintr-un foc.

Soldații n-au primit prea bine vestea și, sincer vorbind, n-aveam de ce să-i condamn. Cu toții ne așteptaserăm să fim atacați mai demult și când, după atâta timp, tauranii nu apăruseră, se încetățenise părerea că fusese o greșeală a Comandamentului și că inamicul nu va sosi deloc.

Le-am cerut să reia în modul cel mai serios cu putință antrenamentele de trageri cu armamentul din dotare; de aproape doi ani, nimeni nu mai folosise armele de mare putere. Le-am activat degetele-laser și am distribuit lansatoarele de grenade și rachete. Nu puteam efectua trageri de antrenament înăuntrul bazei, ca să nu deteriorăm senzorii externi și inelul laser defensiv. A trebuit să-l dezactivăm pe jumătate și să ieșim la un kilometru dincolo de perimetrul bazei; tragerile se făceau pe plutoane, sub conducerea mea sau a lui Charlie. Rusk supraveghea atent ecranele de alarmă. Dacă se apropia ceva, primise ordin să lanseze o rachetă de semnalizare, iar plutonul se întorcea în interiorul inelului înainte ca dușmanul să apară la orizont, moment în care laserele defensive se activau automat. Asta pentru că, pe lângă doborârea obiectului necunoscut, laserele erau în stare să prăjească și întregul pluton în mai puțin de 0,02 secunde.

Nu ne puteam dispensa de obiectele din bază ca să le transformăm în ținte, dar asta nu s-a dovedit o problemă irezolvabilă. Prima rachetă tahionică a scobit o groapă de douăzeci de metri lungime, zece lățime și cinci adâncime; roca dislocată ne-a oferit o sumedenie de ținte, unele depășind de două ori statura unui om.

Soldații erau buni, mult mai buni decât atunci când folosiseră armele primitive în câmpul de stază. Cel mai reușit antrenament cu laserele aducea cu tragerea la talere. Oamenii lucrau în tandem, stând spate

în spate; unul arunca bolovani în aer la intervale aleatorii, celălalt trăgea. Cel care trăgea trebuia să aprecieze traiectoria bolovanului și să-l spulbere înainte să atingă solul. Coordonarea ochi-mână pe care-o dovedeau era impresionantă (poate că Consiliul Eugenic făcuse totuși treabă bună).

Atunci când trăgeau în ținte de mărimea unor pietricele, majoritatea realizau procentaje de peste nouăzeci la sută. Sărmanul de mine, nefiind rezultatul bioingineriei genetice, reușeam să nimeresc doar șapte pietre din zece, deși nu-mi neglijasem câtuși de puțin antrenamentul.

Soldații dovedeau aceeași dezinvoltură în aprecierea traiectoriilor și cu aruncătoarele de grenade, acum mai complexe decât cele cunoscute de mine. Încărcătura propulsivă standard nu mai era bomba de o microtonă, ci existau patru încărcături diferite și bombe de una, două, trei, respectiv patru microtone. Pentru luptele la distanțe foarte mici, când era primejdios să folosești laserele, țeava aruncătorului se deschidea și-i puteai monta un încărcător cu „alice". Fiecare foc împroșca o mie de săgeți minuscule – fleșete – sub forma unui nor, moarte sigură până-n cinci metri, care se transforma în vapori nevătămători de la șase metri încolo.

Lansatorul de rachete tahionice nu presupunea niciun fel de îndemânare. Trebuia doar să fii atent să nu se afle nimeni în spatele tău când trăgeai; jetul de gaz fierbinte al rachetei mătura totul în urmă, pe o distanță de câțiva metri. În rest, potriveai colimatorul pe țintă și apăsai butonul. N-aveai treabă cu traiectoria; practic vorbind, era rectilinie de fiecare dată. Racheta atingea prima viteză cosmică în mai puțin de o secundă.

Ieșirile în afara bazei și sfârtecarea peisajului cu noile jucării contribuiau la menținerea moralului în rândul trupei. Numai că peisajul nu riposta. Oricât de impresionante ar fi fost efectele armelor, eficiența lor avea să depindă de ceea ce urmau să folosească tauranii pentru a trage în noi. Falanga grecească o fi arătat înspăimântătoare, dar n-ar fi rezistat mult în fața unui singur individ înarmat cu un aruncător de flăcări.

Ca și în cazul altor conflicte similare, din cauza dilatării temporale era imposibil să ne dăm seama ce armament vor avea dușmanii. Totul depindea de nivelul tehnologic atins de taurani în clipa când își începuseră misiunea; puteau fi cu câteva secole înaintea sau în urma noastră. Puteau să n-aibă habar de câmpul de stază. Dar, la fel de bine, puteau să spună o formulă magică și să ne facă să dispărem.

Eram cu plutonul 4, pârjolind stâncile, când Charlie m-a chemat de urgență în bază. L-am lăsat la comandă pe Heimoff.

– Încă unul?

Scara imaginii holografice fusese astfel ajustată încât planeta noastră avea dimensiunile unui bob de mazăre, situat cam la cinci centimetri de X-ul care indica poziția lui Sade-138. În jurul colapsarului erau împrăștiate patruzeci și unu de puncte roșii și verzi; legenda identifica numărul *41* drept *Crucișător tauran (2)*.

– Ai anunțat-o pe Antopol?

– Mda. Și, anticipând următoarea întrebare, a continuat: Va dura aproape o zi ca semnalul să ajungă până acolo și să se întoarcă.

– Așa ceva nu s-a mai întâmplat până acum.

Evident, și Charlie știa asta.

– Poate colapsarul ăsta prezintă o importanță deosebită pentru ei.

– Posibil.

Era deci aproape sigur că vom lupta la sol. Chiar dacă Antopol reușea să distrugă primul crucișător, la al doilea n-ar mai fi avut cincizeci la sută șanse să-l lichideze. Prea puține drone și vânători.

– N-aș vrea să fiu acum în pielea ei.

– Doar că are s-o încaseze înaintea noastră.

– Nu se știe. Suntem și noi destul de bine pregătiți.

– William, asta să le-o spui soldaților, nu mie.

A micșorat scara hologramei până au rămas doar două obiecte: Sade-138 și punctul roșu recent apărut, care se deplasa încet.

Am petrecut următoarele două săptămâni privind cum pâlpâiau și se stingeau punctulețele. Și, dacă știai când și unde să privești, puteai ieși afară să vezi totul în direct: o pată strălucitoare de lumină care pierea în circa o secundă.

În secunda aceea, o bombă nova elibera o putere de un milion de ori mai mare decât cea a unui laser gigawatt. Se năștea o stea miniaturală cu diametrul de jumătate de kilometru, la fel de fierbinte ca interiorul Soarelui. Mistuia tot ce atingea. Radiația emisă de o lovitură cu puțin ratată putea deteriora iremediabil electronica navelor – doi vânători, câte unul din fiecare tabără, avuseseră deja o

asemenea soartă; acum, lipsiți de energie, părăseau cu viteză constantă sistemul planetar.

La începutul războiului, folosisem bombe nova mai puternice, dar, în cantități mari, materia degenerată folosită ca explozibil devenea instabilă. Bombele tindeau să detoneze când se aflau încă la bordul navei. Evident, tauranii se confruntau cu aceeași problemă – sau ne copiaseră procesul tehnologic –, pentru că ajunseseră la bombe nova ce foloseau mai puțin de o sută de kilograme de materie degenerată. Le utilizau aproape la fel ca și noi, adică fragmentând încărcătura activă, pe măsură ce se apropiau de ținte, în zeci de bucăți, dintre care numai una era bomba propriu-zisă.

După ce aveau să termine cu *Masaryk II* și cohorta ei de vânători și drone, bănuiam că urmau să le mai rămână câteva bombe. Prin urmare, era foarte probabil că ne iroseam timpul și energia cu tragerile de antrenament.

Nu ascund că mi-a trecut prin minte să adun unsprezece oameni și să ne îmbarcăm în vânătorul ascuns la loc sigur, în interiorul câmpului de stază. Era programat să ne ducă înapoi pe Stargate.

Ajunsesem până acolo încât, încercând să mă gândesc la cei pe care-i prețuiam cel mai mult, să întocmesc chiar o listă cu cei unsprezece. Se dovedise că pe șase dintre ei urma să-i aleg la întâmplare.

Până la urmă, am lăsat-o baltă. Aveam totuși șanse, poate al naibii de bune, chiar și împotriva unui crucișător complet echipat. Nu era ușor să lanseze o bombă nova atât de aproape, încât să ne prindă în raza ei de acțiune.

Și în plus mă puteau ejecta în spațiu pentru dezertare. Așa că, de ce atâta bătaie de cap?

Buna dispoziție ne-a mai revenit când o dronă a lui Antopol a distrus primul crucișător tauran. Fără a mai socoti ce lăsase în urmă pentru apărarea planetei, ei îi rămâneau optsprezece drone și doi vânători. Acestea au pornit să intercepteze al doilea crucișător, aflat în momentul acela la câteva ore-lumină depărtare, hărțuite însă în continuare de cincisprezece drone inamice.

Una dintre ele a ras-o pe Antopol. Navele ei auxiliare au continuat atacul, dar au fost înfrânte. Trei drone și un vânător au părăsit cu viteză maximă locul bătăliei, descriind o buclă pe deasupra planului eclipticii, și n-au fost urmărite. Le-am contemplat cu un interes morbid, în timp ce crucișătorul inamic revenea încet spre noi, pentru a încheia socotelile. Încercând să scape, vânătorul se îndrepta spre Sade-138. Nimeni nu i-a reproșat nimic echipajului. Ba chiar le-am trimis un mesaj de rămas-bun și baftă; fiind blocați în cuvele de accelerație, bineînțeles că n-au răspuns. Dar, pentru cine o căuta, înregistrarea avea să fie acolo.

Tauranilor le-au trebuit cinci zile să se instaleze comod, pe o orbită staționară, de cealaltă parte a planetei. Ne-am pregătit pentru atacul de-acum inevitabil; prima fază, aeriană, era complet automată – dronele lor contra laserelor noastre. Am trimis cincizeci de oameni, bărbați și femei, în interiorul câmpului de stază, asta în caz că vreo dronă ar fi reușit să treacă. În realitate era un gest inutil; la o adică, inamicul putea să aștepte, arzându-i pe cei dinăuntru în clipa când ar fi anulat câmpul.

Lui Charlie i-a venit o idee trăsnită pe care era cât pe ce s-o aprob.

– Am putea mina toată baza.

– Ce vrei să spui? l-am întrebat. Totul în jur este *deja* minat pe o rază de douăzeci și cinci de kilometri.

– Nu, nu mă refer asta, ci la bază în sine, aici, în subteran.

– Continuă.

– În vânător există două bombe nova, a arătat Charlie spre câmpul de stază de care ne despărțeau câteva sute de metri de rocă. Le aducem aici, le armăm, apoi ne ascundem cu toții în interiorul câmpului de stază și așteptăm.

Ideea era oarecum atrăgătoare. Mă scutea de răspunderea ce-mi revenea pentru ordinele date; totul era lăsat în voia sorții.

– Charlie, nu cred c-ar merge.

A părut jignit.

– Ba da.

– Ba nu. Ca să reușești, ar trebui să-i atragi pe toți tauranii în raza de acțiune, înainte de explozie. E sigur însă că, după ce vor trece de sistemele noastre defensive, nu se vor înghesui să dea năvală aici. Cu atât mai puțin dacă locul ar părea părăsit. Ar bănui ceva, ar trimite o patrulă de recunoaștere. Și după ce patrula ar declanșa explozia…

– Ne-am întoarce de unde am plecat, da. Și fără bază. Păcat!

Am strâns din umeri.

– A fost o idee. Mai gândește-te, Charlie.

Mi-am îndreptat din nou atenția către display, unde inegalul război spațial era în plină desfășurare. Înainte să se ocupe de noi, tauranii voiau mai întâi să distrugă toți vânătorii din sistemul defensiv planetar. Nu puteam face altceva decât să urmărim punctele roșii, care se roteau încet în jurul planetei, ca la un concurs de tir. Până acum, pilotul eliminase pe rând toate dronele urmăritoare; vânătorii inamici încă nu-și făcuseră apariția.

Îi trecusem pilotului controlul a cinci lasere din inelul nostru defensiv, dar, din păcate, nu-i erau de mare folos. Un laser gigawatt furnizează pulsuri de un miliard de kilowați pe secundă la distanță de o sută de metri. La o mie de kilometri altitudine însă, puterea fasciculului scade la zece kilowați. Putea avaria, eventual, un senzor optic. Măcar mai încurca lucrurile.

– Nu ne-ar strica încă un vânător. Sau șase.

– Mai elimină niște drone, am spus eu.

Aveam bineînțeles un vânător și un marinar care l-ar fi putut pilota. Se putea dovedi unica noastră speranță, în caz că am fi fost încolțiți în câmpul de stază.

– Cât de departe e tipul celălalt? a întrebat Charlie, referindu-se la vânătorul care dăduse bir cu fugiții.

Am redus holograma și undeva în dreapta a apărut un punctuleț verzui.

– La vreo șase ore-lumină.

Îi mai rămăseseră doar două drone, prea apropiate ca să apară ca puncte distincte; a treia fusese sacrificată pentru a-și acoperi retragerea.

– Nu mai accelerează, dar are deja 0,9 *c*.

– Să vrea și tot n-ar putea să ne ajute.

Îi trebuia o lună doar să încetinească.

De-abia făcusem constatarea, când s-a stins și punctul care reprezenta vânătorul din defensiva noastră.

– Rahat!

– Acum începe distracția. Anunț soldații să se pregătească pentru ieșirea la suprafață?

– Nu… dă-le ordin să îmbrace costumele în caz de depresurizare. Dar cred că mai avem până să facem față unui atac la sol.

Am mărit din nou holograma. Deja patru puncte roșii înconjurau agale globul, îndreptându-se spre noi.

Mi-am pus costumul și am revenit la postul de comandă, grăbit să nu pierd focurile de artificii de pe monitoare.

Laserele funcționau perfect. Toate cele patru drone care convergeau simultan spre noi au fost localizate și distruse. În afară de una singură, restul bombelor nova explodaseră sub linia orizontului vizibil (acesta se afla la aproximativ zece kilometri depărtare, dar laserele erau montate la înălțime și puteau ținti asupra unor

obiective situate la o distanță dublă). Detonând în câmpul nostru vizual, bomba topise o porțiune semicirculară care a strălucit orbitor de alb pentru câteva minute. O oră mai târziu, locul încă emitea o lumină portocalie spălăcită, iar temperatura exterioară crescuse la cincizeci Kelvin, topind mai toată zăpada și dezgolind un sol cenușiu-întunecat și accidentat.

Următorul atac s-a încheiat tot într-o fracțiune de secundă, dar acum fuseseră opt drone și patru dintre ele ajunseseră la mai puțin de zece kilometri de noi. Radiația propagată de craterele înroșite a ridicat temperatura până spre 300 Kelvin. Depășea punctul de topire al gheții și începusem să mă neliniștesc. Costumele de luptă rezistau până la o mie de grade, dar timpul de răspuns al laserelor automate depindea de supraconductorii de joasă temperatură.

Am cerut computerului parametrii termici pentru care erau proiectate laserele și am obținut *TR 398-734-009-265, „Aspecte privind adaptabilitatea tehnicii de luptă criogenice la medii cu temperaturi înalte“*, care oferea o sumedenie de sfaturi perfect inutile despre modul cum puteam izola armele dacă dispuneam de un arsenal perfect aprovizionat. Se menționa totuși că timpul de răspuns al dispozitivelor cu autoghidare creștea odată cu temperatura și că peste un „prag critic“ nu mai ocheau deloc. Nu exista însă nicio posibilitate de a anticipa comportarea fiecărei arme în parte; puteam, cel mult, să notăm că plaja temperaturilor critice înregistrate se întindea de la 790 K la 420 K.

Charlie urmărea concentrat displayul. Vocea i-a sunat sec în căștile costumului.

– Șaisprezece de data asta.

– Te surprinde?

Unul din puținele lucruri aflate despre gândirea taurană se referea la o anumită obsesie legată de numere, îndeosebi de cele prime și de puterile lui doi.

– Să sperăm că nu le-au rămas încă treizeci și două.

Am folosit din nou computerul; n-am aflat decât că, până atunci, tauranii lansaseră patruzeci și patru de drone, iar unele crucișătoare puteau transporta o sută douăzeci și opt.

Aveam la dispoziție o jumătate de oră până la primul impact. Puteam evacua tot personalul în interiorul câmpului de stază unde, în eventualitatea unei bombe nova, ar fi fost pe moment în siguranță. În siguranță, dar prins în capcană. Oare cât dura răcirea craterului dacă trei sau patru bombe – ca să nu mai vorbesc de șaisprezece – penetrau sistemul defensiv? Nu puteai trăi la nesfârșit îmbrăcat în costumul de luptă, deși recicla totul cu o eficiență nemiloasă. Într-o săptămână te deprimai total. Două săptămâni – și manifestai tendințe sinucigașe. În condiții de luptă, nimeni nu rezistase trei săptămâni.

În plus, ca poziție defensivă, câmpul de stază tinde să devină o capcană mortală. Domul fiind opac, inamicul poate să facă orice vrea; ca să afli ce pune la cale, trebuie să scoți capul dinăuntru. Așa că nu-i nevoie să dea buzna peste tine cu arme primitive, decât dacă îl roade nerăbdarea. Pur și simplu, „îmbracă" domul în foc laser și te așteaptă să închizi generatorul. Iar între timp, te hărțuiește continuu, zvârlind înăuntru sulițe, pietre și săgeți – desigur, asediatul răspunde în același fel, dar zadarnic.

Bineînțeles, lăsând pe cineva în bază, ceilalți puteau petrece jumătate de oră fatidică în câmpul de stază. Dacă cel rămas în urmă n-ar mai fi revenit, era semn că afară treburile luaseră amploare. Am trecut pe frecvențele pe care le puteau recepționa toți de la eșalonul 5 în sus.

– Vă vorbește maiorul Mandella.

Tot mai suna ca o glumă proastă.

Le-am expus în linii mari situația și le-am cerut să comunice soldaților că puteau intra în câmpul de stază. Eu aveam să rămân pe loc, venind să-i scot ulterior dacă totul era bine; desigur, nu din mărinimie, ci pentru că preferam să fiu vaporizat într-o nanosecundă, decât să am parte de o moarte lentă sub domul cenușiu.

Am apelat frecvența lui Charlie.

– Poți să pleci și tu. Mă ocup eu de problemele care vor apărea.

– Nu, mulțumesc, a zis el încet. Aș prefera… Hei, ia uite aici!

Crucișătorul lansase încă un punct roșu, la două minute în urma celorlalte. Legenda de pe display îl identifica drept altă dronă.

– Ciudat…

– Ticăloși superstițioși, a comentat el rece.

Până la urmă, doar unsprezece oameni s-au alăturat celor cincizeci cărora le ordonasem să ocupe poziții în interiorul domului. Asta m-a surprins, deși n-ar fi fost cazul.

Dronele se apropiau tot mai mult, iar Charlie și cu mine ne holbam la monitoare, evitând cu grijă imaginea holografică, întrucât, în mod tacit, amândoi împărtășeam ideea că era mai bine să nu știm când se aflau la un minut depărtare, la treizeci de secunde. Apoi, ca și-n celelalte dăți, totul s-a terminat înainte să ne dăm seama că începuse. Pe ecrane a explodat o lumină albă și orbitoare, imediat urmată de șuierul paraziților, iar noi eram încă în viață.

De data asta însă la orizont – sau chiar mai aproape! – apăruseră alte cincisprezece cratere, iar temperatura creștea atât de repede, încât ultima cifră de pe afișaj devenise o pată nedefinită.

Când indicațiile au început să descrească, valoarea maximă depășise opt sute Kelvin.

În acea fracțiune de secundă cât le trebuise laserelor să țintească și să tragă, nu văzusem nicio dronă. Acum însă, ca un fulger deasupra orizontului, a apărut a șaptesprezecea, zigzagând nebunește și oprindu-se exact deasupra noastră. O clipă a lăsat impresia că plutește, apoi a început să cadă. Jumătate din lasere o detectaseră și trăgeau continuu, dar niciunul nu putea ținti: toate erau blocate pe ultima poziție de tragere.

Sclipea în timp ce cobora și oglinda polizată a fuzelajului aerodinamic reflecta strălucirea albă aruncată de cratere și licărul intermitent și straniu al descărcărilor laser, susținute, dar inutile. L-am auzit pe Charlie ținându-și respirația și drona a căzut atât de aproape, încât se deslușea păienjenișul fin al cifrelor taurane imprimate pe blindaj, precum și un hublou transparent lângă bot… apoi a erupt o flamă și drona a dispărut.

– Ce dracu'? a mormăit încet Charlie.

Hubloul…

– Probabil de recunoaștere.

– Așa cred și eu. Deci s-au prins că suntem cu mâinile legate.

– Doar dacă nu-și revin laserele. (Nu părea posibil.) Ar fi mai bine să ne retragem în dom.

A pronunțat un cuvânt a cărui vocală se transformase de-a lungul secolelor, păstrându-și însă înțelesul.

– Nu-i grabă. Să-i vedem ce fac.

Am așteptat câteva ore. Temperatura în exterior se stabilizase la 690 K – puțin sub punctul de topire al zincului, mi-am amintit fără nicio legătură – și am încercat controlul manual pentru lasere, dar erau tot înțepenite.

– Uite-le că vin iar, a anunțat Charlie. Tot opt.

Am pornit spre display.

– Cred c-o să…

– Stai! Nu sunt drone.

Legenda le identifica pe toate opt drept *Transportoare*.

– Am impresia că vor să cucerească baza, a spus el. Intactă.

Asta era, și probabil voiau să testeze noi arme și tehnici de luptă.

– Nu prea au ce pierde. Pot oricând să se retragă și să ne arunce în cap o bombă nova.

Am luat legătura cu Brill și i-am ordonat să mobilizeze toți soldații aflați în câmpul de stază. Împreună cu restul plutonului, urmau să organizeze o linie defensivă în jurul sectoarelor nord-est și nord-vest. Restul aveau să acopere celălalt semicerc.

– Am o idee, a vorbit Charlie. Cred că n-ar trebui să-i urcăm pe toți odată la sol. Întâi să aflăm câți taurani sunt.

Avea dreptate. Să păstrăm rezerve și să-l facem pe inamic să ne subestimeze forțele.

– De acord… s-ar putea să fie doar șaizeci și patru în opt transportoare.

Sau 128 sau 256. Regretam că sateliții noștri spioni nu aveau o rezoluție mai bună, dar nu poți vârî prea multă aparatură într-un obiect de mărimea unei portocale.

Am hotărât să-i las pe cei șaptezeci de oameni ai lui Brill să alcătuiască prima linie defensivă și le-am ordonat să ocupe poziții în tranșeele săpate în jurul perimetrului bazei. Restul aveau să rămână jos, până la noi ordine.

Dacă reieșea că tauranii puteau debarca o forță de neoprit, numeric sau tehnologic, urma să ordon intrarea generală în câmpul de stază. Între bază și dom exista un tunel, astfel încât cei aflați în subteran se puteau deplasa acolo în siguranță. Cei din tranșee trebuiau să se retragă sub bătaia focului. Asta dacă mai trăia vreunul când aveam să dau ordinul respectiv.

Am anunțat-o pe Hilleboe să supravegheze laserele împreună cu Charlie. Dacă se deblocau, o puteam chema înapoi pe Brill, împreună cu oamenii ei. Reactivam apoi sistemul de ochire automată și lăsam spectacolul să se desfășoare în voie. Însă chiar și blocate, laserele ne puteau fi de folos. Charlie a marcat monitoarele pentru a vedea direcția lor de lovire; el și cu Hilleboe puteau să tragă manual, de câte ori apărea ceva în linia de ochire.

Mai aveam vreo douăzeci de minute. Brill inspecta perimetrul cu oamenii din subordine, desfășurându-i pe grupe în tranșee și stabilind sectoare de foc suprapuse. Am intervenit, cerându-i să dispună armamentul greu astfel încât să poată fi folosit pentru a împinge inamicul în linia de bătaie a laserelor.

Nu mai erau multe de făcut, așa că am rămas în așteptare. L-am pus pe Charlie să estimeze apropierea tauranilor și să mă țină la curent cu timpul pe care-l aveam la dispoziție, apoi m-am așezat cu un blocnotes la birou, ca să schițez pozițiile ocupate de Brill, în ideea de a le îmbunătăți.

Motanul mi-a sărit în poală, miorlăind jalnic. În mod evident, nu-i putuse deosebi pe oameni din cauza costumelor, dar la biroul acela nu stăteam decât eu. M-am aplecat să-l mângâi și s-a retras.

La prima linie pe care am trasat-o, am intrat cu vârful pixului prin patru foi de hârtie. Trecuse cam mult de când nu mai făcusem operațiuni de finețe îmbrăcat în costum. Mi-am amintit cum, în cursul pregătirilor, ni se ceruse să ne obișnuim cu circuitele de amplificare a forței, trecând ouă de la unul la altul – o treabă oribilă. Asta m-a făcut să mă întreb dacă pe Pământ se mai găseau ouă.

După ce am terminat diagrama, am constatat că n-aveam ce să-i adaug. Mi se vârâse în cap teorie cu ghiotura; posedam o mulțime de cunoștințe tactice privind învăluirea și încercuirea, numai că punctul de vedere era invers. Dacă tu erai cel încercuit, nu existau multe opțiuni. Una spunea să stai locului și să lupți. Alta zicea să răspunzi rapid la concentrările adverse, dar să rămâi flexibil pentru ca inamicul să nu poată utiliza o trupă de diversiune care să-ți atragă forțele din altă porțiune a perimetrului defensiv. O altă recomandare, întotdeauna valoroasă, era: *Folosește la maximum sprijinul aerian și spațial.* Strânge din dinți, nu-ți pierde cumpătul și roagă-te să vină cavaleria. Nu ceda poziția și nu te gândi nicicum la Dien Bienphu, la Alamo sau la bătălia de la Hastings.

– Încă opt transportoare, a anunțat Charlie. Și cinci minute până să ajungă primele opt.

Deci atacau în două valuri. Cel puțin două. Cum aș fi procedat eu în locul comandantului tauran? Nu era prea greu de estimat; tauranilor le lipsea imaginația tactică și aveau tendința de a copia șabloanele umane.

Primul val putea fi de sacrificiu, o acțiune kamikaze, care să ne sperie și să ajute la evaluarea defensivei noastre. Al doilea val avea să atace mai metodic, pentru a isprăvi cu noi. Sau invers: primul grup trebuia să ocupe poziții în tranșee în douăzeci de minute, iar al doilea să treacă pe deasupra noastră și să lovească în forță, într-un singur punct, străpungând perimetrul și ocupând baza.

Sau poate trimiseseră două forțe pur și simplu fiindcă doi era un număr magic. Sau nu reușeau să lanseze decât opt transportoare odată (treabă periculoasă – însemna că transportoarele erau mari; în

alte situații, tauranii folosiseră transportoare în care încăpeau de la 4 până la 128 de soldați).

– Trei minute.

Am privit îndelung grupul de monitoare ce prezentau diferite sectoare ale câmpului de mine. Dacă eram norocoși, aveau să asolizeze chiar acolo, ca măsură de protecție. Ori poate treceau în zbor destul de jos ca să detoneze minele.

Aveam un vag sentiment de vinovăție. Mă găseam la adăpost în borta asta, mâzgălind planuri pe hârtie, gata să dau ordine. Ce părere aveau cei șaptezeci de miei de sacrificiu despre comandantul lor chiulangiu?

Și mi-am adus aminte de prima mea misiune și de căpitanul Stott, care preferase să rămână în siguranță pe orbită în timp ce noi luptam la sol. Retrăirea valului de ură simțit atunci a fost atât de vie încât a trebuit să fac un efort să alung senzația de greață.

– Hilleboe, poți manevra laserele singură?

– Bineînțeles, domnule.

Am azvârlit creionul cât colo și m-am ridicat.

– Charlie, preia coordonarea unităților. Te poți descurca la fel de bine ca și mine. Eu plec la suprafață.

– Nu v-aș recomanda asta, domnule.

– La dracu', William! Nu te prosti.

– Eu comand aici, nu…

– N-o să rezisți nici zece secunde acolo, a zis Charlie.

– O să risc alături de ceilalți.

– Nu înțelegi ce-ți spun? Or să te ucidă *oamenii!*

– Soldații? Aiurea. Știu că nu țin la mine prea mult, dar…

– N-ai tras cu urechea pe frecvența lor?

N-o făcusem; când vorbeau între ei, foloseau un jargon care mi-era complet străin.

– Ei consideră că i-ai scos la suprafață drept pedeapsă pentru lașitate. Și asta după ce le-ai spus că aveau voie să intre cu toții în dom.

– Nu-i așa, domnule? a întrebat Hilleboe.

– Să-i pedepsesc? Nu, nici vorbă. (Nu în mod premeditat.) Doar că erau la suprafață când am avut nevoie… Sublocotenentul Brill nu le-a spus nimic?

– Eu unul n-am auzit, a răspuns Charlie. Probabil e prea ocupată și a uitat să treacă pe frecvența noastră.

Sau poate că era de acord cu soldații.

– Mai bine…

– Priviți! a strigat Hilleboe.

Pe unul dintre monitoarele care supravegheau câmpul minat se vedea primul transportor; după o secundă au apărut și celelalte. Veneau din direcții aparent aleatorii și nici măcar nu erau distribuite

uniform în jurul bazei. Cinci în sectorul nord-estic și doar unul în cel sud-estic. I-am transmis lui Brill noile informații.

Le anticipasem destul de bine modul de acțiune; toate coborau spre câmpul de mine. Un transportor s-a apropiat îndeajuns de mult ca să detoneze un dispozitiv tahionic. Suflul exploziei i-a atins partea din spate, făcându-l să se dea peste cap și să se prăbușească în bot. Ecluzele laterale s-au deschis, lăsând tauranii să se târască afară. Erau doisprezece; patru rămăseseră probabil înăuntru. Dacă și în celelalte vehicule erau tot șaisprezece, însemna că ne depășeau numeric doar cu puțin.

Asta în primul val…

Celelalte transportoare au coborât fără incidente. Într-adevăr, în fiecare se aflau câte șaisprezece taurani. Brill a redistribuit rapid grupele pentru a face față concentrării de soldați inamici, iar noi am rămas în așteptare.

Au traversat rapid câmpul minat, pășind la unison ca niște roboți cu picioare curbate și trupuri masive, fără a slăbi ritmul de înaintare nici măcar atunci când unul dintre ei era spulberat de explozii, lucru care s-a întâmplat de unsprezece ori.

Când au apărut dinapoia orizontului, am înțeles și motivul distribuției aparent aleatorii: analizaseră dinainte traseele care le ofereau cea mai bună acoperire pe teren, profitând de sfărâmăturile făcute de drone. Înaintând astfel, ajungeau la numai doi kilometri de bază, fără ca să-i putem ochi cum se cuvine. Iar costumele lor aveau circuite de amplificare a forței similare cu ale noastre, așa că parcurgeau un kilometru în mai puțin de un minut.

Brill a ordonat imediat soldaților să deschidă focul, mai degrabă pentru a le menține moralul decât cu speranța de a-și lovi adversarii. Era greu de spus, dar poate că, din când în când, reușeau să-i nimerească. Bine totuși că rachetele tahionice transformau stâncile mari în pietriș, treabă impresionantă de altfel.

Tauranii ripostau trăgând cu niște arme asemănătoare rachetelor tahionice, poate chiar identice. Rareori nimereau ținta; oamenii noștri se aflau sub nivelul solului și, dacă nu loveau un obstacol, rachetele își continuau zborul la nesfârșit. Au reușit totuși să distrugă un laser gigawatt, iar vibrația exploziei, atât cât a ajuns până la noi, a fost îndeajuns de puternică încât să mă facă să regret că nu ne îngropasem mai adânc de douăzeci de metri.

Laserele gigawatt nu ne erau de niciun folos. Probabil că tauranii descoperiseră direcțiile lor de ochire și acum le ocoleau cu grijă. Ăsta a fost și norocul nostru, pentru că dezamăgirea l-a făcut pe Charlie să-și dezlipească privirea, pentru moment, de la monitoarele laserelor și să se uite la hologramă.

– Ce dracu?!

– Probleme, Charlie?

Rămăsesem cu ochii la monitoare. Așteptând să se întâmple ceva.

– Nava, crucișătorul… a dispărut.

Am privit holograma. Avea dreptate, singurele luminițe roșii erau cele care reprezentau transportoarele.

– Unde au plecat? am întrebat prostește.

– Să rederulăm.

A derulat înregistrarea câteva minute înapoi și a fixat scara astfel încât în cubul hologramei să încapă atât planeta cât și colapsarul. Crucișătorul a reapărut și, odată cu el, trei puncte verzi. „Lașul" nostru, care-l ataca numai cu două drone.

Dar care beneficia de un mic ajutor din partea legilor fizicii.

În loc să procedeze la inserția în colapsar, vânătorul îl *ocolise*, folosindu-i gravitația pentru a obține un efect de praștie. Ieșise cu 0,9 *c*, iar dronele cu 0,99 *c*, angajate direct spre crucișătorul inamic. Planeta se găsea la aproximativ o mie de secunde-lumină de colapsar, astfel încât nava taurană avusese doar zece secunde răgaz să detecteze și să distrugă cele două drone. Iar la viteza aceea, era totuna dacă te lovea o bombă nova sau un scuipat.

Prima dronă dezintegrase crucișătorul, iar cealaltă, la 0,01 secunde în urma ei, intrase pe o traiectorie de coliziune cu planeta. Vânătorul evitase prăbușirea, trecând la numai două sute de kilometri de planetă și se pierduse în spațiu, decelerând la maximum, cu douăzeci și cinci *ge*. Urma să se întoarcă peste câteva luni.

Tauranii însă n-aveau de gând să aștepte. Se apropiaseră destul de mult de liniile noastre pentru ca ambele părți să folosească laserele, dar ei se aflau și în raza de acțiune a grenadelor. O stâncă suficient de mare îi proteja de focul laserelor; în schimb, grenadele și rachetele făceau ravagii în rândurile lor.

La început, soldații lui Brill au avut un avantaj copleșitor; luptând din tranșee, puteau fi atinși doar cu lovituri norocoase sau cu grenade extrem de bine țintite (tauranii le aruncau cu mâna la

distanțe de ordinul sutelor de metri). Brill pierduse patru oameni, însă față de începutul atacului, forțele taurane își înjumătățiseră practic efectivul.

În cele din urmă, peisajul fusese îndeajuns de sfârtecat pentru ca grosul forței taurane să lupte acum din gropile aflate pretutindeni în jur. Bătălia lâncezea, transformându-se în dueluri individuale cu lasere, punctate ici și colo de folosirea armelor grele. Nu era însă recomandabilă utilizarea unei rachete tahionice împotriva unui singur tauran, cel puțin nu atunci când la o depărtare de câteva minute se afla o forță al cărei efectiv nu era cunoscut.

Ceva din reluarea pe care tocmai o urmărisem nu-mi dădea pace. Acum, când bătălia se mai calmase, mi-am dat seama ce era.

Ce efecte produsese impactul celei de-a doua drone, prăbușită pe planetă cu o viteză apropiată de a luminii? M-am repezit la computer și i-am cerut estimările: cantitatea de energie eliberată în ciocnire, coroborată apoi cu informația geologică din memorie.

De douăzeci de ori mai multă energie decât a celui mai puternic cutremur înregistrat vreodată. Și asta pe o planetă cât trei sferturi din Pământ.

Am transmis pe frecvența generală:

– Toată lumea la suprafață! Imediat!

Am acționat presurizarea, apoi deschiderea ecluzei și tunelului care ducea de la postul de comandă la suprafață.

– Ce dracu', Will…

– Cutremur! (Cât timp mai aveam?) Mișcă-te!

Hilleboe și Charlie veneau imediat după mine. Motanul stătea pe birou, spălându-se indiferent. Am încercat pornirea irațională de a-l strecura în costumul meu, așa cum îl adusesem din navă în interiorul bazei, dar știam că n-avea să accepte situația decât câteva minute. Apoi m-am gândit, mult mai rațional, să-l vaporizez cu degetul-laser, însă ușa s-a închis și ne năpustiserăm pe scară. Urcând, și destulă vreme după aceea, am fost obsedat de imaginea animalului neajutorat, prins sub tone de sfărâmături, murind lent pe măsură ce aerul se pierdea.

– Suntem mai adăpostiți în tranșee? a întrebat Charlie.

– Nu știu, am răspuns. E primul meu cutremur.

Și dacă pereții tranșeei aveau să se surpe și să ne strivească?

Am rămas surprins de întunericul care domnea la suprafață. S Doradus aproape apusese; monitoarele compensaseră nivelul scăzut de iluminare.

Un laser dușman a măturat locul deschis din stânga noastră, stârnind o cascadă de scântei în trecerea peste postamentul unui gigawatt. Încă nu fusesem reperați. Am hotărât la unison că în tranșee era mai sigur și din trei pași am ajuns la cea mai apropiată.

Acolo se aflau patru soldați, dintre care unul grav rănit sau poate mort. M-am rostogolit peste taluz și am comutat amplificatorul de imagine la logaritm doi, pentru a-i vedea pe tovarășii noștri de tranșee. Aveam noroc; unul era grenadier și exista chiar și un lansator de rachete. Am reușit să le disting și numele înscrise pe

căști. Nimerisem în tranșeea lui Brill, dar ea încă nu ne observase. Se afla în celălalt capăt și, supraveghind precaută împrejurimile, dirija două grupe ce efectuau o manevră de învăluire. După ce și-au ocupat pozițiile, s-a adăpostit și ea.

– Dumneavoastră sunteți, domnule maior?

– Exact, am răspuns cu fereală.

Mă întrebam dacă printre oamenii din tranșee exista cineva care să-mi poarte sâmbetele.

– Ce-i povestea asta cu cutremurul?

Aflase despre crucișătorul distrus, dar nu și despre a doua dronă. I-am expus situația în câteva cuvinte.

– Încă n-a ieșit nimeni din ecluză, a remarcat ea. Cel puțin până acum. Cred că au intrat toți în câmpul de stază.

– Da, erau aproape și de una, și de alta.

Poate că unii nu-mi luaseră avertismentul în serios și se aflau încă în subteran. Pentru mai multă siguranță am lansat un nou apel pe frecvența generală și, imediat după aceea, s-a dezlănțuit infernul.

Solul s-a scufundat brusc sub noi, apoi s-a arcuit ridicându-se; ne-a izbit cu o asemenea forță încât ne-a proiectat în aer, rostogolindu-ne afară din tranșee. Am zburat câțiva metri, îndeajuns de sus ca să văd mozaicul galben și portocaliu de ovale strălucitoare, craterele bombelor nova. Am căzut în picioare, dar pământul se clătina și aluneca atât de violent sub tălpi, încât îmi era imposibil să-mi păstrez echilibrul.

Cu un scrâșnet mugit pe care l-am simțit chiar prin costum, terenul de deasupra bazei noastre s-a prăbușit, fărâmițându-se. Odată cu tasarea solului, partea dedesubt a câmpului de stază, expusă pentru o clipă, a coborât cu grație nepăsătoare la noul ei nivel.

Speram că toată lumea avusese mintea și timpul necesare să intre sub dom.

Din tranșeea alăturată a apărut o siluetă clătinându-se și, brusc, mi-am dat seama că nu era umană. La o asemenea distanță, laserul meu i-a găurit casca; tauranul a mai făcut doi pași și s-a prăbușit pe spate. Deasupra tranșeei s-a ivit altă cască. I-am retezat partea de sus înainte ca posesorul ei să poată schița vreun gest.

Nu reușeam să mă orientez. Singurul lucru neschimbat era domul de stază, dar el arăta la fel din orice unghi l-ai fi privit. Laserele gigawatt fuseseră îngropate, însă unul dintre ele se declanșase, iar fasciculul orbitor și intermitent ilumina un vârtej de rocă vaporizată.

Fără putință de îndoială, mă aflam în teritoriul inamic. Am pornit să traversez solul, încă tremurător, în direcția domului.

Niciun comandant de pluton n-a răspuns apelurilor mele. Toți, cu excepția lui Brill, erau probabil în interiorul domului. I-am găsit, totuși, pe Hilleboe și pe Charlie; pe Hilleboe am trimis-o în dom, să-i scoată afară pe cei dinăuntru. Dacă și al doilea val de atac număra o sută douăzeci și opt de taurani, atunci trebuia să ne strângem toate forțele.

Zgâlțâielile s-au mai potolit și am nimerit într-o tranșee „prietenă“ – de fapt a bucătarilor, pentru că singurii ei ocupanți erau Orban și Rudkoski.

– Se pare că va trebui s-o iei de la zero, soldat.

– Nu-i nimic, domnule maior, ficatul avea nevoie de puțin repaus.

Am primit un apel din partea lui Hilleboe:

– Domnule maior, erau doar zece oameni acolo. Restul n-au reușit să scape.

– Au rămas pe loc?

Avuseseră timp suficient să iasă.

– Nu știu, domnule.

– Nu-i nimic. Vezi de câți oameni mai dispunem.

Am încercat din nou frecvențele comandanților de plutoane, dar nu se auzeau decât paraziții legăturilor întrerupte.

Vreme de câteva minute am pândit focul laser inamic, însă acesta încetase. Probabil se așteptau întăriri.

Hilleboe m-a apelat din nou:

– Doar cincizeci și trei au răspuns la apel, domnule maior. S-ar putea ca unii să-și fi pierdut cunoștința.

– Bine. Să fie pregătiți pentru…

Apoi a apărut al doilea val de transportoare, cu reactoarele orientate spre noi, decelerând peste orizont.

– *Foc de voie cu rachetele în ticăloși!* a răcnit Hilleboe către toți soldații.

Nimeni însă nu izbutise să-și păstreze lansatorul de rachete în clipele când fusese zvârlit de colo colo. Lipseau și aruncătoarele de grenade, iar distanța era prea mare pentru laserele individuale.

Transportoarele acestea erau de patru-cinci ori mai mari decât cele din primul val. Unul dintre ele a asolizat la aproximativ un kilometru în fața noastră, oprind atât cât să-și verse încărcătura de soldați. Peste 50, probabil 64 – înmulțit cu 8 egal 512. Imposibil să-i respingem.

– Aici maiorul Mandella. Ascultați-mă cu atenție. Încercam să-mi păstrez vocea calmă și sigură. Ne vom retrage în dom, repede, dar în ordine desăvârșită. Știu că suntem răspândiți care încotro. Dacă faceți parte din plutoanele doi sau patru, rămâneți un minut pe poziție și acoperiți plutoanele unu, trei și specialiștii, apoi e rândul vostru. Plutoanele unu, trei și specialiștii, vă retrageți la jumătatea distanței dintre pozițiile actuale și dom, apoi vă adăpostiți și acoperiți plutoanele doi și patru. Ele continuă până la marginea domului, de unde vă acoperă pe restul distanței.

N-ar fi trebuit să spun „retragere"; în regulamente nu există acest cuvânt. Poate „manevră de repliere".

A fost mai mult repliere decât manevră. Câte opt-nouă oameni trăgeau, iar restul fugeau de mama focului.

Rudkoski și Orban dispăruseră. Țintind cu mare atenție, am tras de câteva ori, fără niciun folos, apoi am luat-o la goană către celălalt capăt al tranșeei, am suit afară și m-am îndreptat spre dom.

Tauranii au început să tragă cu rachete, dar majoritatea treceau prea sus. Până la jumătatea distanței ce mă despărțea de dom, am văzut

doi dintre ai noștri spulberați. Apoi am găsit o stâncă mare și m-am ascuns îndărătul ei. Am aruncat o privire în urmă și m-am convins că doar doi-trei taurani se aflau suficient de aproape ca să devină posibile ținte pentru laser, însă mi s-a părut mai înțelept să nu atrag atenția asupra mea. Am alergat restul drumului până la marginea câmpului de stază și m-am oprit să ripostez focului inamic. După câteva lovituri, mi-am dat seama că mă expuneam în mod inutil; din câte vedeam, o singură persoană mai alerga spre dom.

O rachetă a fulgerat razant pe lângă mine; dacă aș fi întins mâna, aș fi atins-o. M-am încordat, ghemuindu-mă, și am sărit, intrând în dom într-o poziție oarecum lipsită de demnitate.

7

Ajuns înăuntru, am văzut racheta care mă ratase, străbătând lent domul pe o traiectorie ușor ascendentă. Avea să se vaporizeze de îndată ce ieșea, fiindcă toată energia cinetică, pierdută prin brusca încetinire la 16,3 m/s, urma să se transforme în căldură.

Nouă oameni zăceau morți, cu fețele în jos, chiar la marginea câmpului. Era de așteptat, chiar dacă asemenea lucruri de obicei nu li se spuneau soldaților.

Costumele lor de luptă erau intacte – altfel n-ar fi ajuns până aici –, dar în tăvălelile și trântelile prin care trecuseră în ultimele minute, se deteriorase stratul special izolator care le proteja de efectele câmpului de stază. De aceea, imediat ce intraseră în câmp, orice activitate electrică încetase în organism, ducând la moarte subită. Și

pentru că nicio moleculă din corp nu putea depăși 16,3 m/s, înghețaseră bocnă imediat, iar temperatura trupurilor se stabilizase instantaneu la 0,426 K.

Am decis să nu-l întorc pe niciunul cu fața în sus, lăsând pe mai târziu identificarea numelor. Trebuia să punem la punct o poziție defensivă înainte ca tauranii să pătrundă în dom. Asta în cazul în care nu aveau de gând să aștepte, ci doreau să lovească în forță.

Cu gesturi largi și complicate am reușit să-i adun pe toți în centrul câmpului, sub coada vânătorului, unde se aflau stivuite armele.

Erau o grămadă, pentru că fuseserăm pregătiți să echipăm de trei ori mai mulți oameni decât cei aflați acum în dom. După ce am dat fiecăruia câte un scut și o sabie scurtă, am scris cu degetul în zăpadă: ARCAȘI BUNI? RIDICAȚI MÂNA. S-au oferit cinci voluntari, apoi am mai ales trei ca să folosim toate arcurile. Am distribuit câte douăzeci de săgeți fiecăruia. Pentru distanțe mari, nu existau arme mai eficiente; săgețile erau aproape invizibile în zborul lor lent, iar masa era concentrată într-un vârf din cristal, dur ca diamantul.

Am dispus arcașii circular în jurul vânătorului (ampenajul îi apăra parțial de proiectilele venite din spate), între fiecare pereche am plasat alți patru oameni: doi sulițași, un luptător cu bastonul și unul înarmat cu o secure de luptă și cu douăsprezece chakre. Teoretic cel puțin, o astfel de organizare acoperea toate formele de luptă, de la distanță până la corp la corp.

În realitate, la raportul de forțe existent – cam 600 la 42 – puteau să vină probabil cu câte un bolovan în fiecare mână, fără scuturi sau arme speciale, și chiar așa să ne bată măr.

Asta în cazul că știau ce-i acela un câmp de stază. Altfel, tehnologia lor părea să fie la zi în toate privințele cu cea terestră.

Vreme de câteva ore nu s-a întâmplat nimic. Așteptând să murim, ne-am plictisit din plin. N-aveai cu cine schimba o vorbă, nu vedeam decât domul neschimbat și cenușiu, nava cenușie, zăpada cenușie și câțiva soldați anonimi, identici și cenușii. Nimic de auzit, gustat sau mirosit, cu excepția propriului corp.

Aceia dintre noi interesați încă de luptă supravegheau marginea inferioară a domului, așteptând apariția primilor taurani. Ne-a trebuit o secundă întreagă să ne dăm seama că se declanșase atacul. Venea de deasupra, un roi de fleșete catapultate, împroșcate de la vreo treizeci de metri înălțime, țintite exact spre centrul emisferei.

Scuturile erau destul de mari, așa că oamenii își puteau proteja corpul cu ele dacă se lăsau pe vine; cei care au văzut fleșetele s-au apărat cu ușurință. Pe ceilalți, surprinși cu spatele în direcția atacului sau odihnindu-se, numai norocul chior îi mai putea salva; nimeni nu putea striga vreun avertisment, iar proiectilelor le trebuiau doar trei secunde ca să ajungă în centrul domului.

Am fost norocoși: n-am pierdut decât cinci oameni. Unul dintre ei era un arcaș, Shubik. I-am luat locul și am pregătit arcul, așteptând un atac iminent la sol.

Care întârzia. După jumătate de oră am mers de la un om la altul și, prin gesturi, am explicat fiecăruia să atingă persoana din dreapta dacă vedea că se întâmplă ceva deosebit. Următorul avea să procedeze la fel și tot așa, până când se închidea cercul.

Probabil că asta mi-a salvat viața. Al doilea atac cu fleșete, câteva ore mai târziu, a venit din spatele meu. Am simțit ghiontul, am tras o palmă celui din dreapta, m-am întors și le-am văzut coborând. Am ridicat scutul deasupra capului și, după o fracțiune de secundă, fleșetele au lovit.

Am pus arcul jos pentru a smulge trei fleșete din scut și atacul la sol s-a declanșat.

Era o scenă stranie și impresionantă. Vreo trei sute de taurani au intrat simultan în câmp, aproape umăr la umăr, de jur împrejurul domului. Înaintau în cadență, ținând scuturi rotunde, care de-abia le acopereau piepturile masive. Trăgeau fleșete similare celor care ne bombardaseră ceva mai devreme.

Am plantat scutul în fața mea – avea suporturi mici în partea inferioară – și, după prima săgeată trasă, mi-am dat seama că șansa era de partea noastră. Săgeata a lovit un scut în centru, a trecut prin el și a pătruns în costum.

A fost un masacru cu sens unic. În absența elementului surpriză, fleșetele nu prea erau eficiente, deși când una mi-a trecut pe deasupra capului, venind din spate, am simțit că mă iau fiorii.

Cu douăzeci de săgeți am omorât tot atâția taurani. De fiecare dată când se prăbușea unul, ceilalți strângeau rândurile; nici măcar nu trebuia să țintești. După ce-am rămas fără săgeți, am încercat să arunc în ei cu propriile fleșete. De data asta însă scuturile lor ușoare s-au dovedit obstacole de netrecut.

Când am ajuns în faza de luptă corp la corp, uciseserăm deja mai mult de jumătate dintre ei, numai cu săgeți și sulițe. Mi-am scos

sabia și am așteptat. Proporția rămăsese totuși de peste trei la unu în favoarea lor.

La distanțe mai mici de zece metri, a fost rândul oamenilor cu chakre să-și dovedească măiestria. Deși aflate în rotație, proiectilele puteau fi lesne văzute, mai ales că până la țintă făceau mai bine de jumătate de secundă. Cu toate astea, cei mai mulți taurani au reacționat la fel de ineficient, ridicând scuturile pentru a bloca lovitura. Lama călită și grea, ascuțită ca un brici, străpungea ușor scutul, ca un joagăr care tăia cartoane.

Primul contact corp la corp s-a desfășurat cu bastoane, niște bare metalice lungi de doi metri, terminate printr-o lamă de cuțit cu tăiș dublu și serat. Tauranii le-au înfruntat cu sânge rece – sau poate vitejește, o chestiune ce ține de punctul de vedere adoptat. Prindeau pur și simplu lama în mâini și mureau. În timp ce omul nostru încerca să-și smulgă arma din strânsoarea rigidă a mortului, un spadasin tauran, înarmat cu un iatagan de peste un metru, avansa și-l ucidea.

Pe lângă săbii, aveau și ceva asemănător *bolei*, o bucată de coardă elastică, terminată cu zece centimetri de sârmă ghimpată și cu o greutate mică pentru propulsie. Armă periculoasă de ambele părți; dacă nu-și atingea ținta, zvâcnea înapoi imprevizibil. De cele mai multe ori însă nimerea, trecând pe sub scuturi și înfășurându-și sârma ghimpată în jurul gleznelor.

Am stat spate în spate cu soldatul Erikson și, mulțumită spadelor, am reușit să mai supraviețuim câteva minute. Când au mai rămas doar vreo douăzeci, tauranii s-au răsucit pur și simplu pe călcâie și s-au îndreptat spre exteriorul domului. Am mai nimerit trei cu

fleșetele, dar am preferat să nu-i urmărim. Se puteau întoarce și reîncepe măcelul.

Dintre ai noștri, scăpaseră douăzeci și opt. Pe sol erau de peste zece ori mai multe cadavre taurane, însă asta nu ne încălzea.

Alți trei sute, odihniți, puteau repeta oricând isprava. Și acum cu deplin succes.

Am trecut de la un cadavru la altul, recuperând săgeți și sulițe, apoi am ocupat iar poziții în jurul vânătorului. Nimeni nu s-a ostenit să recupereze bastoanele. Mi-am cercetat tovarășii: Charlie și Diana rămăseseră în viață (Hilleboe fusese una dintre victimele bastoanelor), ca și doi ofițeri din corpul de specialiști, Wilber și Szydlowska. Rudkoski era prezent, dar pe Orban îl nimerise o fleșetă.

După o zi de așteptare, se părea că inamicul prefera un război de uzură în locul atacului la sol. Fleșetele zburau constant spre noi, însă numai câte două-trei, maximum zece. Și întotdeauna din alt unghi. Nimeni nu putea rămâne cu ochii în patru la nesfârșit; o dată la trei-patru ore, sigur nimerea pe cineva.

Dormeam cu schimbul, doi oameni odată, deasupra generatorului de câmp. Plasat sub fuzelajul vânătorului, era locul cel mai sigur din dom.

Din când în când, la marginea domului apărea un tauran, cu țelul evident de a vedea dacă mai trăim. Uneori trăgeam cu săgeți în el, ca să nu ne ieșim din mână.

După câteva zile, au renunțat la fleșete. Era posibil să-și fi epuizat pur și simplu stocul. Sau hotărâseră să înceteze în momentul când rămâneam douăzeci cu totul.

Exista și o explicație mai probabilă. Am plecat cu un baston în mână până la marginea câmpului și am împuns cu el, un centimetru sau mai mult, spre exterior. Când l-am tras înapoi, am constatat că vârful i se topise. I l-am arătat lui Charlie, care s-a legănat înainte și înapoi (singurul fel în care îți puteai exprima aprobarea, când purtai costum); așa ceva se mai întâmplase, în unul din primele rânduri când nu funcționase câmpul de stază. Tauranii saturaseră pur și simplu domul cu foc de lasere și așteptau să înnebunim de-a binelea și să oprim generatorul. Între timp, probabil că ei stăteau comod în nave și jucau echivalentul tauran al pinacle.

Am încercat să găsesc o soluție. În mediul acela ostil, lipsit de simțuri, unde trebuia să fii mereu în gardă, era greu să te concentrezi multă vreme asupra unei asemenea probleme. Ceva ce spusese Charlie… Nu mai departe de ieri. Nu reușeam să-mi amintesc. La vremea respectivă n-ar fi dat rezultate; asta era tot ce mai țineam minte. Și, într-un târziu, m-am luminat.

I-am chemat pe toți lângă mine și am scris pe zăpadă:

LUĂM BOMBE NOVA DIN NAVĂ.
PUNEM LA MARGINEA CÂMPULUI.
DEPLASĂM CÂMPUL.

Szydlowska știa locul de la bordul vânătorului unde se păstrau uneltele necesare. Din fericire pentru noi, înainte de a activa câmpul

lăsasem toate căile de acces deschise; erau electronice și s-ar fi putut bloca în poziția închis. Dintr-o nișă de lângă motoare, am luat o trusă de chei fixe, apoi am urcat în carlingă. Tot el cunoștea modul de demontare al plăcii de acces spre compartimentul bombelor. L-am urmat, târându-mă prin tubul larg de un metru.

În mod normal, presupuneam eu, înăuntru ar fi trebuit să fie întuneric ca noaptea, dar câmpul de stază ilumina bombele la fel de spectral, fără umbre, ca și afară. Incinta era prea strâmtă pentru amândoi, așa încât am rămas în capătul tunelului de acces și am privit.

Trapele compartimentului aveau o comandă manuală prioritară, de aceea n-am avut probleme. Szydlowska a răsucit o manetă și treaba s-a rezolvat. Mai grea s-a dovedit eliberarea celor două bombe nova din suporturi. Până la urmă a trebuit să folosim o rangă. Am desprins fiecare câte o bombă și le-am rostogolit afară.

Când am coborât, l-am găsit pe sergentul Anghelov meșterind deja la ele. Ca să amorsezi bombele, mai întâi deșurubai focosul, apoi, scormonind cu un obiect dur în lăcașul rămas liber, puteai deteriora clemele de siguranță și mecanismul de declanșare temporizată.

Le-am transportat repede până la margine, câte șase oameni la fiecare bombă, și le-am așezat una lângă alta. Am făcut semn cu mâna spre cei patru oameni aflați lângă generatorul de câmp. L-au ridicat, apucându-l de mânere, și s-au îndepărtat zece pași. Marginea câmpului a lunecat peste ele și bombele au dispărut.

Mai mult ca sigur că au detonat. Pentru câteva secunde în exteriorul câmpului s-a creat o temperatură comparabilă cu cea din miezul unei stele. Până și câmpul de stază a resimțit-o: pentru o clipă,

aproximativ o treime din dom a căpătat o strălucire mată și rozalie, redevenind apoi cenușiu. A apărut o ușoară accelerație, ca într-un lift. Asta însemna că alunecam spre fundul craterului. Oare aveam să atingem ceva solid? Sau ne scufundam în roca topită, pentru a rămâne fixați în ea ca niște insecte în chihlimbar? Nici nu merita să te gândești la o asemenea eventualitate. Dacă se întâmplă așa ceva, ar fi existat o șansă să ne eliberăm cu laserul gigawatt al vânătorului.

Însă doar doisprezece dintre noi.

CÂT TIMP? a zgâriat Charlie în zăpada de la picioarele mele.

Era o întrebare al naibii de bună. Nu cunoșteam decât cantitatea de energie eliberată de cele două bombe. Habar n-aveam ce dimensiuni căpătase mingea de foc, iar de mărimea ei depindeau temperatura de detonare și suprafața craterului. Nu știam ce cantitate de căldură putea absorbi roca și nici punctul ei de fierbere. Am scris O SĂPTĂMÂNĂ POATE? TREBUIE SĂ MĂ GÂNDESC.

Computerul navei mi-ar fi dat răspunsul într-o miime de secundă, numai că nu-l puteam folosi. Am început să scriu ecuațiile pe zăpadă, încercând să obțin un minim și un maxim pentru perioada de timp necesară răcirii în exterior la 500 K. Anghelov, ale cărui cunoștințe de fizică erau mult mai la zi, a făcut, de cealaltă parte a navei, propriile calcule.

Rezultatele mele indicau între șase ore și șase zile (deși pentru șase ore roca înconjurătoare ar fi trebuit să transmită căldura la fel ca un conductor din cupru pur), iar ale lui Anghelov între cinci ore și patru zile jumătate. Am insistat că vor fi șase zile și nimeni nu m-a contrazis.

Am dormit din plin. Charlie și Diana au jucat șah zgâriind simbolurile pe zăpadă. Eu unul n-am fost niciodată în stare să țin minte pozițiile pieselor. Mi-am verificat calculele de câteva ori și de fiecare dată am obținut șase zile. Am refăcut și calculele lui Anghelov și, cu toate că mi s-au părut corecte, le-am preferat pe ale mele. O zi și jumătate în plus, îmbrăcați în costume – ce mai conta? Ne contraziceam, concis, prin semne scrise pe zăpadă, fără să ne supărăm.

Atunci când detonasem bombele, fuseserăm nouăsprezece. După șase zile, când am pus mâna pe întrerupătorul generatorului, eram tot nouăsprezece. Oare ce ne aștepta în exterior? Eram sigur că, pe o rază de câțiva kilometri, toți tauranii muriseră în explozie. Dar poate mai existase o forță de rezervă, în spatele frontului, care aștepta acum calmă pe buza craterului. Totuși de data asta bastonul scos în afara câmpului nu se mai topise.

Am împrăștiat oamenii, astfel încât să nu mai fie nimeriți cu toții din prima lovitură. Apoi, pregătit să reactivez la cel mai mic pericol, am apăsat pe întrerupător.

8

Radioul personal îmi rămăsese acordat pe frecvența generală; după mai mult de o săptămână de liniște, urechile mi-au fost brusc invadate de exclamații asurzitoare de bucurie.

Ne aflam în centrul unui crater cu diametrul și adâncimea de un kilometru. Pereții deveniseră o crustă neagră și lucioasă, întreruptă

ici-colo de crăpături roșietice, fierbinți, dar nepericuloase. Terenul pe care ne găseam se scufundase cu patruzeci de metri față de nivelul inițial, astfel încât acum stăteam pe un soi de piedestal.

Nicăieri nu se vedea niciun tauran.

Ne-am repezit la navă, am închis-o ermetic, am umplut-o cu aer proaspăt și ne-am scos costumele. N-am abuzat de funcție pentru unicul duș de pe navă; m-am așezat comod într-un fotoliu de accelerație și am inspirat, rar și adânc – aer care nu mirosea a Mandella reciclat.

Nava fusese proiectată pentru un echipaj de maximum doisprezece oameni, așa că șase dintre noi au rămas cu schimbul afară ca să nu suprasolicite sistemul de susținere biotică. Am transmis un mesaj repetat către celălalt vânător, aflat încă la șase săptămâni depărtare, anunțând că trăim și că așteptăm să fim luați la bord. Eram aproape sigur că avea cel puțin șapte locuri libere, deoarece echipajul standard pentru misiunile de luptă se compunea din trei oameni.

Era minunat să te plimbi și să poți vorbi din nou. Pentru restul șederii noastre pe planetă, am suspendat în mod oficial tot ce ținea de viața cazonă. O parte din supraviețuitori erau din plutonul de nemulțumiți comandat de Brill, însă ostilitatea părea să le fi dispărut.

Am practicat un fel de joc nostalgic, comparând diferitele perioade istorice la care fuseserăm martori pe Pământ, și ne-am întrebat cum va fi când ne vom întoarce într-un viitor aflat la o distanță de 700 de ani. Toți ne gândeam că, în cel mai bun caz, urma să căpătăm un concediu de câteva luni, apoi să fim detașați la altă Forță de Asalt, așteptând să vedem cum avea să se învârtă roata.

Roată. Într-o bună zi, Charlie m-a întrebat din ce țară provenea numele meu; i se părea bizar. I-am spus că se datora lipsei unui dicționar și, scris corect, ar fi fost chiar mai bizar.

A durat jumătate de oră să-i explic toate detaliile neînsemnate legate de botezul meu. Ca s-o scurtez, părinții mei fuseseră „hippy“ (un fel de subcultură americană de la sfârșitul secolului al XX-lea, care respinsese materialismul și îmbrățișase un evantai larg de idei ciudate) și se retrăseseră, împreună cu alții asemenea lor, într-o comunitate mică a cărei ocupație de bază era agricultura. Când rămăsese însărcinată, mama nu dorise să respecte convențiile căsătorindu-se: asta presupunea ca femeia să ia numele bărbatului și însemna că, într-un fel, devenea proprietatea lui. Îmbătați însă de sentimentalisme, părinții mei hotărâseră să-și aleagă un nou nume, același pentru amândoi. Plecaseră cu o mașină în orașul cel mai apropiat, ciorovăindu-se tot drumul în legătură cu numele care ar fi simbolizat cel mai bine legătura de dragoste dintre ei – am scăpat ca prin urechile acului de unul mult mai scurt – și aleseseră Mandala.

Împrumutat de hippy din altă religie, desenul mandala are formă de roată și reprezenta cosmosul, mintea cosmică, Dumnezeu sau orice altceva doreai să-ți alegi ca simbol. Nici mama și nici tata nu știuseră cum se scria corect cuvântul, iar funcționarul de la primărie îl notase cum i se năzărise lui.

Prenumele William mi-l dăduseră în cinstea unui unchi înstărit, care a decedat din păcate sărac lipit.

Ne-am petrecut cele șase săptămâni într-un mod destul de plăcut; discutând, citind, odihnindu-ne. A doua navă a coborât lângă a noastră și avea într-adevăr nouă cușete libere. Am format echipajele astfel încât fiecare navă să aibă la bord pe cineva care s-o poată

pilota, în caz că secvența programată de salt n-ar fi funcționat. Eu m-am mutat în celălalt vânător, sperând să găsesc cărți noi în bibliotecă. N-am avut noroc.

Am intrat cu toții în cuvele de accelerare și am decolat simultan.

Am petrecut multă vreme în cuve, pentru că nava era aglomerată și n-aveam niciunul chef să vedem aproape mereu aceleași mutre. Accelerațiile periodice ne-au dus pe Stargate în zece luni, timp subiectiv. Bineînțeles, pentru un ipotetic observator obiectiv, perioada rămânea tot de 340 de ani (fără șapte luni).

În jurul lui Stargate orbitau sute de crucișătoare. Ghinionul nostru: cu asemenea forțe în rezervă, probabil că nu aveam să căpătăm nicio permisie.

Oricum, mai curând aveam să ajung în fața Curții Marțiale decât în permisie. Pierdusem 88% din oameni, mulți dintre ei din cauză că nu avuseseră suficientă încredere în mine să execute ordinul direct legat de cutremur. Iar în privința lui Sade-138, situația era clară: nu mai existau taurani, dar nici bază.

Am primit instrucțiunile de andocare și le-am executat direct, fără a ne transfera pe navetă. La spațioport ne aștepta altă surpriză. Zeci de crucișătoare se aflau la sol – niciodată nu se procedase așa pe Stargate, de teama unei lovituri directe –, dintre care două capturate de la taurani. Era prima oară când puneam mâna pe astfel de nave, intacte.

Desigur șapte secole puteau să fi însemnat un avantaj decisiv pentru noi. Oare ne apropiam de victoria finală?

Am traversat o ecluză deasupra căreia scria „debarcare". Odată ce ne-am scos costumele, după presurizare, a apărut o tânără frumoasă cu un cărucior pe care se aflau tunici și, într-o engleză impecabilă, ne-a spus să ne îmbrăcăm și să mergem în sala de ședințe situată la capătul coridorului, pe stânga.

Tunica mi s-a părut neașteptat de ușoară, dar călduroasă. De aproape un an de zile nu mai purtasem altceva în afara costumului de luptă.

Sala de ședințe era de o sută de ori mai mare decât ar fi fost nevoie pentru noi douăzeci și doi. Acolo am găsit-o pe aceeași fată, care ne-a rugat să mergem pe scaunele din față. Asta m-a dat peste cap; puteam să jur că plecase în sens opus pe coridor – și *știam* că nu mă-nșel; mă uitasem lung după ea, fascinat de felul cum i se mulau hainele pe fund.

La naiba, poate că aveau transmițătoare de masă. Sau teleportare. Voia să fie scutită de efortul câtorva pași.

Am așteptat un minut, apoi un bărbat, îmbrăcat cu aceeași tunică simplă pe care o purtam noi și fata, a pășit pe podium cu un vraf de broșuri sub fiecare braț.

Fata îl urma, având și ea niște broșuri.

Am privit în spatele meu și am văzut-o pe intervalul dintre fotolii. Ca lucrurile să pară și mai aiuritoare, bărbatul era practic geamăn cu ambele.

El a răsfoit o broșură și și-a dres glasul.

– Astea vă sunt destinate, a vorbit cu un accent perfect, dar nu-i nevoie să le citiți dacă nu aveți chef. Nu vă obligă nimeni să faceți ceea ce nu vreți, fiindcă… sunteți liberi. Războiul s-a sfârșit.

Tăcere neîncrezătoare.

– După cum veți afla din acest manual, războiul s-a terminat acum 221 de ani. Prin urmare, ne aflăm în anul 220. Pe stil vechi asta înseamnă, evident, 3138 d.Hr. Sunteți ultimul grup de soldați care s-a întors. După ce veți pleca de aici, vom pleca și noi, iar Stargate va fi distrusă. Ea mai există doar ca punct de întâlnire pentru supraviețuitori și ca monument în amintirea prostiei umane. Și a rușinii. După cum veți afla, citind. Distrugerea ei va însemna o purificare.

S-a oprit și femeia a continuat fără pauză:

– Regret încercările prin care ați trecut și aș vrea să pot afirma că totul a fost în numele unei cauze juste, dar, citind, veți afla că nu-i adevărat. Nici chiar averile strânse în timp, soldele neplătite și dobânzile la dobânzi, nu mai valorează nimic, deoarece nu mai folosim bani sau credite. De altfel, nu mai există o economie ca atare, unde să poată fi folosite asemenea… lucruri.

– După cum cred că v-ați dat deja seama, a preluat ștafeta bărbatul, eu sunt, noi suntem clone ale aceluiași individ. În urmă cu circa două sute de ani, numele meu era Kahn. Acum este Om. Am avut un strămoș direct în compania voastră, un anume Larry Kahn, caporal. Îmi pare rău că el nu s-a mai întors.

– Reprezint mai mult de zece miliarde de indivizi, dar o singură conștiință, a spus femeia. După ce veți citi, voi încerca să vă explic.

Știu că va fi greu de înțeles. Nu mai există alți oameni aduși la viață, întrucât eu reprezint modelul perfect. Indivizii care mor sunt înlocuiți. Există totuși planete unde oamenii se nasc în mod normal, ca mamiferele. Dacă societatea mea vi se pare străină, puteți pleca pe una dintre acele planete. În caz că doriți să participați la procreare, noi nu vă vom descuraja. Mulți veterani ne-au cerut să le schimbăm polaritatea în heterosexuali, astfel încât să se adapteze mai ușor societății. Pot face asta foarte simplu.

Nu te mai deranja, Omule, iscălește-mi biletul de ieșire!

– Veți rămâne zece zile pe Stargate ca oaspeți ai mei, după care veți fi duși acolo unde doriți, a spus bărbatul. Până atunci, citiți, vă rog, această broșură. Puteți întreba orice sau cere orice serviciu, fără să vă jenați.

S-au ridicat amândoi și au plecat de pe podium.

– Incredibil, a spus Charlie, care stătea alături de mine. Permit… încurajează… bărbații și femeile să facă chestia *aia* din nou? Împreună?

Femela-Om aflată în spatele nostru i-a răspuns, înainte să apuc să formulez o replică ipocrită prin care să-mi exprim compasiunea.

– Nu acuz societatea din care proveniți, a spus ea neînțelegând probabil că Charlie era afectat pe plan personal. Simt numai că se impune o măsură de siguranță eugenică. Nu posed dovezi că prin clonarea unui singur individ ideal se comite ceva rău, dar dacă se va constata că a fost o greșeală, va exista întotdeauna o bancă genetică bogată, care să-mi permită să o iau de la capăt.

L-a bătut ușor pe umăr.

– Desigur, nu sunteți obligați să plecați pe planetele de reproducere. Puteți rămâne pe oricare dintre planetele mele. Eu nu fac nicio deosebire între hetero- și homosexualitate.

S-a dus apoi pe podium, de unde ne-a vorbit o mulțime despre locurile de cazare, de servire a mesei și alte asemenea, în timpul staționării pe Stargate.

– Nu mi s-a întâmplat încă să fiu sedus de un computer, a bolborosit Charlie.

Războiul care ținuse 1143 de ani începuse de la premise false și continuase doar pentru că cele două rase nu reușiseră să comunice între ele.

Imediat ce au schimbat primul mesaj, s-a pus întrebarea „De ce ne-ați atacat?“ și răspunsul a fost „Noi?“

Tauranii nu mai cunoscuseră războiul de milenii și, spre începutul secolului al XXI-lea, se păruse că și omenirea era pregătită să facă uitată instituția respectivă. Mai existau însă militari îmbătrâniți în rele și mulți dintre ei ocupau poziții importante. Practic, ei conduceau Grupul de Explorări și Colonizare al Națiunilor Unite, grup care profita de recent descoperitul salt colapsar pentru a explora spațiul interstelar.

Multe din primele nave au suferit accidente și au dispărut. Foștii militari deveneau bănuitori. I-au înarmat pe coloniști și astfel prima navă tauranră întâlnită a fost distrusă.

Și-au lustruit medaliile de pe piept, iar restul avea să devină istorie.

Nu puteai arunca întreaga vină exclusiv pe militari. Dovezile care, chipurile, îi incriminau pe taurani în legătură cu disparițiile navelor umane erau de-a dreptul ridicole. Puținii oameni care au atras atenția asupra greșelii pe cale de a fi comisă au fost ignorați.

Adevărul era că economia Pământului avea nevoie de un război și acesta pica într-un moment ideal. Oferea o investiție atrăgătoare, în care puteau fi turnați bani cu găleata și prezenta avantajul de a uni umanitatea în loc s-o dezbine.

În felul lor, tauranii au reînvățat legile războiului. Însă niciodată nu le-au deprins cum se cuvine și, până la urmă, tot ar fi pierdut.

Broșura lămurea că tauranii nu puteau contacta umanitatea, pentru că la ei nu mai exista conceptul de individ: erau clone naturale de milioane de ani. În cele din urmă, la un moment dat, în crucișătoarele noastre au apărut echipajele formate din Om, clonele lui Kahn. Ele au reușit, pentru prima oară, să comunice cu clonele taurane.

Broșura afirma asta fără înconjur. L-am rugat pe Om să-mi spună ce anume făcea atât de specială comunicarea dintre două clone, iar el mi-a explicat că era imposibil să înțeleg *a priori.* Nu existau cuvinte pentru așa ceva și chiar dacă ar fi existat, creierul meu nu era capabil să asocieze conceptele implicate.

În regulă. Ideea mi se părea cam trasă de păr, dar eram dispus s-o accept. Dacă asta însemna sfârșitul războiului, acceptam orice.

Om era o entitate destul de grijulie. Doar pentru noi, cei douăzeci și doi de întârziați, s-a străduit să recreeze un mic restaurant și să-l țină deschis zi și noapte (n-am văzut niciun Om bând sau mâncând – bănuiesc că descoperiseră o modalitate prin care să ocolească problema asta). Într-o seară, în timp ce stăteam la masă, sorbind dintr-o halbă de bere și citindu-le broșura, a sosit Charlie și s-a așezat lângă mine.

– Am de gând să încerc, a spus el fără nicio introducere.

– Ce anume?

– Femei… Hetero… S-a înfiorat. Nu te supăra… nu mi se pare prea atrăgător. M-a bătut ușor pe mână, oarecum zăpăcit. Avantajele, însă… tu ai încercat vreodată?

– Păi… nu, n-am încercat.

Femeile-Om erau o încântare pentru ochi, însă doar la fel ca niște picturi sau sculpturi. Nu mi le puteam deloc imagina ca ființe umane.

– Nici să n-o faci. (Nu mi-a explicat de ce și cum.) Pe de altă parte, ei spun – adică el, adică ea, adică… în fine – că mă pot schimba la loc fără nicio problemă. Dacă nu-mi place.

– Are să-ți placă, Charlie.

– Sigur, *și ei* zic la fel. A comandat o tărie. Numai că mi se pare anormal. În sfârșit, pentru că, ă-ă-ă, tot am de gând să fac pasul ăsta, te superi dacă… ce-ar fi să plecăm amândoi pe aceeași planetă?

– Bineînțeles, Charlie, ar fi grozav. Vorbeam serios. Te-ai hotărât unde să mergi?

– La naiba, nici nu-mi pasă. Numai să plec de aici.

– Mă întreb dacă Raiul o mai fi la fel de frumos…

– Nu, a arătat Charlie peste umăr, către barman. El trăiește acolo.

– Atunci nu știu. Trebuie să existe o listă.

În bar a intrat un Om, împingând un cărucior ticsit cu dosare.

– Maiorul Mandella? Căpitanul Moore?

– Noi suntem, a răspuns Charlie.

– Acestea vă sunt dosarele militare. Sper că vi se vor părea interesante. Au fost transferate pe suport material când ați rămas singurii care nu reveniseră, deoarece ar fi fost lipsit de sens să menținem în funcțiune rețelele informatice, pentru a păstra atât de puține date.

Întotdeauna anticipau întrebările care te frământau, chiar dacă nici nu-ți dădeai seama că voiai să afli ceva.

Dosarul meu era de cel puțin cinci ori mai gros decât al lui Charlie. Și mai voluminos, probabil, decât oricare altul. Se părea că eram singurul soldat care făcuse războiul de la un capăt la celălalt. Sărmana Marygay!

– Sunt curios să văd ce caracterizare mi-a tras bătrânul Stott.

Am deschis la început.

De prima pagină era prins cu o agrafă un petic de hârtie. Toate celelalte foi erau alb imaculat, numai peticul ăla arăta îngălbenit de vreme și cu marginile neregulate.

Scrisul îmi era cunoscut, prea cunoscut, chiar după atâta vreme. Biletul era vechi de peste două sute cincizeci de ani.

Am clipit și, brusc, m-au podidit lacrimile. N-aveam niciun motiv s-o cred în viață. Dar nici nu aflasem cu certitudine că murise, asta până când văzusem data.

– William? Ce s-a…?

– Charlie, dă-mi pace. O clipă doar.

Mi-am șters ochii și am închis dosarul. De ce aș fi citit blestematul ăla de bilet? Plecam să încep o viață nouă și era cazul să fac uitate fantomele trecutului.

Dar până și un mesaj de dincolo de moarte constituia, în felul lui, o legătură. Am deschis dosarul din nou.

> 11 oct. 2878
>
> *William,*
>
> *Toate astea se află în dosarul tău personal. Dar, după cum te știu, s-ar putea întâmpla să-l arunci. De aceea am vrut să fiu sigură că vei primi acest bilet.*
>
> *Evident, am supraviețuit. Poate că vei reuși și tu. Te aștept.*

Știu că te afli pe Sade-138, de unde n-o să te întorci decât peste câteva secole. Nu-i nicio problemă.

Eu plec pe planeta căreia i se spune Degetul Mijlociu, a cincea ca depărtare de Mizar. E la două salturi colapsar, la distanță de zece luni subiective. Pare un fel de rezervație pentru heterosexuali. E considerată o „bază de control eugenic."

Dar nu asta contează. Împreună cu alți cinci veterani, ne-am cheltuit toți banii, însă am izbutit finalmente să cumpărăm un crucișător de la FENU. Și-l folosim ca mașină a timpului.

Așa că sunt într-o navetă relativistă, așteptându-te. Ea pleacă la o distanță de cinci ani-lumină, apoi revine la Degetul Mijlociu foarte repede. La fiecare zece ani îmbătrânesc cu aproximativ o lună. Așa că dacă mai trăiești, când vei sosi aici, eu voi avea de-abia douăzeci și opt de ani. Grăbește-te!

Sunt încă liberă și n-am de gând să schimb situația. Nu-mi pasă dacă o să ai nouăzeci sau treizeci de ani. Dacă nu-ți pot fi iubită, atunci o să-ți fiu infirmieră.

Marygay

– Hei, barman.

– Da, domnule maior?

– Ai auzit de vreun loc numit Degetul Mijlociu? Mai există?

– Sigur că da. Unde să fi dispărut? (O remarcă de bun-simț.) Un loc foarte frumos O planetă-grădină. Unora însă nu li se pare destul de ispititoare.

– Despre ce-i vorba? a întrebat Charlie.

I-am întins barmanului halba goală.

– Tocmai am aflat încotro plecăm.

EPILOG

Știre din *The New Voice*,
Paxton, Degetul Mijlociu 24-6 14/02/3143

PRIMUL BĂIAT AL VETERANEI

Marygay Potter-Mandella (Paxton, Post Road nr. 24) a născut vinerea trecută un băiețel frumos în greutate de 3,1 kg.

Marygay susține că este al doilea cetățean, „ca vârstă", stabilit pe Degetul Mijlociu, fiind născută în 1977. A fost combatant activ pe aproape toată durata Războiului Etern, apoi și-a așteptat perechea vreme de 261 de ani, făcând naveta temporală.

Băiețelul, nebotezat la data acestei știri, a fost moșit acasă sub îngrijirea unei prietene de familie, dr. Diana Alsever-Moore.

NOTE

1 - *Partido Obrero de Unificacion Marxista*, facțiunea dizidentă a partidului comunist spaniol (n. tr.).